Daphne Clair

INTERES SAU DRAGOSTE?

CAPITOLUL I.

Mark opri maşina la capătul aleii, lângă arbuştii de piper şi tamarin din fața intrării casei Roxannei. Când se întoarse spre ea, Roxanne îl sărută cu patimă Părul ei lung strălucea în razele lunii care pătrundeau prin geamurile maşinii. Rămase cuibărită în brațele lui până ce simți cum el trepida de dorință. Încercă să se desprindă cu blândețe, dar el o strânse şi mai tare în brațe iar gura lui o acoperi pe a ei, sărutând-o cu ardoare în timp ce-şi plimba mâinile pe corpul ei.

Brusc, o cuprinse aversiunea şi se smulse din brațele lui cu forță.

— Încetează, Mark!

Gâfâind încă, el porni motorul şi, pe când ea încerca să coboare, el îi spuse revoltat:

— Tu m-ai aţâţat, cred că eşti conştientă de asta.

Roxanne nu-i răspunse, pentru că nu voia să înceapă să se certe, dar era iritată de aluzia lui. Era o situație din care nu avea cum să iasă triumfătoare, se gândi ea cu amărăciune în timp ce urca treptele de la intrare şi pătrundea în casă. Auzi maşina lui Mark care se îndepărta pe alee. Dacă nu i-ar fi permis s-o sărute, ar fi acuzat-o că este frigidă, iar dacă îi plăcea un bărbat şi se simțea bine în compania lui se interpreta că „îl stârnea”. Era suficient pentru o fată ca să ajungă să urască bărbații şi, pe moment, să nu vrea să mai audă de ei.

Biroul tatălui ei era chiar lângă uşă, la intrare şi când ea intră, tatăl ei tocmai ieşea împreună cu un bărbat. Nu voia să se întâlnească cu nimeni. Aşa că răspunse salutului tatălui ei

cu o resemnare exasperată şi întinse mâna musafirului pe care el i-l prezenta.

— Sebastian Elair, murmurase oaspetele şi ceva din vocea lui o făcu să-l privească cu intensitate.

— Este fiica mea, Roxanne, spuse tatăl ei.

Străinul îi întinse mâna cu fermitate şi Roxanne îşi trecu privirea de la expresia încordată a tatălui ei la ochii negri care o priveau cu interes.

Nu-i zâmbi, dar ochii lui amuzaţi şi cunoscători se plimbară de la chipul ei, la părul auriu, puţin răvăşit, la ochii ei albaştri ca safirul şi înnegurați de supărare, la contururile pline ale bazelor care nu mai aveau ruj pe ele şi care pulsau încă de pasiunea sărutărilor lui Mark.

Roxanne avu senzația ciudată că el ghicise cu deosebită perspicacitate ce se întâmplase în maşină şi, spre enervarea ei evidentă, simțea cum obrajii începuseră să-i ardă. Aproape că-şi smulse mâna din a lui. Ochii îi scânteiau şi numai atunci gura străinului, care rămăsese imobilă şi parcă săpată în piatră, schiță un zâmbet vag.

— Mă bucur foarte mult de cunoştință, domnişoară Challis, murmură el.

Roxanne îi adresă un zâmbet rece şi o încuviințare din cap.

— Noapte bună, domnule Blair. Mă duc să mă culc, tată.

Tatăl ei îi aruncă o privire curioasă şi din cauza asta, Roxanne ezită un moment înainte de a se îndepărta. Parcă o implora din priviri, ca şi cum n-ar fi vrut ca ea să plece şi să fie lăsat singur cu vizitatorul lui. Dar era ridicol. Tatăl ei era un om de afaceri cunoscut şi plin de succes şi la peste cincizeci de ani nu avea, dosigur, nevoie să fie ținut de mână de fiica lui de douăzeci şi trei de ani.

A doua zi era duminică şi Roxanne merse împreună cu părinții ei şi sora mai mică. Rhonda, la biserică, o ajută pe mama ei să servească o gustare uşoară şi îşi făcu planuri să-şi petreacă du-pă-amiaza citind şi bronzându-se la soare în grădina din spatele casei. Îşi puse cei mai sumari bikini şi îşi dădu din belşug cu loțiune pentru bronzat. Era pe punctul de

a se aşeza pe o saltea cu un roman poliţist în mână, când Rhonda o strigă.

— Roxanne! La telefon. Este un bărbat.

— Spune-i că sunt plecată, îi răspunse ea supărată, sigură că ei a Mark care voia s-o convingă să uite ciorovăiala de cu o seară în urmă.

— Cum? Întrebă Rhonda.

— Spune-i... Nu, nu, mai bine nu-i spune nimic. Se ridică plictisită. Ochii o dureau de soarele puternic care se reflecta din piscină şi simţi arşiţa pe umeri în timp ce se îndreptă spre casă, traversând peluza bine îngrijită. Cred că este mai bine să vorbesc cu el, mai spuse ea când trecu pe lângă sora ei.

Tonul ei era tăios când ridică receptoru1

— Alo?

— Tu eşti, Roxanne?

Nu era Mark şi confirmă cu precauţie:

— Da. Cunoştea vocea? Nu putea stabili a cui era.

— Sebastian Blair, spuse bărbatul cu hotărâre. Ne~am cunoscut aseară.

— O, da, desigur.

Urmă o pauză scurtă. Probabil că el remarcase surpriza totală din vocea ei şi reluă imediat:

— Sunt liber în după-amiaza asta şi mă întrebam dacă şi tu eşti liberă. N-ai vrea să faci o plimbare cu maşina? Să mergem undeva pe o plajă şi să facem baie?

Roxanne se uită fix la discul telefonului, încă foarte surprinsă, Era obişnuită să facă impresie asupra bărbaţilor pe care-i întâlnea, ştiind că toată lumea considera că este deosebit de atrăgătoare şi că bărbaţii se simţeau în mod special atraşi de ea" Dar nu putea crede că-i făcuse lui Sebastian Blair o impresie atât de puternică. Nu văzuse nici un pic de admiraţie în ochii lui negri în seara trecută. O examinase pur şi simplu cu o expresie amuzată.

Dându-şi seama că el aştepta răspunsul, ea îi spuse încet:

— Sunt liberă şi avem propria noastră piscină. Dar îţi mulţumesc pentru invitaţie. Eşti foarte amabil.

Din nou interveni o pauză, după care se auzi vocea lui Sebastian:

— Înțeleg. Poate cu altă ocazie.

— Poate, accentua ea cordial. La revedere, domnule Blair.

Tatăl ei ieşise din camera de zi şi traversa holul în drum spre biroul lui. Se opri brusc când auzi că ea vorbea la telefon.

— Blair? Era Sebastian Blair? Ce voia? De ce nu m-ai chemat? O întrebă el după ce ea puse receptorul în fu<„că.

— M-a cerut pe mine, spuse Roxanne, vag a-nvuzată. M-a invitat să facem o plimbare cu maşina.

Owen Challis se uită fix la ea, după care aborda un aer satisfăcut.

— L-am refuzat, spuse Roxanne.

Instantaneu, tatăl ei se schimbă la față. O clipă, Roxanne ar fi putut jura că el părea alarmat, după care figura lui se împietri.

— Mda… Este păcat că ai procedat astfel. Roxanne se uită la el, mirată.

— Este o persoană importantă sau ceva de genul acesta?

— Da, este, în multe privințe.

— Bine, deci vrei să ies cu el…

În vocea ei se simți o ezitare şi puțină şovăială pentru situația nou creată.

Timp de o secundă, tatăl ei se uită cu intensitate la ea, după care se întoarse.

— Nu, dacă nu-ți place, să nu te simți obligată să ieşi cu el, bineînțeles. Nici nu te mai gândi la asta, spuse el pe un ton ciudat de calm.

Tatăl ei se dire în biroul lui şi închise usa, iar Roxanne se întoarse la salteaua ei şi la cartea pe care intenționa să o citească, dar fără să poată vata. Incidentul. Oricum, era prea târziu, nu mai putea face nimic. Avea senzația că Sebastian Blair nu era genul de bărbat care să fie refuzat de două ori, şi dorea să fi fost mai puțin pripită. Dacă cel puțin tatăl ei ar fi făcut vreo aluzie înainte de telefon…

Tatăl ei discuta rar în familie despre afacerile lui. Mama ei era o femeie atrăgătoare şi decorativă. Era o gazdă încântătoare, dar recunoştea că nu se pricepea la afaceri şi că era mulțumită că putea să lase toate problemele de acest fel pe seama soțului ei, care îi pusese la dispoziție o casă confortabilă şi suficiente fonduri ca să cumpere aproape tot ce-şi dorea. Banii lui contribuiseră ca Roxanne să-şi facă studiile şi să obțină o diplomă universitară în sociologie şi acoperiseră deplasarea soției şi fiicei lui în Anglia şi pa Continent. La întoarcerea lor în Noua Zeelandă, Roxanne căutase un serviciu în care să poată beneficia de diploma ei, dar postul pe care-l găsise, la un departament cultural în Auckland, s-a dovedit a fi o activitate funcționărească cu slabe perspective într-un domeniu, de altfel, destul de aglomerat.

Mama ei dorise întotdeauna ca ea să revină acasă la Waimiro, orăşelul prosper care se afla pe drumul spre Auckland, unde firma tatălui ei asigura locuri de muncă pentru aproape două suta de persoane în fabrica de televizoare, de asamblare a echipamentelor stereo şi de discuri. Îi plăcea să se considere un peşte mare într-un eleşteu mic, numai că eleşteul nu era atât de mic şi afacerile sale se extinseseră în aşa măsură încât a-păruseră alte secții, împrăştiate în North Island şi era nevoie să plece din Waimiro să verifice a-cele unități producătoare.

Când Roxanne, deranjată de obstacolele pe care i le impunea serviciul ei, a revenit acasă de Crăciun şi a oftat cu nostalgie când a văzut a-nunțul „de vânzare” pus în fața magazinului ei preferat de artizanat, mama ei i-a înregistrat reacția. Tatăl ei s-a oferit să-i cumpere magazinul.

Când a protestat, obiecțiile i-au fost uşor spulberate pentru că ei îi plăcea cu adevărat micul magazin, precum şi independența şi beneficiile pe care i le oferea.

Magazinul fusese o bună investiție, aducând un venit potrivit şi Bettina Chalâis fusese încântată că Roxanne locuia din nou acasă. Rhonda, care avea optsprezece ani, era

hotărâtă să meargă la o şcoală de arte. Bettina era o persoană plină de afecțiune ca părinte, şi îi displăcea gândul de a rămâne fără copii pe lângă casă.

Anul în curs fusese în elementul ei, cu ambele iet3 sub aripa ei protectoare, iar acum Rhonda se bucura de o vacanță lungă pe care şi-o acordase de Crăciun, dar în februarie trebuia să plece 'la Auckland, la şcoala de arte.

Roxanne puse jos cartea care nu reuşea să-i atragă atenția, se întoarse pe burtă şi îşi lăsă bretelele costumului în jos ca să se bronzeze pe tot spatele. Piscina o atrăgea îmbietor şi o auzea pe mama ei cântând fiânturi de cântece, în timp ce pregătea ceva special pentru ceai. Bettina era o soție exemplară. Îi plăcea mult să gătească şi accepta, de asemenea, să fie ajutată de fiicele ei în gospodărie, dar, pe de altă parte, nici nu o deranja dacă era lăsată să se descurce singură. „Suntem răsfățate", recunoscu în sinea ei Roxanne, cu oarecare vinovăție. Prietenii ei aproape că se scandalizaseră, când le-a spus că urma să se întoarcă acasă şi să locuiască acolo. Unii dintre ei se luptaseră să fie independenți de părinții lor şi nu s-ar fi reîntors acasă nici în ruptul capului. Dar adevărul era că după viața dezolantă de la cămin şi după experiența haotică a unui apartament împărțit cu încă două colege, casa părintească, plăcută şi ospitalieră, cu mama ei care se ccupa cu multă grijă de gospodărie, o atrăgea în mod deosebit. Părinții Roxannei nu se amestecau în treburile ei, în viața ei de zi cu zi şi existau unele avantaje în posibilitatea de a-şi invita acasă prietenii din când în când, lăsând impresia că în acest fel era discret supravegheată. Cum nu dorise niciodată să-şi petreacă noaptea cu vreunul din ei, se întorcea întotdeauna la o oră decentă şi dacă urma să întârzie mai mult, dintr-un motiv oarecare, obişnuia să le spună părinților ei, din considerație, dar nu pentru că i-ar fi impus acest lucru. Ei i se părea un aranjament ideal. Îi plăcea, de asemenea, şi oraşul. Era suficient de mare ca să găsească tot ce avea nevoie şi destul de aproape de Auckland ca să se deplaseze cu uşurință

pentru eventualele cumpărături mai deosebite sau când voia să se distreze. Avea un cinematograf şi un restaurant bine cotate, precum şi acces la mai multe plaje care mai de care mai atrăgătoare. Ea se gândea la ce plajă intenționase Sebastian Blair să o ducă în acea după-a-miază. I se părea ciudat că el insistase şi o invitase după ce schimbaseră numai câteva cuvinte de salut, obişnuite. Flatată totuşi, buzele i se arcuiră într-un zâmbet mic. Dacă în momentul acela n-ar fi fost certată cu Mark, poate că ar fi acceptat.

Figura lui Sebastian Blair îi apăru în minte. Avea părul negru, ochii negri-căprui? Nu, nu căprui, ci aproape albaştri ca cerneala, o culoare stranie. O figură care-i amintea vag de picturile medievale cu fețe oacheşe de aventurieri spanioli. Era înalt, mai înalt cu câțiva centimetri decât tatăl ei, nu prea voinic, dar nici prea slăbuț. Nu-i plăcuse. Nu, n-ar fi ieşit cu el, chiar dacă nu ar fi fost supărată cu Mark Fordyce.

Totuşi, tatăl ei fusese dezamăgit. Ea încercase un sentiment de regret. Tatăl ei îi cerea rar câte ceva – ca oricui din familie, de altfel. Ar fi ieşit cu Blair, ca să-i facă tatălui ei plăcere, dacă el ar fi făcut o aluzie din timp că aceasta ar fi dorința lui. Tulburată, se întreba ce era cu sensibilitatea lui neobişnuită față de Blair. Owen Challis nu era persoana care să caute să intre în grațiile cuiva. De regulă, alții căutau să intre în grațiile lui.

Rhonda veni şi se aşează alături de ea.

— Ce noroc ai, Rox. De ce oare nu mă pot bronza şi eu ca tine?

Roxanne ridică privirea şi-i zâmbi. Rhonda avea o piele foarte albă şi predispusă la pistrui. Părul îi era de culoarea nisipului cu reflexe roşiatice, des şi ondulat. Bine periat şi aranjat era foarte frumos şi pistruii mici de pe năsucul ei în vânt îi dădeau un anumit farmec. Roxanne considera că sora ei mai mică era foarte drăguță, dar, de când depăşise treisprezece ani, aceasta începuse să-şi facă probleme din cauza nasului, a pistruilor şi a pielh ei albe, care refuza să

prindă mai mult decât un auriu palid, fiind în pericol să se ardă şi să se cojească.

— Bărbaților din perioada victoriană le-ar fi plăcut enorm pielea ta. Îi spuse Roxamne. Toți ar fi fost la picioarele tale, răsucindu-şi mustața şi închinând poeme nasului tău.

Rhonda chicori.

— M-am născut prea târziu atunci, spuse ea. Dar cred că nici bărbaților de atunci nu le plăceau pistruii.

— Mama ta nu le-ar fi lăsat să faci pistrui. Ai fi purtat pălărioară cu boruri largi, legată sub bărbie şi ai fi mers în toate locurile cu umbreluță.

— O, nu pot s-o văd pe marna ca pe o mamă victoriană! Şi să-ți mai spun cine este bărbatul care a fost aici aseară. Nu pare deloc din secolul douăzeci.

— Nostim, cu un minut înainte, mă gândeam la acelaşi lucru, îi spuse Roxanne. Cam medieval, nu?

— L-ai văzut?

— Numai o clipă.

— Cât a stat?

— Secole. A băut ceva cu mama şi tata şi apoi s-au dus în birou să discute afaceri. Cred că tata îi este consilier sa a cam aşa ceva.

— Da? Roxasme ena scegwfckă. Nu putea să-şi scoată din C3: p ui tatăl ei, dintr-un motiv ştiut numai de el, dace* s&-i m pe musafirul din seara aoefl".

Mark sună cu puțin tatuate de ora cinci, invitând-o să meargă cu el şi prietenii săi pe plajă, la un grătar improvizat. Ea ezită.

— Un moment. O strigă pe mama ei şi o întrebă dacă nu o deranjează faptul că n-osă bea ceaiul împreună.

— Sigur că nu, draga mea. Nu avem decât salată şi carne prăjită, o asigură mama ei.

Salatele Bettinei erau perfecțiunea culinară şi-şi dădea toată silința să le prepare. Carnea se frigea cu grijă şi era aromată cu vin. Roxanne se gândise toată ziua la enigma atitudinii tatălui ei față de Sebastian Blair, indiferent cât de mult ae

străduise să-şi alunge din gând această chestiune. Trebuia să nu se mai gândească la aşa ceva, să-şi abată gândurile în vreun fel.

— În regulă. Când vii să mă iei?

Plaja mai era caldă de la soare, deşi umbrele copacilor care îşi întindeau ramurile în jur începeau să se lungească în jurul orei şase.

Erau cinci maşini şi aproximativ douăzeci de persoane în grup. Mark luase încă o pereche cu el în maşină pe lângă Roxrnne,. Şi opriră pe iarba care creştea lângă plajă. Scoase din portbagaj pături, prosoape şi cutii eu mâncare şi se duse lângă ceilalți care opriseră între doi copaci, unde se găseau şi câteva stânci care puteau să servească drept mese sau scaune.

Familiile care veniseră pe plajă stătuseră la soare, iar acum îşi strângeau lucrurile şi se pregăteau să plece. Mai rămăsese doar un pescar şi un mic grup care avea un grătar portabil, la câteva sute de metri pe plajă.

Roxanne salută câțiva cunoscuți şi schimbă câteva glume cu ei, căutând să fie ocupată cu ceva şi la distanță de Mark, care încerca să se apropie de ea.

Pe neaşteptate, se auzi o voce gravă din spatele ei:

— Bună!

Roxanne înțepeni când îşi dădu seama a cui era vocea. Se întoarse încet şi îl văzu pe Sebas-tian Blair care o privea cu intensitate.

— Bună, răspunse ea cu răceală. Ce surpriză…

— Ce mică este lumea, spuse el, luând cu premeditare în derâdere banalitatea salutului ei.

Spre ei veni o fată şi îl luă de braț.

— Bună, Roxanne, îi spuse ea zâmbind, iar în spatele salutului ei Roxanne pricepu mesajul: „Tipul acesta este al meu. Nu te băga”.

— Bună, Delia, îi răspunse ea cu calm şi se dădu puțin în spate, o mişcare abia perceptibilă, dar zâmbetul Deliei se lăți şi Sebastian zâmbi a-muzat.

— Scuză-mă, spuse Delia, trăgându-l pe Blair. Vreau să-ți fac cunoştință cu cineva, Sebastian.

Roxanne se uită după ei, un bărbat înalt cu părul negru, în pantaloni de culoare deschisă, cu sandale şi o cămaşă de bumbac descheiată până la mijloc dezvăluind un piept bronzat, şi o fată mititică, cu un corp atrăgător, într-un şort alb şi cu un corsaj sumar. Părul blond îi sălta pe umeri în timp ce mergea. Roxanne fusese colegă de şcoală cu Delia Warren, când părul acesteia avusese aceeaşi culoare ca al ei, dar cel al Deliei fusese şaten deschis, şi era destul de grasă. După ce Delia terminase şcoala, se angajase la coaforul select din Waimiro, ținuse o dietă feroce şi îşi făcuse un renume de „femeie fatală". Fetele din localitate o luau pe Delia în glumă şi erau contrariate şi iritate când aceasta făcea avansuri bărbaților cu care erau împreună. Uneori, iritarea lor se transforma în furie fățişă când Delia aborda partenerul altei fete, dar Delia nu-şi făcea nici o problemă. După ce ani la rând fusese o elevă grasă, plină de coşuri şi cu părul cenuşiu, acum, că învățase cum să se pună în evidență, era recunoscută drept o amenințare pentru bărbați.

Oricum, Sebastian Blair părea în stare să aibă singur grijă de el, se gândi Roxanne. Se întrebă unde dăduse Delia peste el.

Nu îi trebui mult să afle. Toți manifestau curiozitate față de noii-veniți. Se pare că Sebastian încerca să găsească o casă în acea zonă. Avea u-nele afaceri la Auckland, dar voia să locuiască mai departe de oraş. Max Ansell, care se ocuoa de afaceri imobiliare, îi arătase mai devreme în acea zi o casă şi-l invitase la acel grătar pe plajă pentru a cunoaşte şi altă lume. Max o invitase pe Delia pentru el, dar venise însoțit de o brunetă înaltă, recent divorțată.

Cei prezenți se îndreptară spre apă şi Roxanne îşi scoase halatul pe care-l purta, rămânând în bikini. Îi dădu voie lui Mark s-o ia de mână, în timp ce se îndreptau spre valurile care se spărgeau de țărm. Se desprinse de el când ajunseră în

apă şi se avântă singură trecând de valuri, după care se întoarse şi înotă spre țărm.

Delia înota grațios, la apă mică. Şortul îi dezvăluia pantalonaşii de satin de culoare stacojie, care abia îi acopereau fundul şi mai mulți dintre tineri se înghesuiau în jurul ei, încercând să se apropie cât mai mult de ea, rânjind şi stropind cu apă în jur. Sebastian Blair nu se afla printre ei.

Roxanne înotă cu îndemânare trecând printre valuri şi ieşi din apa, cu părul lăsat pe umeri: Mark apăru lângă ea. Roxanne îi zâmbi absentă pe când se deplasau împreună pe nisip spre locul unde îşi lăsaseră îmbrăcămintea. Când observă că mâna lui se îndreaptă spre a ei, fugi repede şi-şi luă prosopul, începu să-şi usuce părul în grabă; după care se şterse pe corp şi îl legă în jurul mijlocului.

Max Ansell şi încă un bărbat aranjau pietrele ca să facă focul pentru grătar.

— Ar fi util să adunăm nişte lemne ca să putem face un foc şi să pregătim mâncarea, îi spuse Roxanne lui Mark.

Se apucară să adune crengi uscate şi altă pereche li se alătură. O luară pe plajă culegând bucățile de lemn pe care le întâlneau. Recolta fu suficientă şi când se întoarseră le puseră pe foc' Roxanne aprinse focul iar Mark se îndepărtă puțin revoltat, împreună cu un grup care plecase să caute crustacee.

Când se întoarseră cu o găleată de crustacee mici, Max şi Roxanne plasaseră un grătar peste foc şi puseseră fripturile, în timp ce ceilalți ieşiseră din apă şi stăteau în jur, aşteptând cu nerăbdare. Roxanne puse două fripturi şi salată pe o farfurie şi se aşeză lângă Mark.

— Mulțumesc, spuse el. Te simți bine? Roxanne ignoră urma de sarcasm din vocea lui.

— Excelent, mulțumesc. Cum este friptura? Nu se uita la el, privirea îi fusese atrasă de Sebastian Blair, care stătea sprijinit de o stâncă, iar Delia stătea în genunchi lângă el, cferindu-i im castron cu crustacee fierte la foc într-o oală veche, şi stropite cu oțet. Ceva din atitudinea lor îi aminti de

un stăpân cu sclava lui şi gândul a-cesta ar fi trebuit s-o amuze, dar simți un dispreț profund.

Nici măcar nu auzi răspunsul lui Mark la întrebarea ei, dar el devorase deja friptura şi tot ce era pe farfurie şi era mult mai vesel.

Delia îşi făcu drum spre ei, îmbrăcată într-un bikini roşu. Roxannei îi apăru o expresie amuzată pe față când îl văzu pe Mark că face ochii mari, în momentul când Delia se aplecă spre el să-i mai ofere nişte crustacee. Delia probabil că observase şi ea reacția lui, deoarece îi aruncă o privire galeşă, apoi se redresa încet, se uită în mod apreciativ la părul lui des şi ondulat şi la pieptul lui foarte bronzat. Îi zâmbi larg şi privindu-l direct în ochii mari, albaştri, trecu la grupul alăturat ca să le ofere şi lor crustacee.

Cineva avea o chitară şi după ce terminară de mâncat se apropiară cu toții de foc şi începură să cânte cântece populare. Roxanne stătea lângă Mark care o ținea protector cu brațul pe după u-Dveri. Unele dintre fete stăteau în brațele prietenilor lor sau pe nisip, şprijinindu-se de ei. Mark se apropie şi mai mult de ea şi îşi frecă nasul de ceafa ei, dar ea se eschivă şi se trase într-o parte. Sebastian Blair stătea în continuare rezemat de stâncă, puțin mai retras de lângă cercul din jurul focului şi Delia se ghemuise lângă el şi-i mângâia coapsa cu mâna. Părul ei se răsfira pe cămaşa neagră pe care el nu şi-o scosese. O cuprinsese cu un braț şi obrazul lui se odihnea pe al ei. Păreau foarte intimi pentru nişte persoane care abia se cunoscuseră. Dar aşa era Delia. Roxanne nu credea că mulți bărbați s-ar fi dat în lături, considerând că virtutea lor este ultragiată, la avansurile cu mult prea deschise ale fetei.

Chitaristul se opri să facă o pauză şi cineva din grup propuse să mai facă o baie. Aproape se întunecase şi mirosul plăcut al fumului de lemne srse se amesteca cu cel pătrunzător al algelor de mare. Apăruseră deja stele pe cer şi crestele albe ale valurilor străluceau pe întinsul întunecat al mării misterioase.

Toți s-au mişcat şi Roxanne se eliberă din brațul protector al lui Mark şi se ridică în picioare, îşi desfăcu nodul care-i lega prosopul în jurul taliei, îl lăsă; ă cadă şi, când ridică ochii, văzu că Sebastian Blair se apropiase de foc şi stătea lângă el, uitându-se fix la/i. Se dezbrăca încet, scoțându-şi cămaşa neagră şi aruncând-o jos. O-chii i ze plimbau de la sânii bine conturați la mijlocul încordat şi în jos, de-a lungul picioarelor.

Era ridicol, toți făceau la fel, scoțându-şi hainele de pe ei şi rămânând în costumele de baie pe care le purtau pe dedesubt. Dar brusc, ea avu o senzație insuportabilă de intimitate, ca şi cum ea şi Sebastian erau singuri în dormitorul cuiva şi nu acolo pe o plajă publică, în aer liber, cu a-tâția oameni în jurul lor.

În întunericul care se lăsase simțea că îi este cald. Dar asta nu din cauza focului din apropiere. El ridică ochii şi îşi desfăcu cureaua şi fermoarul pantalonilor. Se aplecă să-i scoată şi ea văzu că avea nişte chiloți de baie negri, colanți.

Roxanne se răsuci pe călcâie şi alergă spre mare. Mark rămăsese în urmă şi o striga iritat.

Începu să înoate, mai departe decât ar fi trebuit, şi apoi făcu pluta. Se uita la stele şi asculta râsetele celorlalți care se jucau în valuri lângă mal.

Când apăru un cap cu părul lins lângă ea, nu fu surprinsă. Era inevitabil să se întâmple aşa ceva. Fu totuşi surprinsă când auzi vocea lui Sebastian.

— Este obosit?

— Cine? Îl întrebă ea curioasă.

Sebastian mişcă din brațe şi se apropie de ea.

— Prietenul tău. Cel pe care-l ții la respect în seara asta.

— Nu ştiu ce vrei să insinuezi, spuse ea cu răceală.

— Mai gândeşte-te.

Părea puțin impacientat şi brusc o apucă supărarea. Se întoarse şi începu să înoate spre larg.

— Te duci prea departe, spuse el. Este periculos acolo.

— Nu-ți face griji, domnule Blair, răspunse ea cu aroganță. Înot foarte bine.

— Nu este nevoie să-mi dovedeşti, spuse el calm.

Sebastian se ținea aproape de ea, înotând cu uşurință. Ea se opri, încercând să-i vadă figura. Era întuneric şi ea îi răspunse iritată:

— Dacă crezi că am nevoie de cineva să-mi poarte de grijă, atunci află că te înşeli. Ți-am spus, sunt foarte bună.

Înainte ca el să-i răspundă i se păru că aude un râs uşor.

— Mă întreb cât de bună? Şi într-o clipă o a-pucă de brațe şi o sărută.

La atingerea mâinilor lui ea inspiră adânc. Gura lui îi împinse capul pe spate şi apoi se scufundară în apă. Simți răcoarea apei în jurul lor şi gustul sărat al gurii lui calde, corpul lui vânjos lângă al ei şi coapsa lui mişcându-se anevoie între coapsele ei.

Ieşiră la suprafață şi ea se desprinse de el zbă-tându-se, respirând cu greutate. Încercă să-l lovească, dar spre amărăciunea ei îşi dădu seama că nu este chiar atât de uşor şi îl văzu că râde fățiş.

— Calmează-te. O să ai nevoie de tot suflul ca să te întorci la mal.

Era cât se poate de adevărat şi, înghițindu-şi mânia, se întoarse şi o luă spre mal înotând repede.

Când ajunse la mal, el nu mai era lângă ea şi se clătină puțin când ieşi pe nisip, gâfâind şi se prăvăli pe o pătură lângă focul care mai ardea încă. Când ceilalți ieşiră din apă, ea îşi trăsese o rochie peste costum şi stătea cu genunchii la gaia, aruncând cate o creangă din când în când peste tăciuni. Mark se aşează lângă ea şi Roxanne îi adresă un zâmbet pieziş când el o întrebă dacă voia să meargă acasă.

— Da, sunt puțin obosită.

— Te-ai dus în larg, îi spuse el mustrător. Te-am văzut.

— Ai fi putut să vii şi tu.

— Am crezut că vrei să fii singură, murmură el.

Aşa vrusese şi o arătase în mod evident. Numai că nu fusese singură. Sebastian Blair fusese cu ea. Totuşi, asta nu era vina

lui Mark şi ea îl mângâie pe mână, cu un sentiment de remuşcare.

Mark o apucă de mână.

— M-ai iertat pentru aseară? Roxanne ridică din umeri.

— Bineînțeles, Mark.

Îi plăcea de el. În definitiv, era un băiat foarte atrăgător şi încă unul decent pe deasupra. Nu-i fusese niciodată greu să-i răspundă la sărutări, dar cu o seară în urmă fusese prea insistent. Îi atinse cu buzele obrazul şi ea se întoarse să-i ofere gura.

— Să mergem, spuse el.

— Dar ce facem cu ceilalți doi?

— O, fir-ar să fie! Uitasem de ei. Roxanne râse.

— Nu putem să-i părăsim aşa... Spuse ea.

— Aşa zic şi eu, fu el de acord, împotriva voinței lui, şi se ridică să se ducă după ceilalți doi cu care veniseră în maşină.

Roxanne stătea la lumina focului uitându-se la flăcările acestuia, care mistuiau ultimele crengi. Ceva îi spuse că era observată dar nu vru să se uite spre locul de unde simțea privirea. Sebastian Blair probabil o văzuse când îl sărutase pe Mark. Dar, în fond, ce făcea ea nu era treaba lui! Cum nu era nici treaba ei că el se afla la numai câțiva metri mai departe în întuneric cu Delia, care îl ținea pe după gât, pe când el se uita spre Roxanne cu intensitate, peste capul blond al Deliei.

CAPITOLUL II.

Waimiro dădea impresia unui orăşel paşnic, deşi avea mai multe industrii locale foarte prospere, printre care se număra şi Fabrica de Produse Lactate care prelucra laptele de la fermele dm împrejurimi, transformându-l în lapte praf, exportat apoi în străinătate. Se dezvoltase, de asemenea, turismul. Mulți turişti poposeau în oraş în drum spre vestigiile istorice din nordul devenit proverbial pentru faptul că acolo nu exista iarnă, în centrul oraşului se aflau magazine vechi cu verande şi acoperişuri ieşite mult în afară care protejau intrarea şi vitrina de soare, la fel şi pe cumpărători şi pavajul cu smoală din fața magazinului. Dar se găseau, de

asemenea, magazine mari, noi şi birouri pentru firme – construcții moderne din sticlă – şi două supermarketuri care făceau o reclamă stridentă pentru produsele lor speciale, pe benzi de pânză galbenă şi scrise țipător cu litere roşii. Erau plasate la un capăt şi la celălalt al străzii principale.

Magazinul de obiecte artizanale al Roxannei era pe o stradă laterală care ducea la râu, o apă liniştită şi întunecată. Cândva fusese fala oraşului şi o cale de legătură cu lumea exterioară, până să apară şoselele. Se transportau buştenii din pădurile din jur spre diverse porturi la mare şi se aduceau în schimb alimente. Oamenii veneau să se stabilească acolo, fermele pentru animale s-au dezvoltat cu timpul, pe măsura extinderii civilizației şi reducerii pădurilor. Acum, pe râu navigau ocazional ambarcațiuni de agrement care se vedeau ancorate la cheiul de lemn, fiind un subiect foarte discutat de copiii care peseuiau la decarcader – desculți, cu pielea arămie, nişte ştrengari sănătoşi, atât dintre băştinaşii maori cât şi pakeha. Îşi petreceau vacanțele pe malul râului, făcând baie şi pescuind sau plimbându-se cu barca.

În prima săptămână din februarie, aceiaşi ştrengari stăteau în bănci la şcoală, spălați şi îmbrăcați curat, dar cel mai adesea tot cu picioarele goale, până ce venea frigul şi mamele lor îi convingeau să-şi pună ciorapi şi pantofi.

Roxanne avea un ajutor la magazin, o tânără măritată care avea un copil la şcoală. Grace Slierwood venea Îs ora douăsprezece şi stătea până la ora trei în fiecare zi, astfel încât Roxanne putea să-şi ia o jumătate de oră ca să mănânce şi să facă față, amândouă, orelor celor mai aglomerat?

Când era frumos, Roxanne îşi lua mâncarea cu ea pe malul râului şi mânca acolo pe iarbă, ui-tându-se la rățuşte şi la bâtlanii albăstrui de pe râu. Marți, după escapada pe malul mării, petrecu o jumătate de oră la râu şi când se întoarse la magazin văzu silueta înaltă a lui Sebastian Blair care tocmai intra.

Se opri surprinsă, tentată să se întoarcă din drum şi se furişă în micul parc de lângă râu aşteptând ca vizitatorul să

plece. Era, desigur, o prostie. Iuți pasul şi intră şi. Ea în magazin.

Sebastian vorbea cu Grace. O mână o ținea în buzunarul pantalonilor, iar cu cealaltă se juca cu o cutiuță sculptată care se afla pe telefon. Grace îi zâmbea.

— Ai şi venit I spuse Grace şi se evaporă repede, aruncând Roxannei o privire cu subînțeles, norocoaso!

— Vrei să vorbeşti cu mine? Îl întrebă Roxanne cu răceală, ridicând din sprâncene cu politețe ca şi cum nu vedea nici un motiv pentru care ar fi vrut s-o facă.

— Tatăl tău m-a invitat la voi la cină, spuse el. S-a gândit că s-ar putea să apreciezi dacă te duc cu maşina acasă când voi merge acolo.

— De obicei, merg pe jos dacă nu vine tata să mă ia.

— Da, aşa mi-a spus şi mie. Dar este prea cald ca să te deplasezi pe jos.

Era într-adevăr o zi călduroasă de ianuarie, aşa că ea îi spuse, încercând să-i zâmbească cu naturalețe:

— Da. Mulțumesc. Termin la ora cinci.

— Vin la cinci, atunci. Este interesantă, spuse el arătând spre cutiuță. Cine a făcut-o?

— Domnul Ihaka. Este băştinaş. Sunt multe sculpturi maori bune azi.

— Ştiu. Cercetă alte obiecte care se aflau în apropiere. Apar des o mulțime de obiecte de calitate inferioară pentru turişti. Ai avut noroc că ai găsit un artizan autentic.

— Mai am aici obiecte lucrate de el, dacă te interesează. Îl conduse într-un colț al magazinului, unde erau expuse mai multe sculpturi alături de alte obiecte din scoici şi câteva vaze de lemn. Se uită la el cum ia în mână şi analizează obiectele de artizanat, prețuindu-le cu atenție. Avea nişte mâini fine, cu degete lungi şi puternice şi mânuia obiectele ca şi cum îi făcea plăcere să le simtă în acelaşi timp, petrecându-şi degetele peste părțile netede şi cele sculptate cu un aer de maxim interes.

— Îmi place asta, spuse el, arătând o vază cu marginea sculptată în motive tradiționale. Este făcută de Ihaka?

— Este realizată de o elevă de-a lui. El păru surprins. A trebuit să aibă o răbdare enormă. La început a refuzat ca măcar s-o învețe, pentru că era femeie. Acum sunt lucruri pe care nu-i permite să le atingă şi spuse că sunt tabu pentru o femeie. A acceptat cu greu s-o învețe pentru că nu a găsit un băiat să-l ia ucenic şi ea l-a convins că vechile deprinderi artizanale sunt cu mult prea valoroase ca să nu fie transmise mai departe.

— Pare o fată foarte hotărâtă.

— Aşa şi este. Ai vrea s-o cunoşti?

— Când?

Roxanne îşi dădu seama că-i căzuse de-a dreptul în plasă.

— O... o să văd când pot aranja, spuse ea vag. Sebastian se uită la ea, ştiind că ea regreta că se oferise să i-o prezinte.

— Vreau să cumpăr asta, te rog.

Împacheta vaza şi luă banii cu un aer care spera să fie cât mai indiferent. Între timp, intraseră alți clienți şi el plecă.

Când închise magazinul, Sebastian o aştepta deja afară şi îi atinse uşor brațul, ghidând-o spre maşină care era parcată chiar după colț. Drumul fu răcoros, cu geamurile deschise şi ea se afundă mulțumită în scaunul de piele comod. Îşi înclină capul ca să permită curentului să-i fluture părul.

— Tata ți-a spus să vii să mă iei? Îl întrebă ea.

— Nu. A spus numai că lucrezi în oraş şi eu m-am oferit să vin să te iau.

Părea că una din întrebările la care reflectase primise un răspuns, dar din nou fu cuprinsă de îndoială. Nu putea să-l întrebe direct de ce tatăl ei îl invitase la masă, dar totuşi întrebarea îi stătea pe buze. De ce era atât de important să se poarte frumos cu acest bărbat?

Se uită pe furiş la el, observându-i profilul hotărât în timp ce conducea pe strada principală, largă şi o luă apoi pe cea mai strâmtă care urca din spatele centrului comercial şi ducea la casele care aveau vederea spre oraşul vechi şi spre râu.

— Am reținut că vrei să te stabileşti aici, spuse Roxanne. Ai găsit un loc convenabil?

— Nu m-am hotărât încă la ceva. Dar am vreo două variante la care mă gândesc.

— De ce vrei să locuieşti aici?

— Este plăcut, este linişte, este aproape de centru şi de câteva plaje din jur.

— Nu-mi pari un om care să tânjească după o viață liniştită.

— Nu mă cunoşti încă, Roxanne!

Era pentru prima oară când îi spunea pe nume şi când îl auzi de pe buzele lui, avu un mic şoc. Îl rostise cu o inflexiune stranie, hotărâtă, şi o clipă îşi aminti de momentul de pe plajă când el se uitase fix în ochii ei, şi-i reținuse cu intensitate privirea în timp ce-şi desfăcea cureaua la pantaloni.

Era o nebunie să roşească, dar exact asta făcu şi se uită repede în altă parte, sperând că dacă el va observa că roşeşte va considera că este din cauza căldurii.

— Se pare că tatăl meu te cunoaşte destui de bine, îi spuse ea.

— Îl cunosc numai de săptămâna asta. Roxanne se uită din nou la el în fugă, pentru că răspunsul lui o surprinsese.

— Un prieten comun mi-a spus să iau legătura cu el. Ne ocupăm mai mult sau mai puțin de acelaşi gen de afaceri.

— Dar tu cu ce te ocupi, mai precis? Îl întrebă ea curioasă.

— Sunt director executiv al Fabricii de Electronică Renner.

Roxanne auzise, desigur, de ei. Erau mari – mai mari decât târmă tatălui ei. În anumite sectoare era chiar o concurență feroce între cele două firme.

— Înțeleg, spuse ea. Apoi, uitându-se din nou la el, adăugă: Nu eşti prea tânăr ca să fii director? Nu putea avea decât vreo treizeci de ani şi ceva, se gândi ea.

— Relații, îi explică el fără să se jeneze. Este o afacere de familie. Mama mea este din familia Renner.

Roxanne se gândi dacă voia să spună că el era pur şi simplu conducător cu numele şi alții lucrau pentru el. Cert, în acest timp nu părea să lucreze defel; stătea la hotelul cel mai

scump din oraş, în timp ce căuta să cumpere o locuință. Oare asta explica atitudinea tatălui ei?

— Cred că nu intenționezi să deschizi o filială aici, nu?

— De ce mă întrebi asta?

„Pentru că tatăl meu este îngrijorat din cauza ta şi – probabil – crede că reprezinți o concurență foarte mare pentru el”, se gândea ea în sinea ei. „Mai ales dacă te gândeşti să te bagi peste treburile lui.” Dar nu putea să-i spună toate astea. Poate că ar fi trebuit să fie foarte prudentă, pentru moment. Tatăl ei, din motive pe care numai el le ştia, voia să-i cultive prietenia. Nu voia să se interfereze peste planurile lui.

— Mă întrebam şi eu aşa, spuse ea cu un aer cât se poate de indiferent. Dar totuşi, te gândeşti la aşa ceva?

— M-am gândit într-adevăr să inițiez ceva, recunoscu el.

— Şi…?

— N-am luat încă nici o hotărâre.

Se întreba dacă tatăl ei spera să obțină ceva mai concret de la el. Chiar nu era loc pentru două întreprinderi cu acelaşi profil în oraşul lor? Ştia că existau câțiva şomeri, dar mai ştia, de a-semenea, că dura destul de mult pregătirea mâinii de lucra calificate şi totuşi nu erau suficienți lucrători.

— Ai vorbit cu tatăl meu despre asta? Îl întrebă ea.

— Am vorbit ceva… Răspunse el scurt, după care opri maşina în fața casei lor şi se aplecă să-i deschidă portiera.

Tatăl ei le ieşi în întâmpinare şi privirea pe care i-o adresă conținea aceeaşi aluzie de implorare insistentă: „Fii drăguță cu el”.

Ei bine, avea să fie, era cel mai mic lucru pe care-l putea face pentru el. În timp ce Owen îi oferea o băutură lui Sebastian în salon, ea se duse în camera ei să se schimbe şi găsi o rochie răcoroasă, decoltată, de culoare albastră. Îşi prinse părul la spate, într-un nod, lăsând câteva şuvițe să-i atârne pe obraz. Duşul cald pe care-l făcuse o înviorase, îşi dădu cu puțină colonie, puțin fard şi ruj. Se duse s-o ajute pe mama ei la bucătărie, dar Bettina o trimise în salon. În bucătărie se a-fla Rhonda. Ea tăia ascultătoare salata şi

aranja felii de carne pe un platou din cel mai bun porțelan pe care-l aveau. Îi aruncă Roxannei o privire care voia să spună: „De ce atâta agitație?” şi Ro-xanne ridică din umeri fără să spună nimic.

Când intră în salon, cei doi bărbați stăteau în fotolii şi ea rămase o clipă în prag. Tatăl ei se aplecă în față ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ceva în timp ce Sebastian stătea comod în fotoliul lui, cu picioarele întinse în față unul peste altul, şi cu un pahar în mână.

Ei o văzură şi Sebastian se ridică şi îi zâmbi pentru prima oară. Era un zâmbet deschis, de parcă îi făcea plăcere s-o vadă, ca şi când l-ar fi a-muzat.

— Ia loc, te rog, domnule Blair, îi spuse ea şi se duse la bar să-şi toarne un sherry.

Sebastian rămase în picioare pâila ce ea se aşează pe canapea, după care se aşează şi el Pe ca~ napea, la capătul celălalt.

— Credeam că ne spunem pe niime> Roxanne.

Roxanne se stăpâni să-i replice iradiat, iar m schimb îi adresă un zâmbet.

— Sebastian este un nume atât de semnificativ. Nu a fost sfântul omorât cu săgeți?

— Aşa cred, fu el de acord pe i*n ton grav. Trebuie să te avertizez, nu sunt acerbii pentru încercări de tras la țintă.

Tatăl ei râse, dar Roxanne se tfită înw ochii negri care o fixau şi văzu că nu era (lezamăgit de surâsul ei şi nici nu glumea, de altfel. _

Roxanne sorbi din paharul ei put*11 îngândurată. Bărbatul acesta nu era un prPst> asta era sigur. Trebuia să se poarte cu precaute cu el, dacă voia să-l ajute pe tatăl ei pentru c^ea ce el voia de la Sebastian.

Se păstră într-o atitudine discret Şi atrăgătoare pentru tot restul serii. O dată sau de două ori surprinse licărirea din ochii lui n^S^1 cAarew Pa~ rea ca o surpriză. Dar era, într-adevăf > încântător. O complimentă pe Bettina pentru/nânearea pe care le-o servise şi folosi nota potrivea de

tachi-nare prietenoasă pentru a o face p^ Rhonda sa depăşească timiditatea față de el. Schijă ^comentarii subtile cu Owen privind exporl/11^ când dădură drumul la televizor ca să pri: nda ultimele ştiri. Reuşi să nu arate ostentativ c'ă u interesa foarte mult Roxanne.

După ce el plecă, Roxanne o aju^ă pe mama ei să strângă ceştile de cafea.

— Ce este atât de deosebit în legătură cu Sebastian Blair?

Mama ei râse destul de stângaci.

— Este un bărbat tocmai bun de însurătoare, draga mea.

— Ce?! Exclamă Roxanne. Nu vrei cumva să spui că tata face pe „petitorul”?

— Sigur că nu, răspunse mama ei cu demnitate. Dar, desigur, ca părinți vrem să întâlneşti genul de bărbați pe care i-ai putea găsi acceptabili.

— Tu l-ai îndemnat pe tata să-l invite la cină?

— Sigur că nu. A fost ideea tatălui tău. Şi trebuie să spun că pare un tânăr foarte drăguț.

„Un tânăr foarte drăguț” era descrierea cea mai puțin potrivită pe care i-ar fi putut-o face îui Sebastian Blair, dar ea nu spuse nimic.

— De fapt, întâlnesc o mulțime de tineri drăguți, spuse ea.

— Da, dar nu a fost niciunul cu adevărat special, nu, draga mea? Deşi mă întreb dacă Mark... Nu ştiu cum îl consideri...

— Ți-e teamă să nu rămân singură?

— Nici nu se pune problema, interveni Rhon-da, care se plimba prin bucătărie, îmbrăcată în cămaşa de noapte de bumbac, cu nasul acoperit de o peliculă albă, unsuroasă, care mirosea uşor a lămâie şi usturoi. Roxanne nu este câtuşi de puțin genul csre să rămână fată bătrână.

— Credeam că te-ai dus să te culci, îi spuse mama ei cu severitate.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc, răspunse Rhonda calmă. Mi-e foame.

— O să te îngraşi, o preven; Roxanne, în timp ce se uita la sora ei care-şi punea unt, brânză şi o felie de roşie pe o

bucată de pâine şi începu să muşte din ea cu satisfacție. Ce naiba ai pe nas?

— Cremă pentru pistrui. O am de la magazinul de alimentație sănătoasă şi produse organice, de lângă magazinul tău.

— Castravete, murmură mama ei şi priviri' celor două se opriră asupra ei, fascinate. Loțiuno de castravete, le explică ea. Se folosea pentru pistrui şi în secolul nouăsprezece, din câte ştiu.

Încântată de reacția lor, le-a lăsat pe cele două fete să râdă pe săturate şi se duse la soțul ei să-i confirme că seara se desfăşurase bine şl că mâncarea fusese foarte bună, ca de obicei.

Roxanne se duse să se culce şi dormi bine. La o anumită oră spre dimineață, se trezi la gândul că tatăl ei nu se ocupa de petit. Dacă o lăsase pe mama ei să creadă că acesta era motivul pentru care îl încurajase pe Sebastian, o făcuse numai pentru a masca cu totul altceva. Ceva cu care nu voia s-o împovăreze pe soția lui.

*

* *

De obicei, tatăl ei o lăsa la magazin în drum spre serviciu. În dimineața aceea se uită la profilul lui preocupat.

— Tată, de ce este Sebastian Blair atât de important?

El schimbă viteza în timp ce o luă pe drumul cotit în josul dealului.

— Important? Întrebă el.

— Ai spus că este destul de important, ii z*e-aminti ea. Şi îți dai osteneala să-i intri în voie, nu?

Tatăl ei roşi, făcând-o să-l privească surprinsă.

— O masă nu înseamnă cine ştie ce, îi răspunse el scurt. Este cel mai important om de la Renner Electronics şi este o chestiune de curtoazie să ne purtăm cuviincios cu el, mai ales că are de gând să locuiască la Waimiro.

— Înțeleg. Mama a avut ideea ciudată că ar fa un soț foarte bun pentru mine.

Ii aruncă un zâmbet pieziş dar el nu-i răspunse. Părea incomodat.

— Mama ta are uneori idei foarte năstruşnice, murmură el.

„Da”, se gândi ea iritată. „Mai ales când tu i le bagi în cap.”

— Oricum, adăugă el, ar fi foarte, foarte potrivit, dacă ar… dacă tu… Ei bine, nu se ştie niciodată.

Căutând să-l încerce, ea îi spuse deschis:

— De fapt, nu-mi place cine ştie ce. Are vreo importanță?

— Nu, desigur că nu. Dar nota aparte din vocea lui trăda dezamăgirea şi se încruntase şi mai tare. Conduse în tăcere restul drumului până la magazin, dar când ea îşi luă geanta şi vru să coboare, el îi spuse brusc:

— Roxanne/N-o să faci nimic, sper, ca să-l vexezi pe Sebastian, nu? N-aş vrea să mă confrunt eu vreo situație neplăcută din partea ta.

— Tată, spune-mi mai bine, ce vrei să fac? Întrebă ea resemnată.

Tatăl ei se trase puțin înapoi.

— Nimic… Rosti el cu oarecare asprime. IMu-ți cer să faci nimic deosebit. Numai că Sebastian te place şi situația este puțin nepotrivită. Fii cu tact, te rog, ca o fată bună ce eşti.

— Da, bineînțeles, îi promise ea. Dar aş vrea să-mi spui motivul real. Îmi dau seama că eşti îngrijorat, se simte. Te rog, tată. Nu sunt un bebeluş, ştii doar.

El îşi trecu o mână prin părul rar şi se uită la ea, măsurând-o din priviri.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Dar nu sufli o vorbă mamei sau Rhondei. Promiți?

— Sigur că da.

Inspiră adânc, apucând volanul cu ambele mâini.

— Firma este la ananghie, mărturisi el. Mă întreb cât o mai putem duce în situația asta, mă gândesc s-o vând. Sebastian nu ştie asta, dar dacă ar deschide o fabrică Renner aici, mă termiră. Pe de altă parte, dacă l-aş putea convinge să realizăm o fuziune, aş fi salvat.

— Dacă ar fi să vinzi întreprinderea, cât de rău ar fi? Îl întrebă ea în şoaptă. Vreau să spun, ai lua ceva bani?

El clătină din cap.

— Sunt ipotecat până peste cap. Va trebui <=ă vând şi casa. S-ar termina şi cu şcoala de artă a Rhondei. Mda, o să încerc să mă descurc într-un fel.

Roxanne simți că ameţeşte din cauza şocului. Frumoasa casă a mamei ei, pe care o îngrijea atât de mult, toată mobila, tablourile, ornamentele, toate fuseseră alese pentru confortul şi plăcerea familiei ei. Bucătăria extrem de bine utilată unde mama ei petrecea atâtea ore, pregătind mâncarea pe care o inventa cu atâta plăcere, grădina unde fiecare boschet şi copac şi bulb fuseseră plantați de Bettina cu mâna ei şi îngrijite ca nişte copii. Şi Rhonda, care trebuia să renunțe la ambiția ei, să fie obligată să meargă să lucreze ca funcționară sau într-un magazin, când aspirațiile ei mergeau numai în direcția artei.

— Voi face tot ce pot ca să ajut, îl asigură ea.

— Bine, dar nu te lăsa copleşită de griji, o preveni el. Nu este cazul să te gândeşti la sacrificii dramatice, draga mea. Nu este, totuşi, sfârşitul pământului.

— În regulă, spuse ea, zâmbindu-i cu bunăvoință. O să încerc să mențin corabia pe linia de plutire.

Tatăl ei o bătu cu stângăcie pe umăr.

— Eşti o fată destoinică.

Ei bine, cel puțin acum ştia, se gândi ea în timp ce deschidea uşa magazinului. Nu era sfârşitul lumii. Dar era mai rău decât îşi închipuise că ar putea fi.

Un lucru însă. Îl putea face. Dădu câteva telefoane şi apoi încercă să-l caute pe Sebastian la hotel. Era plecat, aşa că lăsă un mesaj s-o sune după-amiază.

— M-ai căutat? O întrebă el, pe un ton uşor intrigat.

— Parcă voiai să mă vezi, îi răspunse Roxanne cu răceală. Dacă te mai interesează, sunt lir beră după ora cinci.

— O. Sigur că mă interesează, spuse el pe a-celaşi ton. Să vin să te iau? O să mă prezinți cui te-am rugat?

— Dacă ții. Ne vedem mai târziu, atunci.
— Mulțumesc.
— Este în ordine. La revedere.
Ar fi putut să fie puțin mai agreabilă, reflectă ea. Problema era că ceva la el o făcea să devină numai țepi. Era o senzație pe care nu şi – o putea stăpâni. Ei bine, dacă se schimba dinte o dată şi era numai miere, s-ar putea ca el să suspecteze ceva. Un dezgheț treptat era tehnica cea mai înțeleaptă.
— O să-l întâlneşti pe domnul Ihaka, îi spuse ea în timp ce o ajuta să urce în maşină. Mergem la ei acasă.
— Bun. Spunc-mi numai cum ajungem acolo. Era puțin afară din oraş, pe un drum neasflatat şi cam accidentat şi „studioul" domnului Ihaka era un garaj mare din tablă în spatele căsuței lui. Destul de dărăpănată. Roxanne se uită ia Sebastian cum vorbea cu bătrânul artizan. Interesul lui era amestecat cu oarecare deferentă.
Ucenica bătrânului. Herena Kahi, fu timidă la început şi Roxanne văzu figura intrigată pe care o făcuse ea în timp ce Sebastian se uita de la chipul măsliniu şi senin al fetei la cel al bătrânului care o îndemna din priviri să arate vizitatorului tehnicile maori de sculptat.
Sebastian o chestiona cu calm pe fată care discută cu el cu vioiciune, explicând interesul ei pentru sculptura în lemn şi despre cele învățata de la mentorul ei. Bătrânul îi întrerupea din când în când, spunând câte ceva în engleză sau maori, iar Herena asculta cu capul plecat într-o parte, cu ochii strălucind de interes. După aceea, domnul Ihaka prelua conversația explicându-le tehnica tapu, care se folosea şi la sculptura caselor de cult şi canoelor de luptă, şi cum modelele cu spirale erau împrumutate din natură. În timp ce vorbea mergea de-a lungul şi de-a latul camerei ca un orator maori, agitând câte un cuțit din când în când, când argumenta ceva.
Înainte de a pleca, Sebastian cumpără o cutiuță cu pene şi cu încrustații cu scoici. În maşină i-o dădu Roxanei.

— Este pentru tine. Cred că vei găsi ceva să pui în ea, cu toate penele astea huia pe care le are.
— Nu pot…
— Îți mulțumesc, oricum, o întrerupse el, pentru cele câteva ore plăcute. Bătrânul este fascinant, nu?
— Da, mă bucur…
— Şi Herena a fost o surpriză foarte plăcută.
— La ce te aşteptai?
— Mă aşteptam să dau peste o tânără foarte supusă, îi zâmbi el larg.
— Cred că surpriza a fost de-a dreptul pe placul tău. Este drăguță, nu-i aşa?
— Încântătoare şi de o supuşenie agreabilă, nimic forțat, numai drăgălăşenie…
— Eram sigură să te va impresiona, spuse ea şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.
— Consideri probabil că urăsc oamenii?
— Şi nu este aşa?
— N! U ştiu ce te-a făcut să ai asemenea ildei preconcepute.
— Nu am idei preconcepute, declară Roxanne.
— În regulă, dovedeşte-mi. Permite-mi sa te invit să luăm cina la mine la hotel.
— Şi ce ar dovedi asta?
— Că nu ai prejudecăți față de mine şi că nu ți-e frică.
— Frică? Se întoarse repede spre el.
— Ai fugit, sau mai degrabă ai înotat ca să ta depărtezi de mine cât ai putut de repede seara trecută, îi reaminti el.
— Nu mi-a fost frică, spuse ea cu răceală.
Eram furioasă.
Sebastian se uită la ea, măsurând-o.
— Ar fi obiectat prietenul tău?
— Eu am obiectat. Nu-mi place să mă agreseze cineva şi să mă sărute împotriva voinței mele. Cei mai mulți bărbați aşteaptă cel puțin un semn că sunt acceptați.
— Am avut impresia, spuse el, că mi-ai dat un asemenea semn.

Fusese acel moment de intimitate la lumina focului. Amintindu-şi de el, Roxanne simţi cum roşeşte.

— Te-ai înşelat, spuse ea crispată.

— Da? Murmură el şi în ochi îi apăru o urmă de scepticism. Dar nu îi dădu şansa să spună ceva. Dă-mi voie să-mi răscumpăr greşeala, îi sugeră el. Bem ceva, cinăm şi apoi te conduc acasă.

Pe punctul de a refuza, se gândi puţin şi îşi aminti că bunăvoinţa lui era esenţială pentru tatăl ei.

— Bine, în regulă, spuse ea, cedând. Mulţumesc.

Roxanne sună acasă de la hotel ca s-o anunţe pe mama ei că întârzie şi că o să ia cina cu Sebastian. Mama ei fu încântată şi Roxanne se gândi că atunci când îi va spune tatălui ei, acesta va fi mulţumit.

Cina fu foarte plăcută. Sebastian discută tot timpul. Se vedea că este un om pregătit în multe domenii şi conversaţia o stimula. Uneori era amuzant şi se trezi pradă farmecului lui irezistibil.' Crescut la oraş, îşi manifestă curiozitatea să ştie cum era să-ţi petreci copilăria într-un orăşel. Roxanne îi stârni interesul şi îl făcu să râdă de câteva ori cu întâmplări din copilăria ei.

Sebastian râdea foarte plăcut şi făcea gropite în obraji. Trăsăturile feţei lui se îndulceau. Nu era de' mirare că Delia se apropiase de el în seara trecută, îşi aminti ea fără plăcere.

După cină, când o conduse acasă, el coborî din maşină şi o ajută să coboare şi ea. Mai avea încă în mână cutiuţa pe care el i-o dăruise.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru cină şi pentru cadou.

— Mi-a făcut o plăcere deosebită, îi răspunse el, sărutând-o pe buze.

Roxanne se aştepta ca el să plece. Puse mâna pe cheia care îi fusese lăsată în uşă, când Sebastian o întoarse spre el şi puse mâna pe braţul ei.

— Cât de serioasă este relaţia cu prietenul tău? O întrebă el brusc.

Roxanne voia să-i răspundă că nu era treaba lui, dar gândul la problemele tatălui ei o făcu să se rețină.

— Îmi place Mark foarte mult.

— Te iubeşte?

— Asta nu este o întrebare cinstită. Gura lui se strânse puțin.

— În regulă. Dar eu îți plac, Roxanne?

— Nu… Nu te cunosc prea bine, nu crezi? Spuse ea evaziv.

— O să mă cunoşti.

Ea se gândi că poate ar fi trebuit să fie mai prevenitoare. Se uită la el şi îi zâmbi puțin provocator.

— Crezi? Îi replică ea pe un ton la fel de provocator.

Sebastian miji ochii.

— O, desigur.

Se aplecă şi ea nu încercă să-l evite. De data aceasta, sărutul a fost unul lung, în timp ce o ținea cu o mână de ceafă, mângâind-o cu degetele lui fine.

Roxanne nu reacționa, dar nici nu se opuse când el ridică în cele din urmă capul şi îi dădu drumul. Văzu strălucirea de satisfacție din ochii lui şi întoarse repede capul ca să nu-i întâlnească privirea.

— Noapte bună, Sebastian, spuse ea şi intră în casă înainte ca el să mai aibă timp să spună ceva.

CAPITOLUL III.

Roxanne şi Sebastian au fost împreună de mai multe ori în săptămâna ce a urmat. El venise la ea acasă de mai multe ori, stătea la masă din când în când şi uneori mergeau la cinematograf sau pe dealul din jurul oraşului, sau pe coastă la o plimbare cu maşina. Accepta toate invitațiile lui, cu excepția situațiilor când era cu adevărat ocupată cu altceva. Constata cum neliniştea pe care o remarcase înainte la tatăl ei scăzuse. Ochii îi exprimau numai gratitudine când o vedea plecând împreună cu Sebastian. Mama ei era la fel de încântată şi până şi Rhonda îi mărturisise că Sebastian era „un tip nemaipomenit”.

Singurul care nu o aproba era Mark. Începuse s-o considere pe Roxanne ca fiind a lui şi asta era într-adevăr cam prea mult, pentru că ea nu-i făcuse nici o promisiune. Cel puțin, escapadele ei cu Sebastian nu erau de natură să-l facă să considere lucrurile ca fiind într-un fel hotărâte. Suferea de gelozie, acceptând situația aşa cum era, dar când Roxanne se întâlni o dată cu el şi ceilalți prieteni, afişând aceeaşi indiferență senină, Mark a plecat imediat, cuprins de un acces de furie şi nu i-a dat nici un semn de viață câteva zile.

Sebastian se decisese asupra unei cas^- Nu era chiar în oraş, dar era aproape de plajă, cocoțată pe o colină abruptă şi cu vedere spre ocean. Era construită numai de câțiva ani, avea ferestre foarte largi şi o terasă frumos pardosită cu marmură, pe care se ajungea din salon, printr-o uşă dublă din sticlă. În jur mai erau două-trei case ascunse printre copaci, ceea ce dădea locului mai multă intimitate, la fel cum tufele şi arbuştii înfloriți dădeau locului culoare. Dacă cobeai câteva trepte de pe terasă, ajungeai la o plajă mică, mărginită de hibiscuşi cu flori mari gălpui şi tufe de manuka. De acolo, o cărare îngustă cobora a-brupt spre plajă, o plajă publică, dar rar aglomerată, pentru că nu era acces cu maşina şi de la şosea era o distanță de un kilometru.

Într-o duminică Sebastian invită toată familia Challis să vadă casa şi se plimbară priri camerele goale şi răcoroase, după care făcură o baie în mare. Bettina se entuziasma foarte mult şi h” dădu sfaturi cum să o mobileze.

După câteva zile, Sebastian o invită pe Roxanne să meargă cu el la vilă.

— Am cumpărat unele mobile, îi spuse el în treacăt. Hai să vedem ce părere ai.

— Mama este expertă, îi replică ea cu modestie, cu o umbră de zâmbet pe buze.

El se uită la gura ei.

— Pe tine te vreau.

Asta putea să însemne o mulțime de lucruri. Evitând posibile implicații, Roxanne îi spuse:

— Presupunând că nu o să-mi plac? Ă mobilele pe care le-ai ales, ce se va întâmpla?

— Atunci, cumpăr altele.

— Sunt sigură! Nu-l credea, desigur. Şi nici nu se aştepta să nu-i placă. De când se cunoscuseră, îi făcuse o curte subtilă, dar asta nu însemna că el va renunța la propriile idei de dragul ei. Relația lor era încă superficială. Sebastian nu dădea semne că vrea mai mult decât un flirt plăcut, condimentat cu câteva sărutări din când în când, şi ea era mai mult decât mulțumită ca relația lor să rămână la acest nivel neangajant şi fără complicații. Nu o deranja deloc când o săruta, ba din contră, având în vedere că o făcea cu multă finețe şi pricepere, mai ales că el era un bărbat drăguț. I-ar fi fost cu adevărat greu dacă nu i-ar fi plăcut în mod real. Se supunea fără şovăială când o lua în brațe şi simțea o satisfacție reală simțind că o sărută cu plăcere şi îşi plimbă cu patimă mâinile pe corpul ei. Se părea că nu-l deranjează că era reținută şi pasivă la mângâierile lui.

Sebastian cumpărase o canapea lungă şi două fotolii, care păreau confortabile şi elegante, tapi-țate cu un material în dungi maro cu galben şi care se asorta cu draperiile care aparțineau casei. Între ele se afla un covor gros de culoare maro închis şi pe lângă fotolii se găsea câte o măsuță joasă de cristal fumuriu.

Unul din cele două dormitoare fusese mobilat cu un pat lat acoperit cu o cuvertură mătăsoasă de culoare neagră şi două covoare de o parte şi de alta a patului, care contrastau cu parchetul mai închis dar se asortau cu ele şi cu cele două şifoniere de culoare închisă la fel ca şi comoda cu sertare. Roxanne rămase în prag.

— Îmi place, 'iotul este foarte stilat… Se întoarseră în salon pe culoarul care făcea legătura cu dormitoarele. Ai aprovizionat şi bucătăria?

— Ți-e foame? Mâncaseră deja, acasă la ea.

— Nu. Dar aş bea ceva rece.

— Îți pot oferi oricând ceva. O conduse în bucătăria mică şi deschise uşa unui frigider aşezat într-un colț. Scoase o sticlă verde şi luă două pahare dintr-un dulap.

Roxanne îi privi cum toarnă vinul în pahare cu îndemânare şi fără mişcări inutile. Ridică din sprâncene şi îi întinse şi ei unul.

— Vin spumos? Ăsta a fost primul lucru cu care te-ai aprovizionat, nu? Nu cred că l-ai găsit în frigider de la cei dinaintea ta, îl tachina ea. „Deci, ăsta-mi eşti", comentă ea în sinea ei.

Zâmbetul lui politicos, nonşalant, confirmă comentariul ei nerostit.

— Am vrut să sărbătorim instalarea mea. Vreau să dorm aici chiar în această seară.

Roxanne se crispa. Brusc, atmosfera se schimbase în mod subtil. Sebastian se uita cu insistență în ochii ei şi ea făcu un efort să se uite în altă parte. Sorbi din vin, ca şi când n-ar fi înțeles nimic din aluzia lui voalată.

Bucătăria era prea mică şi se întoarseră în salon. Se apropie de ferastră şi se prefăcu că admiră priveliştea din jurul casei, cu vegetația ei plăcută şi Oceanul Pacific, cu valurile înspumate care se spărgeau de mal. Termină încet vinul şi Sebastian îi luă paharul.

— Încă unul? O întrebă el.

— Nu, mulțumesc. Hai să coborâm pe plajă. Trebuie să fie răcoare şi foarte plăcut acolo.

— Bine. Vrei să faci o baie?

Roxanne clătină din cap. Nu-şi adusese nici un costum. Era îmbrăcată într-o rochie subțire de vară. Îi trecu prin cap că Sebastian era unul dintre aceia care aveau costume de baie de damă pentru orice eventualitate în casă. Se răsuci repede pe călcâie şi în câteva secunde era pe terasă înainte ca el să-şi pună undeva paharul.

Dar el o ajunse repede şi coborâră potecuța dintre copaci în tăcere. Era încă lumină şi se auzeau țipetele plângătoare ale pescăruşilor, cum se strigau unul pe altul peste întinderea de

apă. Sebastian purta o pereche de pantofi eleganți de pânză cu talpă de sfoară, nişte pantaloni de zi de culoare deschisă şi o cămaşă cu mânecă scurtă, bleu. Paşii lui uşori în spatele ei îi dădeau impresia unui animal care se furişa uşor. Aruncă o privire involuntară peste umăr şi, neatentă, se împiedică de o rădăcină ieşită în afară pe potecă.

Sebastian fu într-o clipă lângă ea şi o prinse din zbor. Degetele lui îi intrară în braț cu o forță neaşteptată şi ea îşi reveni.

— Fii atentă ' spuse el aspru.

— Ai dreptate, iartă-mă. Se eliberă de el şi îi mulțumi.

Ajunseră în scurt timp pe plajă şi îşi scoaseră pantofii, simțind nisipul fin sub tălpi. Nisipul era rece şi odihnitor la umbra copacilor şi a tufelor foarte înalte de manuka. Soarele se pregătea să apună, dar razele lui mai încălzeau încă.

Pe malul apei se găseau stânci mici şi ei se plimbară prin apă, trecând printre ele, în timp ce un vânt călduț le flutura părul. Se bălăciră cu dezinvoltură în apa înspumată, intrând în locuri mai adânci. Prin apă se vedeau stelele de mare şi corali sau cochilii de melc. Sebastian o ridică la un moment dat pe o stâncă înaltă şi plată şi se aşează lângă ea. Valurile se spărgeau undeva sub stâncă şi îi stropeau cu nişte stropi fini ca un spray.

Începea să se 'ase seara şi cerul păli uşor în jurul globului roşiatic al soarelui. Marea devenise verde închis, apoi îşi pierdu parcă culoarea. Sebastian o apucă de braț, trecându-şi degetele peste pielea ei fină care se înfiora.

— S-a făcut rece. Hai să mergem. De data asta, o ținu de mână când se întoarseră printre stânci. Apa era călduță, chiar plăcută în raport cu răcoarea care se lăsase. Când ajunseră la potecă, Sebastian se opri la adăpostul unui copac şi o luă în brațe.

Roxanne simți ceva nou în îmbrățişarea lui, o hotărâre pe care nu o mai simțise înainte. Parcă era conştient de ceea ce voia. Roxanne tremura vizibil. Poate că se gândise că îi era

frig, pentru că brațele lui se strânseră şi mai mult în jurul ei şi o mângâiară cu tandrețe.

După un timp o cuprinse iarăşi cu brațele, o ținu strâns şi începu s-o sărute uşor, depărtân-du-i buzele cu ale lui, aplecându-i capul pe spate şi continuându-şi drumul cu gura pe gât, până la umăr.

În cele din urmă ridică fața şi îi murmură numele. Ea încercă, cât putu de natural, să se desprindă de el dar o strânse şi mai tare în brațe.

— Roxanne, murmură el abia perceptibil. O sărută din nou, cu mai multă pasiune.

Roxanne nu reacționa, mulțumindu-se să stea cuminte în brațele lui până ce el o ridică dintr-o dată şi o aşează pe nisip. Ea începu să se zbată, încercând să-l împingă cu mâinile, dar el o ținea imobilizată, aplecat peste ea, încât nu putea să scape.

— Nu, nu. Este în regulă. Nu mă respinge. Roxanne stătea cu mâinile în pieptul lui, rezistându-i din toată ființa şi corpul i se crispase puternic, oricât încerca el să-l seducă. Panica i se reduse când îi auzi vocea. Era atât de slabă, „ atât de controlată, încât îşi dădu seama că nu trebuie să-i fie teamă.

Sebastian. O sărută din nou cu aceeaşi insistență şi încet, încet, ea începu să se relaxeze. Îi permise să o sărute din nou şi se trezi că şi ea îi răspunde timid, stând cuminte sub corpul lui care îi transmitea căldura subtilă care-l cuprinsese.

Sebastian ridică ochii şi inspiră adânc. Îi luă mâna şi i-o sărută, apoi o puse pe după gâtul lui.

— Ține-mă aşa, îi murmură el. Sărută-mă şi tu, Roxanne.

Ea îşi lăsă mâna să alunece încet de pe gâtul lui şi clătină abia perceptibil din cap.

— Roxanne! Gemu el, implorând-o supărat. Gura Iui se abătu asupra ei, dar de data asta fără nici un fel de blândețe sau răbdare. Roxanne se arcui, încercând să scape, şi cum nu reuşi, îi înfipse unghiile în carne vrând să-i facă ceva să-l doară, dar fără efect. El o săruta cu o patimă nemaiîntâlnită, zdrobindu-i şi învinețindu-i buzele. Dar, la un moment dat, ea

încetă să-i mai opună rezistență şi atunci sărutările lui devastatoare, cu adevărat dulci şi irezistibile, puseră stăpânire pe simțurile ei, stăpânite până atunci. Cu vârful degetelor, Sebastian îi atinse sânii stârniți. Buzele ei zdrobite se depărtară, încât el puse din nou stăpânire pe gura ei făcând-o să simtă săgeți de foc în tot corpul, în ciuda aerului răcoros al serii.

Sebastian îşi înălță capul şi ea văzu cerul înstelat de deasupra, parcă ondulându-se, şi auzi zgomotul valurilor lovindu-se de țărm. Se înfiora când el îşi îngropa fața între sânii ei şi buzele îi explorau carnea fragedă. I se tăie respirația de o plăcere nebănuită şi aţâțătoare şi îl luă pe după gât, înnebunită de dorință.

Închise ochii de plăcere, deschizându-i din când în când să privească stelele. Inima ei parcă bătea în acelaşi ritm cu valurile.

Sebastian o săruta iar pe gură şi avu impresia că sărutul lui nu se mai termină.

— Roxanne, vino în casă cu mine.

Ea ştia exact ce voia el şi, spre mirarea ei, i se păru că trec minute până ce îi răspunse.

— Nu.

Auzi cum lui Sebastian i se opreşte respirația şi cum oftează. Simți că muşchii lui se încordează şi se dădu într-o parte. Ea tremură din cauza brizei reci, lângă Sebastian care stătea întins pe nisip mângâindu-i umărul.

— Nu, repetă el. Vocea lui era tristă şi resemnată şi se simțea o notă de umor amar. Se ridică într-un cot, se uită la ea şi râse uşor. Asta este, atunci!

Se ridicară şi tot drumul până la vilă o ținu de mână dar de data asta cu răceală, iar când a-junseră în vârful dealului îi dădu drumul şi o conduse la maşină.

— N-o să fiu aici la sfârşitul săptămânii, spuse el când ajunseră aproape de casă. Plec la Auck-land pentru câteva zile.

Roxanne nu răspunse, incapabilă să facă vreun comentariu. Ce i-ar fi putut spune? „O să-mi fie dor de tins?” Simțea numai uşurare. Era miercuri. Ştia că nu-i va da nici un telefon înainte de sfârşitul săptămânii. Şi după aceea…?

Se întreba dacă nu-i distrusese şansa tatălui ei de a-şi salva compania. Dar îi spusese să nu facă sacrificii inutile. Ceea ce o contraria cel mai mult era faptul că simțea că n-ar fi fost nici un sacrificiu ca în seara aceea să fi rămas cu Sebas-tian în noua lui casă, pe patul acela larg cu cuvertura de mătase.

* * *

Mark sună sâmbătă după-amiază ca s-o întrebe, pe un ton elaborat cu grijă, dacă era interesată să meargă la o petrecere la Max. Primul el impuls fu să-l refuze, dar regreta ruptura cu Mark. În definitiv, îi plăcuse întotdeauna şi se bucurase să iasă cu ci, înainte de a apărea Sebastian. Gelozia lui era foarte firească, deşi agasanta şi dacă acum îl refuza, cu siguranță că n-o va mai căuta. Aşa că acceptă, întrebându-se dacă el ştia că Sebastian era plecat.

La petrecere participau prietenii lor obişnuiți şi Mark părea că se străduieşte să fie cel de altădată, încrezător, fermecător şi o companie foarte plăcută pentru o seară de distracție.

— Unde este divina Delia? Întrebă unul dintre băieți. Printre chicoteli, cineva îi răspunse că era plecată în acel sfârşit de săptămână.

— Am încercat să dau de ea, explică Max. Dar am aflat că a plecat ieri la cinci, când a venit s-o ia Sebastian Blair în persoană, după care au dispărut în marele neant.

Se auziră câteva exclamații de mirare, alții râseră şi una din fete spuse ceva în surdină. Delia era populară în grup, mai ales printre bărbații care o considerau „o fată bună”, dar care nu se dădeau chiar în vânt după ea, cu ochii ei albaştri alunecoşi cu tot. Sebastian Blair era evident o cucerire de seamă pentru ea, aşa că mai făcură câteva glume binevoitoare şi le urară petrecere frumoasă la amândoi.

Roxanne, care înghețase şi apoi o trecură toate căldurile, îşi dădu seama că Marc o privea fix. Îi adresă un zâmbet

strălucitor.

— Îți pare rău pentru ei? Întrebă Roxanne.

În nici un caz nu voia ca cineva să-şi dea seama că vestea o zguduise profund, nimicind-o şi umplând-o de dezgust. Mai târziu, reflectând la acelaşi lucru, îşi dădu seama că reacția ei fusese firească. Sebastian se iubise cu ea cu numai doua zile înainte de a pleca cu Delia. Poate că ar fi invitat-o pe ea dacă ar fi fost naivă, în seara aceea.

Nu putea să nu se gândească că îi acceptase refuzul cu destulă resemnare. Desigur, nu conta prea mult cu ce fată pleca să-şi petreacă sfârşitul de săptămână şi Delia, o, Delia! Era o înlocuitoare pe măsură.

Nu era de mirare că Roxanne suferea în tăcere, dar se prefăcu cât putu că se distrează. Bău serios din whisky-ul lui Max, dansă şi cântă, flirtând prieteneşte cu Mark şi încă cu vreo doi băieți, până la ora două dimineața.

Sărutul lui Mark, când au plecat, era circumspect şi ea îi fu recunoscătoare pentru asta. O ceartă în întuneric şi o respingere din partea ei erau tot ce-i mai trebuia.

Dimineața, stând cu ochii încercănați la biserică lângă mama ei, se mustra că băuse şi acum suporta consecințele. Tâmplele îi zvâcneau şi avea o greață în stomac. Nu se îmbătase, Doamne fereşte, dar băuse mai mult decât îi făcea bine. Fir-ar să fie Sebastian Blair, se gândi ea, fără nici un fel de emoție. Imediat îşi dădu seama unde se află şi se rugă în tăcere din tot sufletul şi cu toată sinceritatea pentru iertare şi încercă să se concentreze la slujbă.

* * *

După câteva zile, în cursul săptămânii, Roxanne auzi că Delia se întorsese la serviciu luni de dimineață, arătând ca o pisică îndopată cu smântână şi că făcuse remarci întâmplătoare prietenilor ei despre maşina lui Sebastian, despre cum conducea, despre comportamentul lui, cât şi despre aprecierile acestuia la adresa ei. „Este înnebunit după mobilă din piele, spunea Delia” îi spuseseră Roxannei informatoarele ei şi o clipă ea se bloca. „Canapele, scaune”,

adăugase fata, „Nu vinii, spunea Delia, ci lucruri naturale. Şi ştii cât costă aşa ce Dar cred că este plin de bani, nu?” „Da”, confirmase Roxanne. „Ii place culoarea neagră.” Prin minte îi trecu imaginea părului blond al Deliei pe o canapea de piele cu spetează înaltă. Cu genele ei lungi şi înnegrite lăsate provocator în jos, cu picioarele unul peste altul, astfel încât fusta să se ridice cât mai sus.

„Serios?” Informatoarea devenise brusc avidă să afle alte lucruri, aşteptând cu sufletul la gură ca Roxanne să mai spună ceva, aducându-şi aminte că Sebastian fusese văzut uneori cu Roxanne, în definitiv…

O clipă fu tentată să-i descrie patul din dormitorul lui şi să adauge că o invitase să-l împartă cu el. Asta ar fi putut să-i dea Deliei ceva de rumegat, când ar fi auzit, se gândi Roxanne, dar se redresa repede. De când era ea ia o aseme; concurență ieftină cu Delia? Sau cu altcineva… Sebastian Blair era un bărbat care o sărutase de câteva ori, care o aţâţase o dată în mod cu totul firesc pentru că părea să fie un expert în asemenea lucruri. De Ia început îl tolerase numai din raţiuni de familie, aşa cum o rugase tatăl ei!

„Mmm”, comentase ea şi schimbase cu abilitate discuția.

Vineri dimineața, îl întrebă pe tatăl ei;

— Ai vorbit cu Sebastian de când s-a întors?

— A fost plecat? Părea uşurat. Acesta era motivul pentru care nu l-am mai văzut pe aici în ultimul timp.

Roxanne se întreba dacă nu făcuse ceva ca să-l alunge pe Sebastian. Dar tatăl ei nu întrebase nimic, nu făcuse nici cea mai mică aluzie. Probabil că-şi făcuse multe griji. Acum era convins că totul este în ordine. Şi dacă nu era…?

— Mda, spuse ea cu precauție. A fost la Auek-land, dar s-ar putea să nu-l mai vedem prea des. Umblă zvonul că-l interesează Delia Warren. Rezultă că a luat-o cu el.

— Delia? Tatăl ei o privi pieziş, nevenindu-i să creadă. Chiar dacă ar fi adevărat, nu cred că durează mult.

— Nu, probabil că nu.

Delia era ca un fluture frumos, inconsistent, zburând din floare în floare, de la o cucerire la alta. Dar relația lor putea dura suficient de mult ca să strice planurile tatălui ei. Şi oricum, chiar fiind în joc afacerea lui, ea nu avea de gând să stea şi să aştepte supusă, oricât de puțin, până când Sebastian îşi va întoarce privirile spre ea şi să-l primea5; că cu brațele deschise când el va catadicsi să-şi aducă aminte de existența ei...

În seara aceea, Sebastian o aştepta afară, în fața magazinului.

— Îl aştept pe tata, spuse ea cu răceală. Sebastian zâmbi.

— Ştiu. Dar m-am oferit să te conduc eu acasă.

— Mulțumesc.

Reuşi să surâdă superficial, dar îi evită privirea în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Vrei să mănânci ceva, înainte de a te duce acasă? O întrebă el când ea se aşează pe locul pasagerului.

— Nu, mulțumesc. Sunt obosită. Îi simți privirea cercetătoare şi rapidă dar nu-i răspunse la ea.

— În regulă, atunci. Mergem acasă, îi spuse Sebastian.

În drum spre casă o întrebă cum merg vânzările. Ar fi putut să-l întrebe şi ea cum a fost la Auckland pentru că nu-l mai văzuse de atunci, în schimb, vorbi la întâmplare despre stocurile pe care le avea în magazin, ce mai vindea şi care era perioada cea mai propice, când avea mai mulți cumpărători.

Sebastian ieşi repede şi-i deschise portiera, aşteptând ca ea să-l invite în casă. Roxanne fu tentată să-i mulțumească şi să-i spună la revedere, dar tatăl ei ştia că o aduce acasă şi, în cele din urmă, îl invită să intre.

— Tatălui meu i-ar face plăcere să te vadă. I se păru că gura i se încordează o clipă, dar era prea puțină lumină afară.

— Mulțumesc. Mi-a spus că vrea să mă vadă. Strângerea de mână a tatălui ei nu fu prea exuberantă. Bettina îi servi cu cafea, biscuiți mici de casă şi ciocolată. Când Sebastian anunță că tocmai se întorsese în ziua aceea de la Auckland, Roxanne era să verse cafeaua. O privi cu sprâncenele ridicate,

îi întâlni privirea mirată şi se întoarse la conversația cu tatăl ei.

După câteva încercări de a o atrage în discuție, tatăl ei renunță şi îi acordă toată atenția lui Sebasiian. După ce terminară de discutat, Sebastian se ridică şi anunță că se duce să se culce.

— Vrei să mă conduci până la uşă? O întrebă ei zâmbind. Simt şi eu nevoia să mă culc mai devreme.

Pumnii i se încleştară instinctiv, dar văzu privirea tatălui ei şi reuşi să se calmeze puțin. Îl conduse pe Sebastian la uşă cu o uşoară notă de politețe. El o luă de braț şi o obligă să iasă pe alee. Când ajunseră la maşină, el se întoarse cu fața spre ea.

— Ce te miră atât că m-am întors azi?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba da, înțelegi. Era să te îneci cu cafea când ai auzit că m-am întors azi. Făcu o pauză şi se uită la ea, deşi ea întorsese privirea în altă parte. Acesta este motivul pentru primirea rece pe care mi-ai făcut-o? Ai crezut că mă întorsesem mai de mult şi că nu te-am căutat? Asta este?

— Sigur că nu. Este treaba ta ce faci în timpul tău.

— Aş vrea să-mi spui adevărul. Vocea lui era gravă şi aproape că reuşea s-o convingă. Îl ura!

— Nu am ce să-ți spun. Ridică din umeri şi se întoarse să plece dar el o apucă ferm de braț şi c opri.

— Eşti supărată de ceea ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am văzut? O întrebă el. Sper că nu te aştepți de la mine să-mi cer scuze, Ro-xanne. Sincer să fiu, n-aş putea spune că mi-a părut rău. Mi-a plăcut chiar foax'te mult. Făcu o nouă pauză, după care reluă: Şi ție ți-a plăcut.

Mi-a părut rău că n-ai vrut să mergem până Ia capăt, Roxanne îşi trase brațul din mâna lui, furioasă.

— Ei bine, nu ți-a trebuit mult timp ca să găseşti o persoană mai provocatoare, nu?

— Ce?

Vocea lui fu ca detunătura unui pistol şi o făcu să tresalte.

— Nu crezi cumva că este un secret, nu? Va trebui să înveți să trăieşti într-un oraş de provincie, Sebastian. Toată lumea ştie că Delia a fost cu tine în Auckland.

Sebastian rămase tăcut) vreme.

— Da, a fost. Şi ce dacă?

~ Aşa că am fost în mod firesc mirată că nu te-ai întors o dată cu ea, asta-i tot.

— Dar asta nu este tot, nu-i aşa? Tu, tot oraşul bănuiesc, ați tras repede concluziile care v-au convenit, pentru că am dus o fată cu maşina şi am scutit-o să plătească biletul de autobuz. Ei, Roxanne, mă surprinzi complet, zău!

În mod ciudat, se gândi că i-ar fi fost mai uşor să-l ierte dacă el ar fi recunoscut cu demnitate totul. Pe un ton răutăcios, îi spuse:

— Numai că Delia a spus, cui a vrut şi cui nu a vrut, că a petrecut sfârşitul de săptămână în apartamentul tău.

— Nu este adevărat.

— Dar se pare că poate descrie în amănunt tot ce este acolo. Canapelele şi fotoliile negre din piele, din câte am reținut. Şi altele, care au impresionat-o adânc.

— Chiar a spus că a petrecut week-end-ul la mine? O întrebă el.

— Nu… Nu ştiu exact, spuse Roxanne care fusese luată prea repede. Dar este cert că a bătut toba despre asta, nu a fost deloc discretă. Delia nu se prea poate lăuda că o dă modestia afară din casă, ştii? Cineva ar fi trebuit să te prevină că nu poate să țină un secret…

Vocea ei tremura şi Sebastian începu să râdă în hohote. Brusc, începu s-o cuprindă îndoiala, oricât era de supărată pe el.

— O, Doamne! Spuse el. Cineva ar fi trebuit cu certitudine să mă prevină despre Delia. N-am mai întâlnit o fată ca ea! Şi dacă într-adevăr o cunoşti bine, ar fi trebuit să-ți dai seama. Am întâlnit-o joi în oraş şi mi-a spus, printre altele, că se duce la Auckland în week-end, să-şi viziteze o mătuşă. Eu aveam de gând să plec vineri, şi m-am oferit s-o duc cu

maşina. Am luat-o de acasă ziua în amiaza mare, în văzul tuturor şi oricât aş putea să nu fiu obişnuit cu oraşele de provincie, nu sunt atât de prost încât să fac din asta un secret. Mătuşa ei locuieşte în partea de sud a oraşului Auckland. Apartamentul meu este în cartierul Parnell şi aveam nişte hârtii acolo pe care trebuia să le dau cuiva din Epson. M-am o-prit la apartament ca să le iau şi asta pentru ca să nu mă mai întorc iar în centru, după ce o duceam pe Delia la mătuşa ei. Am considerat că este politicos s-o invit să bem ceva până îmi strâng hârtiile. Nu am stat mai mult de zece minute, după care ara plecat. Nu cred că am avut timp nici măcar să-i arunc o privire, atât de preocupat am fost să-mi găsesc hârtiile.

— A spus că i-ai zis că are picioare foarta frumoase.

— S-ar putea. Fata asta umblă mereu după complimente. Cred că are un mare complex de inferioritate.

Roxanne clipi. Nu se gândise la asta. Pe Delia nu o interesau complimentele celorlalte fete, dar şi-o putea imagina ridicându-şi fusta provocator, uitându-se la picioarele ei şi lamentându-se cu o privire pe sub gene: „Dar ai nişte picioare foarte frumoase”.

— Înțeleg, spuse Roxanne.

— Ar fi bine s-o faci. Şi pentru că ai fost atât de răutăcioasă, ai putea să vii mâine la vilă să-mi dai o mână de ajutor la bucătărie. Mama ta mi-a spus că eşti foarte pricepută, când ai ocazia. Am invitat câțiva cunoscuți la un pahar şi o baie în mare, ca răspuns la invitațiile pe care le-am primit aici în oraş. O apucă de bărbie şi o sărută apăsat. Vin să te iau după prânz.

Abia mai târziu, Roxanne se gândi că ar fi putut s-o întrebe dacă este liberă şi încercă să-şi provoace unele resentimente, pentru că n-o întrebase. Dar îi era greu. Senzația ei de uşurare că nu fusese cu Delia în week-end îi făcea bine.

CAPITOLUL IV.

Când ea se întoarse în casă, tatăl ei se afla în pragul salonului şi o aştepta.

— Este bine totul? O întrebă el, cu neliniște în ochi.

— Da. Ezitând puțin, adăugă: Pe Delia a dus-o numai cu maşina până la Auckland, asta-i tot.

Uşurarea lui aproape o întrista remareând-o.*

— Desigur S spuse el din toată inima. Nici un bărbat sănătos ia cap nu ar prefera-o pe Delia în locul tău.

Roxanne râse şi îl luă pe tatăl ei de gât şi-l sărută.

— Eşti subiectiv, îl acuză ea cu afecțiune. Cum merg treburile, tată?

El o strânse de umeni şi-i răspunse vag:

— Nu-ți face griji, draga mea. Mă bucur că nu te-ai supărat pe Scbastian.

— Cât de prost? Insistă ea calmă.

— Cât se poate de prost, mărturisi el. Nu ştiu cât mai putem să ne menținem pe linia de plutire. Sper să aflu cât mai curând ce are de gând Sebastian. Şi între timp…

— Şi între timp să-l ținem cald, termină ea în locul lui.

Tatăl ei oftă.

— Asta va ajuta, bineînțeles. Aş dori să-l determini să ia o decizie, dar nu vreau să-l presezi. Dacă ar şti cât de proastă este situația mea, față de a lui, i-ar da un avantaj enorm, mai ales dacă refuză fuziunea în cele din ui-mă.

— Vrei să spui că dacă ar şti care este situația, ar folosi acest lucru împotriva ta? Crezi că ar face una ca asta?

Tatăl ei surâse cu ironie plină de dezamăgire.

— Draga mea, este în primul rând unul dintre oamenii de afaceri cei mai abili din țară…

— Da? Mie mi-a spus că a căpătat postul pe care-l are acum pentru că firma aparține familiei.

— Bineînțeles. Dar nu te lăsa înşelată, nu ar conduce firma dacă ar fi un nepriceput. Numai dacă te uiți la profiturile lui Renner Electronics din ultimii cinci ani, este clar că ştie ce să facă. Ție poate nu-ți pare un tânăr plăcut, dar are o reputație serioasă în rândul oamenilor de afaceri din branşă.

„Un tânăr plăcut” nu era exact cum l-ar fi putut descrie pe Sebastian Blair, în nici un caz. A-vea o personalitate prea

puternică şi un caracter cu mult prea hotărât pentru a i se potrivi o descriere atât de călduță. Dar nu avea de gând să-l convingă acum pe tatăl ei cât era de nepotrivită aprecierea.

— Da, îmi pot imagina că poate fi fără milă în anumite privințe.

— Ce tot şuşotiți acolo? Îi întrebă Rhonda care venise în hol.

— Nimic, îi răspunse Roxanne calmă. Nu este ora când trebuie să fii în pat?

Rhonda îi aruncă o privire indignată.

— Scuză-mă, spuse Roxanne. Am uitat că ai crescut şi nu mai eşti la şcoală. Cu părul aranjat ca acum, nu-ți dau mai mult de doisprezece ani.

Rhonda se strâmbă cu un aer de fetiță oropsită.

— Îl prind întotdeauna aşa, când îmi dau cu loțiune pentru pistrui, ca să nu devină unsuros.

— Personal, spuse tatăl lor, cred că Doris Day este una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut şi tu semeni acum cu ea.

Rhonda nu mai spuse nimic, dar, văzând expresia de pe chipul ei, începură să râdă.

— Iar m-am făcut de râs! Comentă tatăl lor râzând şi se duse după soția lui.

— Doris Day, îți vine să crezi? Spuse Rhonda dezgustată şi se uită după el.

— Este foarte atrăgătoare, subiinie Roxanne, consolând-o. Dar văzând figura pe care o făcuse sora ei, adăugă: Este mai bine, oricum, decât King Kong.

— King Kong? Se holbă Rhonda la ea şi apoi izbucni în râs. Îți bați joc de mine, Rox?

Împreună se duseră să se culce şi Roxanne încă mai surâdea când aprinse lumina, dar imediat gândurile i se întoarseră la problemele tatălui ei şi zâmbetul îi dispăru repede. Situația trebuia să fie cu adevărat critică. Poate să încerce să vorbească cu Sebastian, să-i facă o aluzie voalată... Dar asta ar putea să înrăutățească lucrurile. Să trădeze neliniştea tatălui ei şi să-i dea avantajul de care se temea

acesta. Nu, nu va face aşa, va aştepta şi va vedea. Va menține o relație amicaLă cu el. Dar nu va depăşi o anumită limită, se preveni ea, reamintindu-şi ce se întâmplase pe plajă. Aşa ceva nu trebuia să se mai repete. Îngrijorată, îşi muşcă buza. Era destul de dificil să ții un bărbat ia distanță fără să ai repulsie față de el. Pe de altă parte, el îi acceptase refuzul destul de prompt şi se întorsese, sperând să fie cel puțin prieteni…

* * *

A doua zi, când Sebastian trecu pe la ea, Roxanne îi spuse când el porni maşina:

— Trebuie să fiu acasă la ora şapte şi jumătate pentru că ies în oraş în seara asta.

— Cu Mark?

— Da.

— Nu a scăpat nici o ocazie, nu-i aşa?

Roxanne ştia ce voia el să insinueze. Dar întrebarea nu merita nici un răspuns şi nici nu încercă să formuleze vreunui.

— Nu vreau să ieşi cu Mark, spuse Sebastian după o clipă de tăcere.

Supărată, Roxanne se foi pe scaunul ei.

— Nu ai nici un drept să-mi dai ordine, spuse ea scurt.

Sebastian se uită pieziş la ea înainte de a întoarce privirea la drumul şerpuit din fața lui.

— Nu a fost un ordin, spuse el calm. A fost o declarație.

Din nou, ea nu găsi nimic ce să-i răspundă. Voia să-i dea de înțeles că era gelos? Gândul o tulbură pentru că implica o mulțime de lucruri despre sentimentele lui față de ea. Se uită pe furiş la el, încercând să-i citească pe figură, dar aceasta nu-i spunea nimic. Ținea oare atât de mult la ea?

În după-aniiaza aceea nu-i dădu nici o dovadă în acest sens. Când ajunseră şi o conduse în bucătărie, ea se apucă să pregătească nişte sandvişuri, încălzi cartofii şi puse pe farfurii preparatele pe care el le cumpărase. Sebastian mai cumpărase şi două franzele franțuzeşti lungi şi găsind nişte

usturoi, îl amestecă cu unt şi unse felii de franzelă. El o privea.

— Eşti o adevărată comoară la casa omului, spuse el.

Roxanne se pregătea să-l întrebe mirată de ce, dar văzu strălucirea din ochii lui şi se hotărî să-l evite.

Invitații începură să apară pe la ora trei şi jumătate şi, după ce toți au sosit, au plecat pe plajă şi înotară aproape o oră. Se întoai-seră apoi să bea ceva şi să mănânce gustările care-i aşteptau. Roxanne îi cunoştea pe cei mai mulți dintre ei şi în timp ce-i servea remarcă priviri speculative şi bănuia că se întrebau cât de mult înaintase relația lor. Max Ansell o privea cu oarecare ironie.

— Unde-i Delia cea blondă? Murmură el.

— Habar n-am, i-o tăie Roxanne. De ce nu-l întrebi pe Sebastian?

— Chiar să-l întreb? Ridică o sprânceană; se duse spre Sebastian şi îl luă de braț. Ea se uită la cei doi bărbați, dar cum erau cu spatele ia ea, nu putu să le vadă expresiile fețelor.

Reflecta dacă Max va avea timpul să-l întrebe pe Sebastian despre Delia sau cel puțin să facă o aluzie despre presupusul lor v/eek-end petrecut împreună. Ce-i va spune Sebastian dacă Max îl întreba?

Îl văzu pe Max râzând La ceea cc-i spusese Sebastian şi se hotărî să se ducă la ei.

Când ea apăru coi doi se întoarseră, dar nu auzi ce vorbeau ei. Zâmbindu-le larg, ea-i spuse lui Max:

— Ai putea să mă duci acasă?

— Te duc eu, îi spuse Sebastian.

— Nu este nevoie, Max merge în aceeaşi direcție.

~ Desigur, răspunse Max.

— Mulțumesc, dar o duc eu pe Roxanne. Max se uită la ea cu subînțeles. „Deci, cam aşa stau lucrurile!” şi plecă de lângă ei, îndrep-tându-se spre altcineva.

— Nu era nevoie, îi spuse ea. Aş vrea să nu fii atât…

— Scrupulos, nu? Îi sugeră Sebastian, ştiind prea bine că nu asta vrusese să lase să se înțeleagă. „Arogant, dictatorial, despotic”. Oricare dintre caracteristici i s-ar fi potrivit. Dar el continua cu ale lui. Eu te duc acasă, să ştii.

— Dar nu este nevoie, îi spuse ea supărată. Nu poți părăsi oaspeții.

— Au şi început să plece. Până la şapte cred că vor pleca şi ultimii. Nu-ți face griji. Te duc înapoi în timp util ca să te întâlneşti cu Mark.

O apucă pe după mijloc şi împiedicată de paharul pe care-l avea în mână, Roxanne nu putu să facă nimic. Deja unii dintre invitați se uitau la ei cu interes şi ea îi spuse printre dinți:

— Încetează.

Dar el n-o luă în seamă şi, dimpotrivă, o strânse şi mai tare de mijloc. Subit, el îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea, alăturându-se unui grup în cealaltă parte a încăperii.

După ce oaspeții au plecat, Roxanne se apucă să golească scrumierele şi să adune paharele ca să le spele în timp ce Sebastian reveni în încăpere după ce condusese ultima pereche.

— Lasă asta acum şi hai să mergem pe plajă cinci minute înainte de a pleca, îi sugeră el.

Aducându-şi aminte de ultima zi când fuseseră singuri pe plajă, ea îi spuse:

— Nu, nu pot lăsa astea aşa cum sunt. Nu-mi ia mult timp.

Sebastian veni lângă ea şi îi luă scrumiera din mână şi o puse pe o măsuță joasă.

— Ți-am spus să laşi totul baltă. Pot să strâng eu când mă întorc.

— Bine, atunci mai bine plec acasă, spuse ea cu încăpățânare.

Sebastian se uită la ceas.

— Mai este suficient timp. De ce ai intrat în panică?

— Nu este nici o panică, numai că nu vreau să ajung târziu.

Îl văzu cum ridică mâna şi o îndreaptă spre a ei, dar ea se întoarse şi se duse lângă uşa deschisă, de la terasă.

— Te-a întrebat Max ceva despre Delia? Îl chestiona ea.

— Numele ei a fost menționat, este adevărat. De ce?

Roxanne ridică din umeri.

— Mi-a spus numai că o să te întrebe, asta-i tot. Nu eram sigură dacă nu cumva mă tachina.

— Să te tachineze în legătură cu ceva despre Delia? Credea că o să fii geloasă?

— Nu ştiu. Probabil. Ai făcut tot ce ai putut ca să mă pui la încercare astăzi, nu-i aşa?

— Mă bucur că ai remarcat. Dar dacă din cauza asta te-ai simțit obligată să accepți să fii tachinată de Max, îmi pare rău. Se apropie de ea. Roxanne se uita la manuka, aplecată de briză, şi la celelalte flori care erau pe panta spre mare.

— Nu i-am spus nimic lui Max despre Delia. Vrei să-i spun?

Roxanne clătină din cap.

— Oricum, pe mine nu mă priveşte.

— Ba da. Nu vrei să ştii de ce te-am pus la încercare, Roxanne?

— Nu-ți place concurența, nu-i aşa? Îl întrebă ea cu o privire rece.

— Asta crezi? Da, aşa credea.

— Nu ți-a trebuit mult ca să înveți cum este viața într-un orăşel de provincie, nu? Sperai să aiungă vestea la Mark că am făcut pe gazda azi pentru tine, că suntem în „relații intime”.

— Asta este numai un aspect. Spune-mi ceva. Eşti în relații intime cu Mark?

— Nu mai mult decât cu tine, îi răspunse ea repede.

Timp de o secundă i se aprinse o luminiță în ochi.

— Cu Mark crai în prima seară când te-am cunoscut, nu? Cu Mark tocmai te sărutaseşi.

Roxanne îl privi cu ochii măriți şi simți cum roşeşte. Se întoarse dar el o prinse cu mâna de braț şi o întoarse cu fața

spre el. L-ai sărutat aşa cum m-ai sărutat pe mine pe plajă? O întrebă el.

— Dă-mi drumul! Protestă ea. Nu este treaba ta. Ți-am mai spus.

— Vreau să fie treaba mea, spuse el cu o voce înăbuşită şi o trase spre el cu forță, găsindu-i gura şi sărutând-o cu înfocare. După câteva momente încetă să mai fie surprinsă şi zăpăcită. Era conştientă de căldura brațelor lui şi a corpului lui, de dorințele imposibil de evitat ale gurii lui. Încercă fără tragere de inimă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul. Poate că nici nu observase ce voia ea. Deschise buzele, totuşi, şi el o răsplăti pentru asta, sărutând-o cu pasiune.

— Vreau să te căsătoreşti cu mine, Roxanne, spuse el cu voce voalată. Vrei?

Roxanne înghiți de câteva ori în sec, uitân-du-se fix la el. O sărută din nou.

— Vrei?

„Nu pot”, îşi spuse ea în sinea ei, amețită. Nu era pregătită pentru asta, totul venise complet pe neaşteptate.

— Ăăă... Nu ştiu, spuse ea. Brusc, îşi aduse aminte de problemele tatălui ei şi îşi dădu seama că acesta putea fi un moment critic. Nu putea să se gândească, oricât s-ar fi străduit, pentru că buzele lui erau din nou pe ale ei, apoi plimbân-du-se pe gât şi obraz.

— Asta te-ar putea face să te hotărăşti, murmură el.

Dar, când îi zdrobi din nou buzele cu ale lui, ea se zbătu cu putei'e şi în cele din urmă el îi dădu drumul.

— Opreşte-te!

— De ce? Nu ai obiectat niciodată înainte când te-am sărutat, cu excepția, poate, a primei dați.

— Dar atunci nu m-ai cerut în căsătorie. Sebastian râse.

— Este foarte adevărat. Şi, de altfel, nu am cerut nici o femeie în căsătorie.

— Mă simt flatată.

— Dar nu entuziasmată.

O mulțime de avertismente îi trecură prin minte, scăpărându-i ca luminile unui fulger. Nu putea să-l respingă, pentru că în felul acesta fuziunea ar fi devenit imposibilă. În plus, l-ar fi putut înfuria. Putea să-l distrugă atât de uşor pe tatăl ei, ca şi viețile celorlalți, poate şi a ei.

— Aăă... Pur şi simplu nu ra-am aşteptat la aşa ceva, spuse ea slab. Mi-ai putea acorda puțin timp să mă gândesc?

— În timp ce-ți faci de cap cu Mark? Nu, nu cred că e cazul.

— N-o să fac nimic. Nu ai dreptul să pretinzi aşa ceva.

— Pe Mark îl vrei de fapt?

— Nu!

— Nu te înfuria. Mi-a trecut pur şi simplu prin minte că s-ar fi putut să-l faci să fie gelos pe mine.

— Nu, nimic de genul acesta!

— Nu? O scrută cu intensitate şi după aceea figura lui păru că se destinde puțin. În ordine. Nu înțeleg de ce eşti atât de surprinsă. Credeam că ți-am arătat clar încă de la început că mă a-tragi. Mi-ai acceptat invitațiile şi sărutările. Nu pot spune că ai fost cine ştie ce prevenitoare, cu excepția acelui moment de pe plajă. Şi nu pari să mă consideri respingător.

— Este o diferență între a nu găsi pe cineva respingător şi a-l lua de soț.

— Înțeleg, spuse el cu răceală. Pentru tine a fost o joacă, nu-i aşa? Fii sinceră.

— Nu, nu a fost o joacă. Din contră, m-am gândit că tu te jucai. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai putea fi serios.

— De ce?

Roxanne se mişcă de pe un picior pe altul.

— Ei bine, pentru că ai bani, un post excelent, trebuie să ai o mulțime de ocazii...

El surâse.

— Am avut câteva, dar nu am profitat de ele. M-ai considerat un playboy?

— Sigur că nu, clătinăea din cap. Dar nu m-am gândit la căsătorie...

— Bine, atunci gândeşte-te acum. Cât timp ai nevoie?

Roxanne deschise gura să spună: săptămâni, luni. Dar atunci el va aştepta hotărârea ei înainte de a se decide pentru sau împotriva fuziunii. Şi tatăl ei nu putea să aştepte atât. Cu consternare, îşi dădu seama că nu avea decât un singur răspuns pe care să î-l poată da, pentru a evita catastrofa. Trecându-i într-o clipă o sumedenie de gânduri negre prin minte despre ruperea ulterioară a logodnei, odată cu fuziunea, îi spuse, resemnată:

— Cred că am avut destul timp. Răspunsul este „da”.

Timp de o clipă, Sebastian rămase nemişcat. Apoi, se apropie de ea, o apucă de bărbie şi o sărută fericit.

— Mulțumesc. Acum cred că ar trebui să te duc acasă.

— Da, te rog, spuse Roxanne.

— Şi tot te mai duci la Mark în seara asta?

— I-am promis.

— Atunci, să fie pentru ultima oară.

Mda, acum avea dreptul să-i pretindă ceva şi îşi înghiți supărarea.

— Da.

— Hai să mergem. O să le spunem părinților tăi când ajungem la tine acasă? O întrebă el când ajunseră în maşină.

— Nu, spuse Roxanne. Te rog. Se face târziu şi Mark…

—. Ar putea întrerupe sărbătoarea noastră, continuă el. Da, ar fi puțin jenant, cred. Când îi vei spune?

— În seara asta, presupun. Ai putea veni mâine la noi să le spunem părinților mei?

— Trebuia să se întâmple odată. Aşa că ar putea foarte bine să fie mâine.

— În regulă, conveni el. La ce oră?

— La masa de prânz. Mamei îi va face plăcere.

— Face o mâncare excelentă, nu? Sper ca fiica să-i semene.

Roxanne nu putu să răspundă surâsului pieziş, I se pusese brusc un nod în gât de frică, la imaginea pe care o evocaseră cuvintele lui despre un viitor împreună.

— Nu intru, spuse el când ajunseră în fața uşii, O luă pe după umeri şi o întoarse cu fața spre el, aşteptându-i sărutul

care veni imediat. Buzele ei erau reci şi atingerea buzelor lui calde aproape că o şoca. Reacția ei de răspuns fu stângace şi cu jumătate de inimă, dar el îi zâmbi. Noapte bună, draga mea. Ne vedem mâine.

Era pentru prima dată când îi spunea „draga mea” şi ceva ciudat se petrecu în ea. Inima i se strânse, tăindu-i răsuflarea pentru o clipă.

— Noapte bună, spuse ea, ieşind din maşină repede şi se grăbi să intre în casă fără să mai a-runce nici o privire în urmă.

Se întreba, cu un sentiment ciudat de vinovăție, dacă nu cumva Sebastian se aşteptase ca ea să se întoarcă spre el şi să-i facă semn cu mâna. In acel moment nu putea să gândească. Voia să ajungă în intimitatea casei ei şi să încuie uşa, ca şi cum prezența lui era o amenințare de care trebuia să scape.

* * *

Mark cumpărase bilele la un film şi deşi era unul pe care dorise să-l vadă, l-a urmărit abia fiind conştientă de ce se întâmpla pe ecran, pentru că se frământa tot timpul cum avea să-i spună Iui Mark că se logodise cu Sebastian Blair şi dacă să le dea vestea părinților a doua zi dimineața sau să-l aştepte pe Sebastian.

După terminarea filmului, luă masa cu Mark, la un restaurant, dar abia când se aflară în maşină, în drum spre casă, îi spuse:

— N-o să mai pot ieşi cu tine, Mark. M-am logodit cu Sebastian.

Sima destul de crud. Dar nu putea să se gândească la nici o posibilitate de a îndulci lucrurile, deşi nu fusese în stare să-i spună: „Mă căsătoresc cu Sebastian”.

Mark conduse atent câteva minute, după ca-re-i spuse:

— Felicitări. Este o partidă foarte bună.

— Ştii că nu de asta o fac.

— Seuză-mă, îi spuse el după un moment. Nu-ți faci probleme în legătură cu Delia? Sau a făcut-o deliberat, ca să

te aducă la ordine?

— Este o remarcă stupidă, îi spuse ea. Oricum, nu s-a întâmplat nimic. A dus-o pur şi simplu cu maşina, asta-i tot.

Mark râse.

— Asta ți-a spus?

— Da, asta mi-a spus şi este adevărat. Mark ridică din umeri.

— O, desigur!

Exasperată, Roxanne scrâşni din dinți. Nimeni nu avea să audă vreodată versiunea lui Sebastian despre întreaga poveste, era evident. Presupunea că adevărul era mai searbăd decât scandalul şi ca atare mai puțin acceptat.

— Îmi dai un sărut, de dragul vremurilor trecute? Îi spuse Mark când ajunseră în fața uşii. Vocea lui tremura puțin.

— Bineînțeles. Îmi pare rău, Mark.

— Şi mie, spuse el şi o sărută prelung şi cu patimă.

Întotdeauna îi plăcuseră sărutările lui Mark, până nu mergea prea departe. De data aceasta nu simți decât tristețe pentru el şi dorința de a se termina totul. Oricum nu s-ar fi măritat cu el, acum era sigură de asta. Dar Sebastian le grăbea despărțirea şi îi părea puțin rău.

* * *

A doua zi, înainte ca Sebastian să vină, Roxan-ne se întrebă toată dimineața ce naiba făcuse şi cum avea să iasă din toată povestea asta. Dar a-jungea mereu la concluzia inevitabilă că n-ar fi putut face nimic să nu se căsătorească cu Sebastian, dacă voia să-l salveze pe tatăl ei. Ideea era absurdă, dar față de dilema în care o pusese, cum ar putea risca consecințele unui răspuns negativ?

Se gândi să se ducă la tatăl ei să-i spună ce se întâmplase, să-i ceară sfatul. Dar ştia prea bine reacția lui. Nu s-ar fi putut complace cu ideea unei „căsătorii de convenință” pentru moment, şi ideea de a rămâne logodită cu Sebastian până la fuziunea firmelor l-ar fi îngrozit la fel de mult, poate mai mult ca orice. Probabil că i-ar fi spus chiar lui Sebastian adevărul şi că ea nu avea de gând să se căsătorească cu ol

până la urmă. Era sigură că Sebastian va găsi acest lucru mai umilitor decât dacă ea l-ar fi refuzat. Umilirea ar fi putut să-l facă răzbunător.

Va trebui să-l vadă singură, înainte de a avea ocazia să anunțe logodna lor. Îi va spune că a făcut o greşeală, că îi sucise capul cu dragostea lui, sau că o sedusese cu banii lui – orice.

Dar din nou revenea la faptul că tatăl ei nu-şi putea permite să piardă fuziunea. Care bărbat ar fi vrut să stabilească o relație apropiată de afaceri cu tatăl fetei care refuza să se căsătorească cu el?

Cum se va simți el, legat într-un parteneriat cu tatăl unei fete care-l lăsase cu buza umflată înainte de a se duce la altar? O întrebă o voce îngrozită în sinea ei.

Atunci va fi prea târziu ca fuziunea să mai poată fi anulată dar ar găsi, desigur, o posibilitate de a rupe logodna prin consens mutual, în cele din urmă. Sau cel puțin să-l convingă să-i dea drumul fără prea multe resentimente. În fond, logodnele se desfăceau în fiecare zi, oamenii făceau greşeli. Şi dacă lucrurile deveneau dificile şi jenante după aceea, putea pleca la Auckland până ce va trece totul.

Răspunzând vocii conştiinței ei, destul de insistentă, îşi spuse că Sebastian nu va avea mult de suferit Nu părea îndrăgostit nebuneşte de ea şi, de fapt, fusese destul de surprinsă de propunerea lui. Desigur, îi plăcea să o sărute, s-o mângâie, nu se îndoise niciodată că o dorea şi îi plăcea compania ei. Şi, se gândi ea indiferentă, cam la asta se rezuma totul. El începuse o nouă etapă a vieții lui, cumpărând o casă acolo, avea vârsta când un bărbat se căsătorea şi întemeia o familie. Ea putea fi, fără îndoială, considerată o soție potrivită. Ceea ce putea să însemne că se gândea serios la fuziune. Făcuse dragoste cu ea până la un punct, numai o dată şi când ea l-a oprit, el a acceptat situația fără comentarii. Nu se lăsase pradă sentimentelor sale pentru ea. Ceea ce poate să fi simțit pentru ea în cele câteva luni care trecuseră ar fi posibil să se fi mistuit complet.

Oricum ar fi privit situația, miezul problemei rămânea. Cel puțin îi dădea o şansă tatălui ei şi nu se putea ca viitorul să nu le rezolve pe toate, ' Cândva, în cursul dimineții, decizia se contura şi ea se trezi gândindu-se dacă trebuia să facă o aluzie tatălui ei înainte de sosirea lui Sebastian. Pentru că el ar fi putut să bănuiască motivele ei de a-l accepta pe Sebastian şi nu trebuia să-i permită aşa ceva.

Îngrozită, îşi dădu seama că trebuia să se prefacă față de tatăl ei şi față de toată lumea că era o viitoare mireasă fericită şi mulțumită. În realitate, nu fu atât de dificil cum se aşteptase. Discută calm cu tatăl ei şi, deşi acesta fu surprins; ea îşi dădu seama că numai uşurarea îl făcuse să accepte că era în mod sincer îndrăgostită de Sebastian şi nimic nu putea fi mai firesc. Acest obstacol fiind trecut, fu relativ uşor să suporte sărutul posesiv al lui Sebastian când el veni şi să-i spună calm că, deşi îi spusese vestea tatălui ei, nimeni altcineva nu fusese informat.

— Mark? Întrebă el privind-o țintă. Ea încuviință din cap şi se întoarse. Sebastian o prinse de mână şi o făcu să se uite din nou la el.

— Cum a primit vestea?

— Destul de bine, spuse ea cu răceală. Şi as-ta-i tot ce-ți spun, Sebastian. Acum, nu mai are nimic de-a face cu noi.

El ridică dintr-o sprânceană şi-i spuse:

— Destul de cinstit. Când le spunem mamei tale şi Rhondei?

— Oricând doreşti, spuse ea ridicând din umeri.

— Înainte de masă?

— În ordine. Cu un efort să pară indiferentă, ea adăugă: Nu m-ar surprinde ca tata să scoată o sticlă de ceva ca să sărbătorească evenimentul.

Chiar aşa a şi fost. Nu şampanie, ci un vin spumos neozeelandez din districtul Te Kauwhata şi deşi sărbătorirea şi atmosfera entuziastă de după masă i se păru ireală Roxannei, observă că Sebastian devenise mai relaxat şi fericit decât îl văzuse vreodată. Zâmbea des şi râse din toată inima de mai multe ori când Rhonda îl tachina, iar când ochii i se

opreau asupra Roxannei emanau atâta căldură încât era nevoită să se uite în altă parte, confuză şi cuprinsă de panică. Pentru prima oară, spera că cea mai grea parte a jocului ei să fi trecut, iar Sebastian să nu bănuiască motivele ei intime. Ca logodnic putea să se aştepte la anumite privilegii pe care ea nu prea era pregătită să i le acorde.

După masă, cele două fete o ajutară pe mama lor să strângă şi să spele vasele, iar bărbaţii se retraseră în birou.

— Crezi că-l întreabă pe Sebastian ce planuri are? Întrebă Rhonda, râzând. Dar Roxanne le spuse că era mai probabil să discute despre fuziune. Totuşi spera că tatăl ei nu va face gafa să a-bordeze această problemă prea devreme, dar spera, în schimb, s-o facă Sebastian.

Mai târziu, familia o lăsă singură cu el la piscină, la umbra unui jacaranda pe care mama ei îl plantase cu ani în urmă. În timp ce priveau cum mama ei se îndepărta, Sebastian îi zâmbi Roxan-nei şi-i spuse:

— Ei bine, profităm de tactul lor? Roxanne se întoarse, zâmbind încurcată şi clătină uşor din cap. Sebastian o luă de mână.

— Ai vrea să-i dezamăgeşti? Întrebă el.

— Nu vor şti.

— Dar eu ştiu.

Se uită la el şi el îi zâmbea, cu o undă de iro-r-'e în ochi, iar ea se înroşi puternic şi el observă. Sebastian arăta foarte atrăgător şi o clipă se gândi la ideea fantastică că nu va fi nici o pedeapsă să se mărite cu el.

Sebastian ridică o sprânceană şi o trase mai aproape de el. Roxanne îşi dădu seama, cutremura n du-se, că nu prea se purta ca o fată logodită şi ridică buzele spre el, lăsându-l s-o sărute.

Atingerea gurii lui era uşoară şi aproape chinuitoare, buzele lui mişcându-se pe ale ei, dar sărutul nu dură decât câteva secunde. Sebastian ridică ochii, îi dădu la o parte o şuviţă de păr, după care o mângâie pe gât.

— Cred că familia te inhibă. Aşteaptă până ce vom fi singuri, la mine acasă.

Frica o făcu să se încordeze brusc. Se mişca şi mâinile lui căzură în jos.

— Este o ameninţare? Îl întrebă ea, încercând să-l tachineze.

— Ţi-e teamă?

— Poate.

Roxanne se mişcă puţin de lângă el şi se aşeză la soare. Sebastian îi puse mâna pe umăr şi o întoarse spre el.

— Să nu-ţi fie. Acum, expresia feţei lui era serioasă şi aproape intensă. Nu este cazul, îţi promit.

Asta o calmă, dar nu-şi putu închide ochii. A-proape copilăreşte, îşi puse capul pe umărul lui şi simţi buzele atingându-i tâmpla, înainte de a ridica din nou capul şi a se îndepărta de el.

Sebastian o lăsă singură, după care o ajunse din urmă şi o luă de mijloc, îndreptându-se împreună spre casă.

Roxanne îşi dădu seama mai târziu că asigurarea pe care i-o făcuse Sebastian fusese pentm fata despre care el credea că îi promisese să se căsătorească cu el şi nu pentru cea care plănuise să-l însele. Avea sentimentul evident că ar fi fost cu mult mai înţeieeător dacă ar fi descoperit vreodată de ce acceptase ea să se căsătorească cu el.

CAPITOLUL V.

Anunţul oficial al logodnei a apărut oficial în jurnalul local sâmbăta următoare şi, după o zi de felicitări primite prin telefon, Roxanne şi familia ei au fost bucuroşi să accepte sugestia lui Sebasti-81 de a petrece a doua zi la el la vilă. Nu avea telefon, deşi i se făcuseră promisiuni, şi perspectiva unei zile liniştite era binevenită.

În timp ce împachetau picnicul pentru prânz, Rhonda întrebă când se vor căsători.

Sebastian îi răspunse prompt *

— Curând.

— Încă nu ne-am hotărât, adăugă Roxanne.

Mai târziu, după-amiaza, s-au dus să se plimbe pe plajă, în timp ce părinții Roxannei moțăiau tihnit pe terasă, iar Rhonda citea.

Când se îndepărtară de casă, Sebastian o întrebă:

— Cât de curând te vei căsători cu mine, Roxanne?

Cu ochii în largul oceanului, Roxanne şovăi.' Cât timp va dura până când fuziunea va fi irevocabilă? Se întrebă ea stânjenită. Nu putea să-l întrebe tocmai asta pe Sebastian.

— Abia m-ara obişnuit cu ideea că m-am logodit, îi răspunse ea evaziv. Nu m-am gândit încă la asta.

Sebastian s-a oprit din mers şi a apucat-o de mâini, zâmbindu-i.

— Aşa este, dar poate te gândeşti totuşi. Şi s-a aplecat s-o sărute pe obraz. Apoi buzele i-au coborât pe gât şi i s-au oprit pe piept. Purta un şort şi o bluză răcoroasă de bumbac cu două bre-teluțe subțiri. El i-a dat breteaua în jos şi a continuat s-o sărute pe gât şi pe sân. Şi el purta un şort şi-şi scosese cămaşa dezvăluindu-şi pieptul bronzat, acoperit de păr. Cealaltă mână a dus-o la spate, mângâind-o şi trăgând-o mai aproape de el.

Dorința s~a aprins pe nesimțite în ea în timp ce mâna lui care-i lăsase breteaua în jos începu să-i mângâie sânul descoperit.

Stârnită, Roxanne se plânse cu o voce voalată:

— Nu mai sunt în stare să gândesc deloc când faci asta!

El râse încet şi o luă în brațe pentru a o apropia şi mai mult de el. Ea i-a pus' palmele pe pieot şi i-a simțit părul cârlionțat îneolăcindu-i-se în jurul degetelor şi bătaia ritmică a inimii. Coapsele lui lipite de ale ei erau calde şi musculoase şi el i le-a îndepărtat pe ale ei cu genunchiul, îm-pingându-se şi mai tare în ea.

După câteva clipe, Roxanne îl sărută şi ea cu dorință, buzele i se întredeschiseră şi se lăsă pradă gurii lui, în timp ce corpul i se modula fără ruşine după al lui.

— Mărită-te repede cu mine, Roxanne, îi murmură el. Sunt înnebunit să fac dragoste cu tine şi să ne iubim cât vom trăi.

Dezorientată, Roxanne se uită prostită la el, în timp ce încet, încet îşi revenea. Îngrozită cât de intens ajunsese să răspundă pasiunii lui, s-a smuls brusc de lângă el.

— O, nu! Spuse ea confuză, luându-şi în mâini obrajii care îi ardeau ca focul.

Sebastian a râs din nou şi s-a uitat contrariat la ea.

— Să nu fac dragoste cu tine? De ce?

Era o întrebare legitimă, îşi dădu ea seama în cele din urmă. Se presupunea că se va căsători cu el, la urma-urmei. Şi iat-o că se dădea de ceasul morții pentru un sărut.

Tocmai când căuta să se redreseze şi să formuleze un răspuns acceptabil, Sebastian îi spuse încet:

— Cred că viitoarea mea nevastă este o fată de modă veche, de la țară. Făcu o pauză. Aşa este?

Da, cam aşa era, dacă el voia să înțeleagă prin asta ceea ce credea ea că voia să spună. Încercând să câştige timp, în vreme ce~şi aduna gândurile, spuse:

— Mă faci să mă simt cu adevărat o fată de la țară.

El râse de ce spusese ea, scurt şi încet.

— Glumeam şi eu. N-am vrut să spun că eşti naivă. Dar bănuiesc că eşti inocentă, totuşi.

Mda, putea admite asta. De fapt, asta era în avantajul ei.

— O, suntem o familie foarte demodată, spuse ea. Mama face deja planuri să-mi facă o rochie de mireasă după toate regulile. Ca să nu mai spun că va dura enorm până va face toate aranjamentele.

— Da? O scruta de aproape, gândindu-se intens. Ce înseamnă asta? Săptămâni, luni?

— Luni, cred, îi spuse repede Roxanne, încercând să pară că regretă. Dar nu putem să nu-i facem această plăcere. Are numai două fete şi… Şi vrea să ne lanseze în stil mare.

— Dar asta pare mai degrabă pregătirea unui vas de luptă, nu a unei mirese, comentă el şi ea chicoti uşurată. Dar el reluă: Nu sunt foarte răbdător. Ar fi bine să nu dureze atât de mult.

— Şi eu n-am oare nici un cuvânt de spus în chestiunea asta?

— O, ba da, desigur. Dar pari cam şovăielnica pentru ca să iei o hotărâre clară. Care-i problema, Roxanne? Te sperie perspectiva?

— Ce să-ți spun? Nu cred că ar trebui să ne gândim, spuse ea vag. Nu ne cunoaştem de prea mult timp, nu-i aşa?

— Eu credeam că este suficient de mult timp, spuse el cu un zâmbet ironic. Două luni ți-ar a-junge să te obişnuieşti cu ideea de a te căsători cu mine?

Două luni. Era destul? Roxanne nu ştia. Trebuia să afle cumva cât timp mai aveau înainte de a se realiza fuziunea.

— Dă-mi voie să vorbesc cu părinții. Te rog, înainte de a stabili o dată fermă.

El înclină din cap, indiferent, şi-i răspunse:

— În regulă. Amânăm decizia, deci.

Uşurată, s-a întors pe acelaşi drum pe care visaseră şi Sebastian veni lângă ea şi o luă de mână.

— Eşti foarte apropiată de părinții tăi, nu?

— Da, suntem o familie unită. La tine nu este

3a fel?

— Nu, nu chiar. Tatăl meu a murit acum câțiva ani şi cred că în lunile precedente am fost mai apropiat de el decât am fost când eram copil. Ştia că i se apropie sfârşitul şi dorea mult să lase afacerea cât mai prosperă.

— Pentru că îşi iubea familia?

— Nu sunt sigur. Cred că firma devenise un scop în sine în acele momente. Pe mama mea nu o interesa cine ştie ce, şi singura mea soră s-a căsătorit cu un australian şi a plecat cu el.

— Ai spus că mama ta este o Reimer.

— Aşa este. Tatăl meu s-a căsătorit cu fiica proprietarului firmei şi a preluat-o.

— Dar nu cred că acesta a fost motivul?… Replică ea, puțin şocată de expresia cinică apărută pe fața lui.

Sebastian ridică din umeri.

— Cum să ştiu? Dar nu a fost, desigur, căsătoria secolului. Când am crescut mai mare, mi-am dat seama că încetaseră virtual să mai comunice, deşi locuiau în continuare în aceeaşi casă.

— Îngrozitor de trist. Ce groaznic trebuie să fi fost pentru amândoi! Şi pentru tine.

— Aşa este. Se uită la fața ei îngrozită. Nu-ți face griji prea mari din cauza asta. Pe mine m-a influențat în mod hotărâtor. N-am fost ceea ce se numssţte un copil văduvit de soartă.

El schiță un zâmbet, dar expresia ei, când au intrat într-o zonă de umbră formată din copaci înalți, era preocupată. Brusc, Sebastian spuse:

— Roxanne, ți-a spus tatăl tău ceva despre o posibilă fuziune între Renner şi firma lui? Inima Roxannei se opri. Se împiedică de o rădăcină şi el o sprijini apucând-o ferm de mijloc. Ei, ți-a spus? Insistă el, când ea îşi recapătă echilibrul.

— De ce? Întrebă ea cu un glas sugrumat.

— Pentru că m-am gândit să nu-ți fi intrat în cap ideea că te-am cerut de soție ca să fie facilitată această fuziune. Nu te-ai gândit cumva la asta, nu-i aşa?

Uşurarea şi o senzație de vinovăție o cuprin-seră. O apucă un râs uşor isteric.

— Sigur că nu, îl asigură ea. Nu m-am gândit la aşa ceva.

Acesta era adevărul, totuşi, dar o asalta o frică teribilă că el ar putea ghici motivul real al acceptării ei. Trebuia să facă ceva ca să fie sigură că el nu va afla. Febril, îşi aruncă brațul în jurul gâtului lui şi pentru prima dată îi oferi buzele din proprie inițiativă, şoptindu-i:

— De unde să-mi vină un asemenea gând tâmp; t?

— Oricum, nu de la mine, îi spuse el şi gura Iui îi luă buzele, într-un sărut lung, fără milă.

Roxanne îi răspunse cu ardoare, la început din calcul, pentru a-l face să evite conversația periculoasă pe care tocmai o avuseseră şi, apoi, pentru că dulceața privirii o cucerise şi pur şi simplu nu mai avu cum să se abțină. Când el o

respinse aproape violent, ea se uită la el năucită, mirată atât de forța propriei ei reacții cât şi de brutalitatea lui.

— Îmi pare rău, draga mea, îi spuse el pu-nându-i un braț pe umeri şi întorcând-o ferm ca să meargă alături de el mai departe. Îmi vine să te pun jos aici în nisip şi să fac dragoste cu tine ca lumea, dar ştiu că nu ți-ar plăcea, nu? Vrei să treci pe la altar înainte.

Roxanne nu-i răspunse, zguduită de faptul că-şi dădea seama că dacă el ar fi culcat-o pe nisip, i-ar fi fost greu să nu-i acorde ceea ce voia.

Nu te lăsa pradă simțurilor, se preveni ea îngrozită, în sinea ei. Sexul, pentru că asta era, constituia o reacție pur biologică față de un bărbat atrăgător, care părea foarte expert în a provoca asemenea reacții. În definitiv, răspunsese cu foarte mare pasiune şi în relațiile ei cu Mark înainte. Sebastian nu era singurul bărbat care o excita. Faptul că el avea mai multă experiență s-o aducă în asemenea stare, se putea datora şi maturizării ei, sau abilității lui, sau pur şi simplu situațiilor ciudate care o obligaseră să-i accepte mângâierile din primul moment. O, Doamne, nici măcar nu-l plăcea. Slavă Domnului că păruse, totuşi, să respecte şi să accepte principiile ei de educație. Asta îi permitea ca rolul pe care-l juca să fie cu mult mai uşor.

* *

Nu mai îndrăzni să vorbească despre fuziune cu Sebastian dar, printr-o serie de întrebări puse întâmplător tatălui ei, reuşi să descopere că probiema era în curs şi erau necesare două luni pentru completarea formalităților. Ştiind că nu-l va putea părăsi pe Sebastian în momentul când se vor semna hârtiile, sugeră să se căsătorească în primăvară.

Simți imediat exasperarea lui Sebastian, dar vocea lui era calmă când îi spuse:

— Asta înseamnă nouă luni de acum înainte. Se aflau în maşina lui, în drum spre Auckland.

Drumul şerpuia în josul dealului spre plaja Ore-wa, unde valurile se spărgeau de-a lungul țărmului. El opri maşina

într-o parcare care domina plaja şi, cu mâna pe volan, se întoarse spre ea.

— Ştiu, îi spuse ea. Dar este deja toamnă şi iarna căsătoriile sunt prea reci.

— Tu nu vei fi rece, îți promit, interveni el. Pulsul i se acceleră, dar îi spuse:

— Serios…

— Da, serios.

— Vreau o nuntă plăcută, îi spuse ea cu încăpățânare, îmbrăcăminte frumoasă, soare şi flori. Sa întâmplă o dată în viață. Suna prosteşte, poate, şi căută cu disperare un argument care să-l convingă. Vreau să arăt frumoasă pentru tine, spuse ea, implorându-l din ochi.

Fața lui nu exprima bucurie şi se uită țintă la ea, dar expresia lui se îmblânzi.

— Ai arăta minunat şi într-un sac, asta este calitatea ta. Este atât de important pentru tine, sau vrei să faci plăcere familiei?

Sigur că nu era irhportant; dacă îl iubea s-ar fi căsătoria cu el şi într-un sac, în toiul unui viscol. Pe punctul de a-i spune da, minciuna îi veni pe buze. Înainte de a-i răspunde, el o apucă ferm de bărbie, ca să nu. Se poată mişca.

— Ştii, aş fi putut jura că nu eşti genul care ai rsxi ca nunta ta să fie un spectacol de mâna a doua. Ştiu că ții foarte mult la mama ta şi sigur că vrea ca lucrurile să iasă bine şi să te vadă în rochia de mireasă dueându-te la altar, urmată de domnişoare de onoare. Dar ce vrei cu adevărat?

Sebastian se uită în continuare țintă la ea, cerând u-i un răspuns. Roxanne simți pericolul, văzând cum apare suspiciunea pe chipul lui.

— Sigur că aş vrea o nuntă frumoasă, ceva la care să mă gândesc cu plăcere după aceea, şi ni vreau s-o dezamăgesc pe mama. Dar nu este totuşi important, Sebastian. Dacă vrei o nuntă liniştită, nu am nimic împotrivă.

— Nu asta este problema. N-ai priceput ce am vrut să spun. Nu-mi pasă câți prieteni vor ai tăi să invite sau câte

domnişoare de onoare îți dorești. Nunta poate fi cât de simandicoasă vrei. Dar repede! Nu primăvara viitoare!

Roxanne îşi întoarse privirea de la el şi îşi muşcă buza.

— Uneori mă întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, spu^e el de-a dreptul.

Pe fața ei se întipări îngrijorarea şi se răsuci spre el.

— Sigur că vreau! Strigă ea. Puse mâna peste mâna lui şi el o apucă avid şi o duse la buze.

— Îmi pare rău, draga mea, îi spuse el. Presupun că sunt frustrat şi că din cauza asta sunt mânios. Spune-mi că nu trebuie să aştept nouă luni.

— Ei bine, ce zici, trei luni poți să rezişti? Îl întrebă Roxanne cu inima bătându-i puternic. Asta ar însemna că ne putem căsători în mai.

— În ordine, spuse el după un moment. Mai. Asta îi dă suficient timp mamei tale ca să organizeze totul aşa cum doreşte.

* îndată ce anunțul apăru în presă şi felicitările au fost primite. Sebastian le-a spus prietenilor săi că nunta va avea loc în mai. Neal Osborne îi făcu cu ochiul Roxannei.

— Mă bucur pentru voi, îi spuse el.

Soția lui, Felicia, îi aruncă Roxannei o privire ciudată şi îi adresă lui Sebastian un zâmbet care o deranja pe Roxanne.

Formau un cuplu straniu, Neal la fel de înalt ca Sebastian, dar mai bine legat şi cu părul mare. Ochii lui albaştri erau prietenoşi când zâmbea. Scția lui era cu totul diferită. O femeie micuță, bine făcută, cu glezne extrem de subțiri şi cu încheieturile mâinilor care îi evidențiau fragilitatea, deşi corpul ei era voluptuos. Avea o piele albă, cu nuanțe aurii şi purta o rochie închisă strâmtă pe corp, cu un şliț care-i ajungea până la mijlocul coapsei.

Familia Osborne nu avea copii şi Roxanne înțelese din conversația lor că erau căsătoriți de mai bine de zece ani. Surprinsă, se uită la Felicia. Se apropia de treizeci de ani, cel puțin, dar se pare că anii fuseseră ținuți în şah. Nimeni nu i-

ar fi ghicit vârsta şi, cu excepția aerului ei sofişticat, ar fi putut trece de optsprezece ani dau douăzeci, la prima vedere.

Sebastian îi spuse că el şi Neal fuseseră împreună la universitate şi de atunci rămăseseră prieteni. Neal avea o licență în drept şi se ocupa de problemele juridice ale firmei Renner. Dar discuția nu era pe probleme juridice. Aceasta era o întrevedere socială. După-amiaza o petrecură discutând şi ascultând discuri la o stație stereo sofisticată care constituia bucuria şi mândria lui Neal.

— Te-ai simțit bine? O întrebă Sebastian în drum spre casă.

— Da. Îi cunoşti de mult timp, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Pe amândoi?

— Am fost cavaler de onoare la căsătoria lui Neal, spuse Sebastian. Înainte de asta nu o cunoşteam pe Felicia.

— Zău că a fost un şoc, recunoscu ea.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, este o fată teribilă.

— Exact, ai dreptate. Nu este prea îndrăgită de femei. Aşa cred. Îți place?

— Este o întrebare inoportună. Nu-mi displace. Dar este greu să spui dacă îți place o femeie sau nu, după câteva ore de când ai cunoscut-o. Nu cred că te-ai putea înțelege uşor cu ea.

— Poate că nu, spuse el şi schimbă subiectul. Roxanne n-o cunoscuse pe mama lui, care prefera să locuiască la Wellington, dar doamna P>lair îi trimisese o scrisoare în care-şi exprima plăcerea, destul de distantă, în legătură cu logodna, şi că aştepta să o vadă. La nuntă, presupunea Roxanne. Ei bine, nu avea să fie nici o nuntă, aşa că aceasta era o plăcere de care trebuiau să se dispenseze amândouă.

Îi era destul de greu să-i rețină pe ai ei, în special pe mama ei, de la a începe pregătirile costisitoare şi irevocabile pentru presupusa dată a căsătoriei, fără să trezească suspiciuni. Îi dădu a-sigurăn repetate că era suficient timp şi se opuse vehement la organizarea unei petreceri de logodnă, pe motiv

că data căsătoriei era apropiată. Mama ei nu fu de acord, dar renunță totuşi la idee.

Roxanne şi Sebastian mergeau la petreceri şi trebuiau să facă față la o mulțime de felicitări şi glume care o jenau dar peste care Sebastian trecea cu uşurință.

Max Ansell insista ca ei să participe la o pe-tr cere pentru un succes imobiliar al lui foarte profitabil şi nu trecuseră nici câteva minute de când se aflau în salonul înțesat de invitați când Roxanne observă că printre ei se afla şi Delia. Observând-o şi ea, îi adresă un surâs forțat şi se întoarse. Cu un pahar în mână începu să discute cu Max, zâmbind şi fluturându-şi deliberat părul blond, care-i depăşea umerii.

Când Max o luă de braț şi o conduse la Roxanne şi Sebastian, mai zâmbea încă dar zâmbetul i se crispase şi Roxanne simți cum i se încordează muşchii feței. Se uită la Max şi văzu că el se amuza pentru că pusese la cale o asemenea situație şi îşi dădu seama că în jurul lor zgomotul se domolise în timp ce ceilalți urmăreau ce se întâmplă. Fir-ai să fii, Max, spuse ea în sinea eî, aruncându-i priviri furioase după care îi zâmbi Del iei, care le spunea ceva.

— Felicitări la amândoi pentru. Logodnă. Este fantastic şi sunt sigură că veți fi foarte fericiți. Mai frumos nici nu se putea pentru nişte oameni aşa dt drăguți!

Ridică mâna şi-l atinse pe Sebastian pe mâneca cămăşii şi apo: pe cea a Roxannei, după care reveni la locul ei.

Amândoi îi mulțumiră cu politețe şi Sebastian spuse la întâmplare:

— O, apropo, ştii când te-am dus cu maşina la Auckland…

Aproape în şoaptă, Delia spuse:

— Da? Dar în cameră era atât de linişte în-câL toți ceilalți trebuie să fi auzit.

Nu toți au putut vedea expresia din ochii ei, totuşi, parcă era wt iepure încolțit, aşteptând lovitura fatală. Sebastian făcu o pauză şi Roxanne vo”bi repede şi îl apucă de braț strângându-I tare, cu intenția expresă ca ei să priceapă mesajul pe care încerca să i-l comunice

— Dragul meu, asta s-a întâmplat înainte de a te logodi cu mine. Sunt sigură că Delia înțelege. Ignorând expresia puțin mirată din ochii lui, îşi îndreptă atenția spre Delia şi adăugă mieros, cu c undă de umor. Sebastian a fost corect cu mine, Delia, fără resentimente, deci. Dar de acum înainte nu am să-l mai pierd din ochi, înțelegi, nu? Sebastian nu mai este disponibil pentru nici un transport.

Delia se lumină, uşurată. Se auziră câteva chicoteli.

Max se clătina puțin pe călcâie, cu mâinile în buzunare, în timp ce se uita pe gânduri la Delia şi la Roxanne. Sebastian arăta enigmatic cu ochii ațintiți asupra Roxannei. Mişcă brațul şi strân-soarea Roxannei se reduse, după care îi dădu drumul. Luă paharul gol şi întinse mâna după al De-iiei.

— Pot să-ți mai aduc un pahar? Întrebă el politicos. Ce bei?

— Baccardi şi Coca-Cola, spuse ea în moți automat şi el dispăru printre invitați spre bucătărie unde se puteau procura băuturi.

— Nu a făcut decât să mă ducă cu nv. Şina, să ştii, spuse Delia calmă. Ți-a spus, nu-i aşa?

— Da, mi-a spus totul. Te duceai la mătuşa ta.'

— Şi l-ai crezut? Întrebă curios Max.

— Da, l-am crezut. Roxanne se uită țintă la Max. Te-am dezamăgit cumva?

— O, nu, spuse el, rânjind larg.

Delia se uită la el pentru prima dată, cu o demnitate calmă.

— Nenorocituie! Spuse ea. După care se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Unul dintre bărbați o prinse de braț şi Delia se zbătu câteva clipe, după care se lăsă trasă în brațele lui.

Max se uita la ei, cu obrajii neobişnuit de roşii.' Se uită la Roxanne aproape supărat.

— Chiar s-a dus s-o vadă pe mătuşa ei? O întrebă Max.

— Sunt sigură de asta.

— Ei bine, atunci de ce a lansat toată povestea?

— Max, rosti Roxanne cu gentilețe. Delia trebuie să se gândească şi la reputația ei.

Max izbucni în râs.

— Reputație, pentru Dumnezeu! Rânji el. Roxanne văzu că supărarea din ochii lui era evidentă şi el spuse încet întoreându-se spre Delia, care chicotea la ceea ce-i spunea bărbatul care o sechestrase: Ce târfă proastă!

Sebastian se întoarse cu băuturile, o căută pe Delia, şi Max îi spuse încruntat:

— Este acolo. L-l duc eu.

— Nu vrei s-o laşi, nu? Îi spuse Roxanne lui Max, apucându-l de umăr.

— Cu aceştia de aici? Nu, spuse el. Dar să fiu a! Naibii dacă n-o să-i dau o lecție de o să mă țină minte!

— Despre ce este vorba? Întrebă Sebastian, dându-i paharul Roxannei.

— Ce? Întrebă ea absentă, uitându-se după Max cum o smulge aproape violent pe Delia din îmbrățişarea celuilalt bărbat şi o scoate afară din casă, închizând ferm uşa după ei.

— Ei bine, pentru început, mi-ai cam făcut greutăți în încercarea de a-mi salva reputația din oi. Asul ăsta. Îți ddl seama că aş fi putut s-o fac pe Delia să recunoască faptul că nu am fost împreună şi n-am făcut nimic compromițător în acel week-end?

— Da, spuse ea. De asta m-am şi temut. Te deranjează foarte mult cum am procedat?

— Credeam că fac ceva corect pentru mândria ta, îi spuse el. Poate că ar fi trebuit să discut cu tine înainte dacă s-o abordez în privința asta sau nu, dar n-am ştiut că ocazia va veni aşa de curând.

— O, nu s-a ivit chiar de la sine, spuse ea sec. Max a pus-o la cale.

— Aşa am bănuit şi eu. De ce?

— Cred că din cauză că-i place să manipuleze asemenea situații. Dar şi pentru că a vrut s-o scuture puțin pe De; ia.

— Da, spuse Sebastian. Cineva trebuia s-o facă.

Roxanne zâmbi.

— Cred că a primit şi el o zguduitură. Cum crezi că se simte un om când descoperă că este îndrăgostit de cineva ca Delia?

Privirea lui Sebastian deveni subit foarte austeră.

— De ce mă întrebi pe mine? Roxanne ridică din umeri.

— Pentru că eşti bărbat.

— Îți spun eu cum s-ar simți, spuse Sebastian. Ar fi supărat, dezgustat şi violent. Dacă eşti atât de preocupată de Delia pe cât pari, cred că dacă aş fi fost în locul tău, aş fi pus la cale o operație de salvare cât se poate de repede.

— Vorbeşti serios? Întrebă Roxanne cu ochii măriți. Se uită la uşa prin care Max o trase dună el pe Delia cu cinci minute înainte. Ducea pe un culoar unde se aflau baia şi dormitorul lui Max şi încă o cameră.

— Sigur sunt serios, adăugă Sebastain. Roxanne se uită în jur la încăperea aglomerată, auzi râsetele şi zgomotul discuțiilor şi muzica de la un pick-up dintr-un colț.

— Nu poate… Spuse ea.

— Cine ar auzi dacă ar țipa?

Şocată, îl privi fără să spună nimic, apoi puse paharul jos pe o măsuță din apropiere şi porni spre uşa care ducea spre culoar.

Sebastian veni după ea şi închise uşa, atenuând zgomotul care venea de la petrecere.

Uşa de la baie şi cea de la dormitor erau deschise, dar cealaltă era închisă şi se auzea vocea lui Max se uită la el şi ceva din mânie îi dispăru. Ri-protestul Deliei. După aceea se auzi un geam spăr-găndu-se, un zgomot şocant şi Max râse tare şi aspru iar vocea Deliei se îneca în sughițuri.

Sebastian o dădu la o parte pe Roxanne care se îndrepta spre fereastră ca s-o deschidă.

— Ce faceți acolo înăuntru? Întrebă el.

Nu veni nici un răspuns; uşa se deschise tocmai când atinse clanța şi Max apăru în pragul ei cu ochii strălucind de mânie.

— Am auzit-o pe Delia țipând, spuse Roxanne. Pot s-o ajut cu ceva?

El se uită de ia ea la Sebastian şi zâmbi cu un cinism înțelegător.

— Este în regulă, spuse el pe un ton tărăgănat. N-am violat-o şi nici n-ara bătut-o, deşi umblă de ani de zilo după aşa ceva. S-ar putea s-o servească altcineva, dar nu eu. N-aş atinge-o nici cu o floare, ceea ce, de altfel, i-am şi spus. A aruncat cu lampa în mine, este nebună de legat…

— Cred că ajunge, nu? Spuse Sebastian calm; Max se uită la el şi ceva dinmânie îi dispăru. Ridică din umeri, după care ieşi. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la ceilalți şi să le lăsăm pe fete singure.

— Sigur, spuse Max şi se dădu într-o parte ca s-o lase pe Roxanne să intre în cameră. Pe jos erau cioburi de sticlă. Îşi duse mâna la o tăietură de pe obraz din care îi curgea sânge şi scoase o batistă să se şteargă. E distracție mare! Spuse el uitându-se la pata roşie.

Roxanne închise uşa şi trecu printre cioburi; aşezându-se pe pat unde se afla Delia care stătea cu fața în pernă.

Se cutremura din tot corpul de sughițuri de plâns şi zgomotul lor o făcu pe Roxanne s-o compătimească.

— Delia, Delia, spuse ea, n-a vrut să fie rău cu tine. O să-i pară rău mai târziu, ştii doar.

Dsh'a clătină vehement din cap.

— Ba a vrut. Fiecare cuvânt l-a spus cu răutate. M-a făcut… Clătină din nou din cap şi Roxanne o mângâie.

— Era supărat, spuse ea. Nu şi-a dat seama ce vorbeşte.

Plânsul se domoli o clipă.

— Ba şi-a dat 1 spuse Delia cu amărăciune, ră-sucindu-se în pat, astfel că Roxanne putu să-i vadă o parte din față, roşie, cu fardul stricat. Îl urăsc! Țipă cu ferocitate Delia continuând să plângă.

Roxanne o lăsă să se descarce, o luă pe după umeri şi o mângâie ca s-o consoleze. În cele din urmă, Delia îşi şterse fața cum putu cu cuvertura de pe pat, după care se uită la urmele pe care le lăsase pe ea şi spuse cu satisfacție:

— Am umplut de fard toată cuvertura şi sper să nu mai iasă niciodată la spălat.

— Aşa îi trebuie, râse Roxanne.

— Da, este un ticălos, să-ți facă una ca asta şi ție, şi lui Sebastian, şi mie. Ştiam că este smintit şi când m-a tras aici m-a apucat Mea. Ei bine, ce faci, Rox, când un bărbat te bagă în sperieți? Nu suntem aşa de puternice ca ei şi nu poți decât să încerci să-i iei cu binişorul ca să uite că sunt furioşi, nu? L-am luat de gât şi i-am spus că nu Trebuie să fie aşa bestie. Nici oamenii nu i-ar mai zice în toate felurile. Am crezut că o să ne sărutam şi o să ne împăcăm şi poate că el o să-mi facă un avans, dar nu se putea întâmpla nimic la o petrecere, nu? Şi, într-adevăr m-a sărutat, dar b fost oribil, pentru că voia să mă facă să sufăr. M-a aruncat pe pat şi mie mi s-a făcut frică. S-a aplecat peste mine şi mi-a spus că nu după asta umblam şi a început să-mi spună ce cred? Despre rrnne, ce credeau ceilalți despre mine, zicea el. Spunea că toate fetele râd de mine şi că bărbații vorbesc despre mine la cârciumă şi că sunt cea mai mare c… din oraş! O, Doamne, Rox, mă simt atât de murdară

— Sunt sigură că nu este adevărat, spuse Roxanne, încercând să fie convingătoare. Încerca numai să te jignească, asta-i tot.

— Da, spuse Delia pe un ton slab. Şi apoi, ridică privirea spre Roxanne cu mirarea unui copil supărat care fusese bătut pentru că făcuse o greşeală. De ce?

— Pentru că a descoperit că ține mai mult la tine decât vrea să recunoască, îi spuse Roxanne cu grijă. Şi şi-a pierdut cumpătul…

— Max? Întrebă Delia zăpăcită. Să țină la mine? Holbă ochii. Nu, o, nu. Nu Max. Te înşeli.

— Poate, acceptă Roxanne. Delia, Max ştie Ci nu ți-ai petrecut week~end-ul cu Sebastian. Dar mă tem că toți ceilalți cred că ai fost cu el. Şi este parțial ina mea, ştiu. Am crezut că… Că tu…

— Că am vrut ca toți să creadă asta? Da, aşa este. Şi cred că ai fost excepțională în seara asta să-i laşi să creadă în continuare. Numai Max a făcut să pară oarecum diferit, în aşa fel ca tot ce fac eu să pară ieftin şi sordid.

— Nu cred că este aşa, îi spuse Roxanne cu blândețe. Poate că uneori nu ai fost înțeleaptă, şi numai prea încrezătoare şi prea… Iubitoare. Delia se uită straniu la ea. Nu cred că este o crimă, continuă Roxanne.

— Mulțumesc, spuse Delia cu un acces nou de demnitate, similar celui pe care-l avusese când plecase de lângă Max în salon. Dar ştii, nu cred că am fost prea iubitoare. Am vrut numai să fiu admirată. Nu cred că sunt o persoană drăguță, zău. Totdeauna am fost geloasă pe oamenii ca tine, la şcoală şi după aceea. Ai fost întotdeauna foarte drăguță, admirată şi aveai o casă plăcută, haine frumoase şi m-am gândit că într-o zi am să reuşesc şi eu. Într-o zi, toți vor fi geloşi pe mine, şi am reuşit, sau cel puțin aşa am crezut, până la întâmplarea cu Max…

Cu un fel de respect, Roxanne îşi aminti cum era Delia mică şi mai apoi ca adolescentă, durdulie şi urâțică şi se gândi la tot efortul pe care-l făcuse pentru a arăta ca acum.

— Delia, ai pornit să faci ceva şi ai reuşit cu adevărat. Crede-mă, i-ai înnebunit pe bărbați şi ai creat panică printre femei.

— Max mi-a spus că râd de mine.

— Sarah Hancock nu a râs când Derek au mai putea după tine. Şi nici Molly Sampson când prietenul ei s-a uitat la tine şi a părăsit-o.

— Nu, nu a râs, nu-i aşa? Spuse ea aproape entuziasmată. Te-a durut când te-ai gândit că poate eu şi Sebastian…

— Asta a fost înainte de a ne logodi. Însă, aşa este, m-a durut, spuse Roxanne sinceră.

— O, îmi pare rău. Tu ai fost atât de drăguță cu mine. N-am vrut să rănesc pe nimeni.

— Problema este, Delia, că ai obținut ce credeai că vrei, dar a meritat? Dacă ți-ai fi stabilit, poate, un alt obiectiv, ai fi

putut obține ceva mai…

— Mai de valoare?

— Exact.

— Cred că nu este nici un merit să-i faci pe oameni geloşi sau să-i încurci pe bărbați.

— Da, este ceva mai neobişnuit, murmură Roxanne sec şi Delia chicoti uşor.

— Şi ce-o să fac de acum înainte? Spuse ea tristă. Cu reputația pe care o am, cum să mă mai aştept ca oamenii să mă privească altfel?

— Nu~ți va fi uşor, recunoscu Roxanne. Dar dacă vrei să creezi o nouă imagine despre tine, ei bine, nu va fi pentru prima oară, nu-i aşa? Şi ai avut destul succes înainte.

Delia se strâmbă.

— Aş putea să încerc, cred. Să revin la vechea culoare a părului şi să port alte haine. Oftă şi îşi luă o şuviță de păr în mână şi se uită la ea. Păcat. Îmi plăcea să fiu blondă.

— Nu este neapărat nevoie, dacă nu vrei, îi spuse Roxanne. Este mai mult o chestiune de a-ți scmmba comportarea. Oamenii vor înțelege imediat. Mai devreme sau mai târziu, dacă eşti într-adevăr hotărâtă.

Delia dădu din cap, se ridică şi se duse la măsuța de toaletă.

— O, Doamne, ce sperietoare am ajuns!

— Trebuie să te speli pe față, îi spuse Roxanne venind lângă ea. Şi să te piepteni puțin.

Delia se uită la imaginea din oglindă, în rochia albă cu auriu, cu buclele căzute în jurul o-brazului şi alături Roxanne într-o fustă strâmtă şi o bluză diafană, cu părul care-i cădea pe spate.

— Şi tu eşti blondă, îi spuse Delia. Dar nu arăți ca o târfă.

— Nici tu. Numai că unele din hainele tale sunt prea țipătoare. Bine, hai la baie să te ajut să te piepteni şi să-ți şterg restul rimelului.

Când se întoarseră în salon, Delia avea ochii puțin roşii şi arăta mai puțin pictată ca de obicei. Sebastian, care le aştepta, se îndreptă repede spre ele prin mulțime.

— Totul este în ordine? O întrebă el pe Roxanne.

— Da. Se pare că nu mai avem ce bea. Crezi că ne poți aduce ceva?

El se uită curios la Delia şi îi zâmbi protector.

— Baccardi şi Coca-Cola, nu-i aşa? Ea încuviință din cap şi el continuă: Este un fotoliu comod mai încolo, de pe care s-a sculat o doamnă grasă. Cred că ați putea sta împreună pe el.

Recunoscătoare, Delia se aşează în fotoliu, în timp ce Roxanne se aşează pe brațul lui. Max se învârtea printre invitați, întreținându-i, şi se uiâă o dată în direcția lor, dar evită colțul unde se aflau. Un bărbat o invită pe Delia la dans şi ea îl refuză.

— O, hai, Delia, fii fată de treabă!

— Nu, mulțumesc, Harry. Apoi apăru Sebastian.

— Doamna a spus că nu dansează, zise el.

El dădu paharul Deliei şi Harry se uită mirat la el, plecând nedumerit.

Nu era singurul. Trioul Delia, Sebastian şi Roxanne era subiect de curiozitate şi speculații.

— Putem pleca mai devreme? Întrebă Roxanne fură s-o preocupe cei din jur. Am putea s-o lăsăm pe Delia în drum, nu?

Sebastian fu imediat de acord, ca şi când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Dar privirile celorlalți dereniiă mai intense când toți trei au plecat, conduşi până la uşă de Max.

— O duc eu pe Delia acasă, spuse el.

Delia se făcuse mică lângă Roxanne şi Sebastian se uită rapid la ea.

— Nu-i nevoie, Max. Este în siguranță. Max se făcu galben la față.

— De fapt, cred că este mai în siguranță cu mine, spuse el.

— Ai dreptate, fu Roxanne de acord repede, dar este obosită şi tu nu poți părăsi invitații acum.' A fost o petrecere foarte reuşită, mulțumesc.

— O, sigur, spuse Max acru. Noapte bună, Delia.

— Noapte bună, Max, murmură ea fără să se uite la el.

Max scoase o exclamație de exasperare şi se întoarse, în timp ce ei ieşeau în noaptea răcoroasă.

CAPITOLUL VI.

Roxanne era mulțumită că Sebastian îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Auck-land. Îl vedea în week-end-uri, dar foarte rar în timpul săptămânii, şi de cele mai multe ori evita să rămână singură cu el.

Tatăl ei arăta mult mai destins în acele zile şi de asemenea şi el petrecea mult timp la Auckland. Roxanne bănuia că negocierile se desfăşurau în mod satisfăcător.

Într-o vineri după-amiază, Sebastian sosi la magazin, când ea se uita la nişte sculpturi pe care bătrânul Ihaka şi Herena Kahi i le aduseseră.

Bătrânul şi eleva lui îl salutară pe Sebastian ea plăcere şi Herena îl felicită cu timiditate. Bătrânul Ihaka se uita la Sebastian radiind.

— Ce bărbat nemaipomenit sunteți. Cu două femei deodată, ce mai?

Mirat şi melancolic, Sebastian îi spuse ferm:

— Nu, numai cu una, domnule Ihaka. Pentru tot restul vieții.

Bătrânul dădu din cap, uitându-se radios la Roxanne şi îi dădu o sculptură mică pe care o scoase din desaga de cânepă pe care o ținea în mână.

— Aşa se. Vorbeşte, spuse el, întorcându-se spre Sebastian. Străbunicul meu a avut două soții. Dar este mare bătaie de cap, nu? Nu este bine ca două femei să vrea acelaşi bărbat tot timpul. Nu este decât bătaie de cap.

Sebastian îi aruncă o privire Roxannei şi spuse grav:

— Sunt sigur că aveți dreptate, domnule Ihaka. Am reținut.

Roxanne îşi mască un zâmbet şi se aplecă sa examineze piesa sculptată.

— Cred că ai putea avea ceva de spus despre asta, Roxanne, zise Herena zâmbind uşor.

— Mmm. Cred că eu ar trebui să fiu acela care s-o aprecieze, spuse Sebastian şi îi luă Roxannei obiectul din mână.

Cu toții au râs şi Roxanne. Uitâadu-ee în o-chii zâmbitori ai lui Sebastian, se trezi şocată că într-un fel, în tot acel timp care trecuse de când îl întâlnise învățase să-l placă foarte mult. Ceea ce avea ea să facă era meschin şi respingător.

Mâna îi tremura când luă o altă piesă de la Herena şi începu s-o examineze fără ca măcar s-o vadă. Nu putea să-l decepționeze pe Sebastian, se gândi ea cu groază. Trebuia să pună capăt far-sei şi să-şi ceară scuze. Uitându-se la figura lui în timp ce el zâmbea Herenei şi-i făcea complimente pentru sculptura complicată pe care o realizase, se miră cât de proastă fusese. Ar fi trebuit să fie sinceră cu el de la început. Era inuman, la urma-urmei. El era extrem de gentil şi înțelegător.

Avea nevoie de un cadru intim ca să-i facă o asemenea confesiune. Acolo, în magazin, nu se putea şi acasă la ea era cam acelaşi lucru. Abia, eventual, duminică, dacă va avea şansa să discute cu el singură, fără să-i întrerupă nimeni.

Nici atunci nu i-a fost totuşi uşor s-o facă. O dusese cu maşina la el la vilă şi când îi descuie uşa să intre, îi spuse:

— Intră, te rog, în… Ea încercă să zâmbească, scuturând din cap când trecu pe lângă el, în camera care părea întunecoasă după soarele de afară. Am vrut nespus de mult să fim singuri. Şi o luă în brațe.

Roxanne nu putu să-i evite sărutul, dar starea ei nenorocită şi nervozitatea se transmise şi lui, pentru că după câteva momente îşi puse o-brazul pe al ei.

— Ce-i cu tine, iubito?

Nu putea să-i spună ce voia chiar aşa, ghemuită în brațele lui. Se desprinse şi el îi dădu drumul împotriva voinței lui, încruntându-se. Se întoarse cu privh-ea la ferestrele care dădeau spre ocean.

— Vreau să-ți spun neapărat ceva, începu ea şovăielnic.

— Sună rău-prevestitor, după cum vorbeşti. Veni lângă ea şi o cuprinse de mijloc încercând s-v. Privească direct în față, dar ea se uita în altă parte.

— Sebastian, nu mă pot căsători cu tine, îi spuse ea cu toată îndrăzneala.

El nu se mişcă. Continua s-o țină de mijloc.

— De ce nu? O întrebă el calm.

— Totul a fost o greşeală, îi spuse ea cu voce voalată. Îmi pare extrem de rău, Sebastian. Am fost o nebună şi te-am înşelat. N-ar fi trebuit să roă logodesc cu tine. N-am fost sinceră cu tine…

— Vrei să spui că l-ai iubit pe Mark tot timpul?

— Mark? Se uită la el şi văzu că o privea aspru şi indescifrabil, cu ochii lui negri care deveniseră neîndurători.

— Nu, spuse ea. Mark nu are nici o legătură cu asta. Am făcut ce am făcut din cauza fuziunii firmei tale cu cea a tatălui meu.

El o luă de umeri şi o obligă să-l privească.

— Dă-mi voie să înțeleg exact, îi spuse el. A fost de acord să te căsătoreşti cu mine pentru ca fuziunea să fie asigurată?

— Da, rosti ea în şoaptă. N-am avut în vedere să mă căsătoresc cu tine, niciodată. Dar te rog să încerci să înțelegi. Tatăl meu era măcinat de grijă şi când m-ai cerut în căsătorie n-am văzut altă soluție. Îmi pare rău, crede-mă, sincer…

— Îți parc rău, repetă el. Ea văzu mânia din ochii lui şi încercă să i se elibereze din brațe.

— Da, îmi pare într-adevăr rău. Zău. Nu te învinuiesc că eşti supărat, dar…

— Dar acum că angajamentul cu fuziunea este semnat şi parafat, vrei să renunți! Îi spuse el încruntat.

— Da? S-a semnat? Întrebă ea. N-am ştiut.

— Nu? Spuse el sarcastic, făcând-o să tresară. Nu ți-a spus tatăl tău că planul a reuşit?

Roxanne îngheță.

— Tatăl meu nu ştie nimic de nici un plan, ' răspunse ea. A fost numai ideea mea.

Sebastian îi dădu drumul şi numai atunci îşi dădu seama cât de tare o strânsese.

— O, da? Rânji el, băgându-şi mâinile în buzunare ca şi când n-ar fi avut încredere că nu le-ar fi folosit să o strângă de gât. Mi te-a aruncat în bi'ațe numai de cumsecade ce este, nu?

Obrajii îi ardeau ca para.

— N-a făcut aşa ceva…

— Ba aşa a făcut. A văzut imediat că te-am găsit atrăgătoare şi a profitat de asta cât a putut. Să nu-mi spui că nu ți-a cerut să fii drăguță cu mine!

Nu putea susține aşa ceva, desigur. Dar îi spuse direct:

— Ei bine, aşa a făcut. Dar mi-a mai spus să nu fac sacrificii extravagante.

— Ca să te căsătoreşti cu mine, nu?

— Într-adevăr! S-a gândit că logodna noastră era adevărată, aşa cum au crezut şi alții!

— Inclusiv eu! Şi tu te-ai conformat, nu-i aşa? Nu ai sacrificat nimic! Şi negi că ai fost deşteaptă!

— N-am vrut să-ți produc nici un rău, Se-hastian, crede-mă. Nu-ți dai seama ce prost a mers firma tatălui meu în ultimul timp…

— Nu mi-a luat mult timp să aflu. Şi să-ți mai spun, dacă n-ai fi fost tu. Fuziunea n-ar fi avut loc niciodată. Felicitări!

— Destul! Ți-am spus că-mi pare rău…

— Da, mi-ai spus. Şi ce mai urmează? La revedere şi fără resentimente? Sau speri să rămânem prieteni pentru totdeauna? Asta ar putea fi replica cea mai bună, având în vedere că acum eu şi tatăl tău suntem parteneri de afaceri, cam aşa ceva.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă ea alarmată.

Sebastian zâmbi şi-i spuse:

— Sunt anumite formalități juridice care nu sunt încă gata. Pariez că Neal poate găsi o mulțime de chichițe ca să mă scape de contract şi să-l las pe tatăl tău cu buza umflată. Ai cam sărit peste cal, drăguță. Nu trebuia să te grăbeşti să renunți la partea ta din înțelegere.

— N-o să faci aşa ceva. Uite, ți-am spus că tata nu are nici un amestec! Şi nu m-am înțeles cu el, ştii asta…

— Din contră, cred că te-ai înțeles. Mi-ai ascuns intențiile tale, dar dacă te aştepți să onorez fuziunea, şi tu trebuie să-ți onorezi fuziunea cu mine!

— Să mă căsătoresc cu tine? Nu-mi poți pretinde aşa ceva!

— Nu? Ştii exact cât de mult are tatăl tău nevoie de mine? Nu cred că mai rezistă trei săptămâni.

— Dacă ai ştiut care este situația, nu ți-a trecui prin cap că aş fi putut accepta propunerea ta pentru – da, pentru alt motiv decât cel obişnuit?

— Ba da, o dată. Şi am renunțat la o asemenea idee absurdă şi insultătoare pentru tine.

Roxanne îi văzu căutătura disprețuitoare când spusese asta şi pali.

— Îmi pare rău că te-am deziluzionat.

— Nu mai spune că îți pare rău, spuse el cu asprime. Viața este plină de deziluzii. Ştiu cel puțin acum ce mă aşteaptă.

— O soție care nu te voia? Cred că n-ai fi vrut asta.

— Nu mă trage nimeni pe sfoară, Roxanne, „nuse el cu răceală. Şi nimeni nu m-a lăsat baltă când am avut o înțelegere. Nu mă subestima, Roxanne.

— Nu mă iubeşti cu adevărat, nu? Spuse ea. Ai fi în stare să mă ții legată de tine ca să te răzbuni?

— Să mă răzbun? Nimic atât de melodramatic, îmi convine să mă căsătoresc cu tine şi dacă ai vreo idee romantică că dacă te-aş iubi ți-aş da drumul, mai gândeşte-te. Nu sunt un cavaler în armură strălucitoare. Sunt om şi te vreau şi n-o să te las să pleci, crezând că ai obținut ce-ai vrut, ca să mă poți părăsi cum vrei.

— Şi dacă nu vreau să mă căsătoresc cu tine, o să-l ruinezi pe tatăl meu?

— Aşa am să fac.

Era de neînduplecat şi ea nu se îndoia câtuşi de puțin de ceea ce spunea. Era un adversar periculos şi hotărât. Nu juca la cacealma.

— Cum poți fi aşa de crud? O să mă faci să te urăsc. Ce poți câştiga cu asta?

Sebastian se uită disprețuitor la ea. Roxanne încleşta pumnii şi se întoarse. Era un răspuns suficient, dar o speria şi o dezgusta. Nu mai era nici urmă de tandrețe în ochii lui acum, nu-i mai zâmbea deloc. Nu mai era bărbatul care începuse să-i plscă chiar prea mult, omul amuzant şi plăcut caro o făcea să zâmbească şi o învățase să răspundă pasiunii lui cu o ardoare asemănătoare. Era un străin care se uita la ea cu dispreț şi în ochii căruia se vedea numai dorință primitivă şi hotărârea de a-şi însuşi ceea ce voia, indiferent de sentimentele ei.

— N-o să mă urăşti, îi spuse el încrezător. Sfidătoare, Roxanne se răsuci să se uite la el furioasă.

— Ba da, dacă încerci să mă forțezi.

— Tu vrei aşa. Ți-am subliniat că nu obții nimic pe degeaba. Nu de la mine.

— Tatăl meu mi-a spus odată că eşti în primul rând om de afaceri. N-ar fi trebuit să uit asta.

— Nu, n-ar fi trebuit.

— Te gândeşti la toate în termeni de debite şi credite? Trebuie să obții neapărat ceva pentru banii tăi şi în relațiile umane?

— Tu te-ai logodit pentru o chestiune de afaceri, Roxanne. Tu ai stabilit condițiile. Nu-ți cer decât să le respecți. Sunt cât se poate de simple: căsătoria în schimbul fuziunii. Nu se face căsăto-i”ia, nu se face nici fuziunea.

Roxanne îşi muşcă buza. Era un coşmar, prea fantastic ca să fie adevărat.

— Nu pot, bâigui ea. Sebastian ridică din umeri.

— Nu ştiam că sunt atât de respingător, spuse el. Trebuie să fii o bună actriță. Atunci, să faci bine să-i spui tatălui tău că totul s-a terminat. Sau să-i spun eu?

Se îndreptă ca pentru a o conduce afară şi ea îl apucă de braț.

— Sebastian, te rog! O să-l distrugi, la fel pe mama şi pe Rhonda…

— Ştii preţul, Roxanne. Ea se retrase un pas.

— Ca să fie fericiţi şi liniştiţi? Să mă sacrific eu, asta vrei să spui. Inspiră adânc. În ordine, Sebastian, plătesc preţul pe care l-ai stabilit. Sper să consideri că merită.

— O, cred că va merita, spuse el cu ochii strălucindu-i ciudat. Să încheiem noul nostru acord, atunci, vrei?

Întinse mâna după ea. Roxanne stătea rigidă în braţele lui în timp ce o săruta, fără să-i răspundă la nimic, nici cu buzele, nici cu corpul, rece şi imperturbabilă. El se dădu o clipă înapoi şi se uită la expresia de dispreţ de pe chipul ei şi gura i se încorda. Îi dădu capul pe spate şi o sărută cu furie, fără să ţină seama dacă o durea sau nu. Roxanne îl împinse cu mâinile în piept şi după aceea începu să-l lovească cu pumnii în umeri şi braţe. Pe neaşteptate o luă în braţe şi o duse în dormitor, o puse pe pat şi se culcă peste ea.

Înmărmurită şi furioasă, Roxanne începu să se zbată, dar el îi imobiliza mâinile.

— Ce naiba te-a apucat? Întrebă ea cu o voce care-i trăda spaima.

— Nu fac decât să-mi iau acontul. Sebastian îi acoperi din nou gura, implacabil, senzual şi cu forţă. Ea se zbătea degeaba, şi mai speriată, şi îşi dădu seama nu numai că nu putea să scape de sub corpul lui, să-şi elibereze mâinile, sau să se eschiveze sărutărilor lui care o devastau. Chiar corpul ei o trăda, îndemnând-o să cedeze, mici unde de plăcere cuprinzându-i conştiinţa şi dorinţa copleşind-o violent. Simţi că începe să tremure când el îi atinse numai în fugă buzele şi apoi lobul urechi, apoi în jos pe gât, pi-păindu-i pulsul cu limba.

Alarmată, scoase un ţipăt de groază, pe jumătate icnet, încercând să-şi ascundă lacrimile. El îi dădu drumul la o mână şi o mângâie pe faţă.

— Roxanne, spuse el. Roxanne! Vocea lui era voalată şi caldă, dar imperativă.

Deschise ochii, reținându-şi lacrimile. Sebastian se uita la ea cu nişte ochi scânteietori şi duri ca diamantul.

— Chiar eşti virgină? O întrebă el brusc. Sau face parte din jocul tău?

Ei i se înnegurară ochii când îl privi. Încercă să clatine din cap, dar spuse:

— Da, sunt.

Simți cum muşchii lui se încordează şi cum oftează din greu. Apoi se dădu jos de pe ea şi se ridică. Privirea lui alunecă peste ea, şi îşi dădu seama că fusta i se ridicase mult în sus, dezgolin-du-i coapsele, iar părul îi era răvăşit peste față.

— Trebuie să fac o baie în mare, spuse el. Ne vedem pe plajă.

Roxanne îl auzi ieşind din casă şi se ridică din pat, aranjând automat cuvertura înainte de a ieşi din cameră. La bucătărie, dădu drumul la robinetul cu apă rece, se spălă pe față, după care îşi turnă un pahar cu apă, dorind vag ceva mai tare, dar nu-i veni să umble prin lucrurile lui. Un mic scrupul ciudat, admise ea dezamăgită.

Nu se duse pe plajă, dar se aşeză să-l aştepte pe terasă, prefăcându-se că citeşte o revistă în timp ce briza îi răsfoia paginile enervant.

Când Sebastian se întoarse, era încă ud. Abia uitându-se la ea, intră în casă şi după zece minute reveni gata îmbrăcat. Îi dădu un pahar şi ea sorbi din gin cu plăcere, pe când el se aşeză pe un scaun în fața ei.

— Apa este minunată. N-ai chef să faci o baie?

Roxanne clătină din cap şi mai luă o înghițitură din gin, fără să se uite la el.

Avea şi el un pahar din care bea fără o plăcere evidentă. Roxanne se uită la pescăruşii de pe cer şi la reflexiile soarelui strălucitor în apă.

Sebastian îşi puse paharul gol pe pardoseala de marmură, lângă scaun, şi spuse:

— N-o să ne petrecem restul logodnei într-o asemenea tăcere înghețată, nu?

Luându-şi paharul în palme, cu ochii la lichidul din el, îi spuse cu o voce joasă:

— Ce vrei să spun?

— Adică cum? Poate „te iubesc”? Îi sugeră el sarcastic. Sau, dragul meu, nu pot să mai aştept până la nuntă”. Nici unele din aceste cuvinte nu ar fi adevărate, bineînțeles, dar minți atât de plăcut…

— Încetează! Exclamă ea, ridicându-se repede. Se ridică şi el în timp ce ea se întoarse cu spatele, cu gândul să plece. O apucă de braț cu forță încât paharul îi căzu şi se sparse. Nu este cinstit. Nu te-am mințit.

— Ai mințit indirect, argumentă el, când m-ai lăsat să cred că vrei să te căsătoreşti cu mine. M-ai mințit de fiecare dată când m-ai sărutat şi m-ai lăsat să te țin în brațe.

O cuprinse din nou ca pentru a-i demonstra ce voia să spună şi s-o apropie de el. Încercând să scape, Roxanne îl împinse cu mâinile.

— Nu, nu aşa, îi spuse el încet şi îi desfăcu degetele apăsându-i palmele pe corpul lui. Strân-ge-mă şi tu, Roxanne, mângâie-mă. Hai, Roxanne, mai spune-mi una din minciunile tale dulci.

— Nu, gemu ea în timp ce el îi căuta gura şi o sărută Violent ca s-o pedepsească.

Când slăbi strânsoarea, Roxanne tremura şi Sebastian o privea cu supărare şi pasiune.

— Te rog, spuse ea în şoaptă. Te rog, du-mă acasă, Sebastian. Nu mai suport.

O clipă, pe fața lui apăru o expresie de cruzime şi inima i se strânse gândindu-se cum o va mai pedepsi în continuare. Dar când făcu un mic gest de supunere, Sebastian îi spuse scurt:

— În regulă, te duc acasă.

Se simțea epuizată şi gata să plângă, dar hotărî că nu va mai plânge în fața lui. Se evaporase toată simpatia pe care începuse s-o simtă pentru el. Simți cum îi revine antipatia inițială şi o dată cu ea, o senzație de teamă neputincioasă.

Frica n-o părăsi nici în săptămânile următoare dinaintea căsătoriei. Acum că era o realitate, părea că se apropie cu viteza luminii. Şi nu putea face nimic ca s-o țină la distanță. Sebastian se purta foarte frumos şi o tachina uşor când erau cu toții împreună. Când erau singuri, tachinarea era înlocuită de malițiozitate şi sărutările lui erau aproape brutale. Se bucura că nu-l vedea şi în cursul săptămânii ci numai în week-end-uri. În ultima duminică înainte de nuntă, o luă la plimbate cu maşina şi în drum înapoi spre casă, opri într-un loc mai adăpostit şi o trase spre el.

Roxanne îl lăsă s-o sărute fără să se opună, ştiind că nu va putea scăpa represaliilor lui. Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi simțit nimic, nici măcar resentimentele care o cuprindeau uneori şi se crispa, supunându-se fără voie.

Faptul că nu încercase să-i reziste în nici un fel ii făcu să acționeze cu mai multă blândețe de data asta, sărutând-o uşor pe gât şi pe gură. O mângâie pe coapse şi pe mijloc. Când îi atinse sânii ea tresări, protestând, şi el îşi îndepărtă mâna. Peste puțin timp simți cum îi descheie nasturii bluzei, dar ea îl opri.

Sebastian se opri, dar rămase cu mâna unde era, dând bluza la o parte şi mângâindu-i uşor pielea.

— Încetează! Spuse ea printre dinți.

— Nu, lasă-mă, îi spuse el, insistând cu mâinile.

— Nu! Îl împinse cu putere şi când el o trase mai aproape, îl plesni. O clipă văzu cum se face negru la față, apoi îi dădu brusc drumul şi râse.'

— Ți-au apărut nervii înainte de căsătorie, draga mea. Săptămâna viitoare cred că n-o să mă mai plesneşti.

— Încă nu sunt proprietatea ta, i-o retează ea, încheindu-şi furioasă bluza.

— Proprietatea mea? Aşa vezi tu căsătoria? Vocea lui era aspră şi supărată.

— Căsătoria asta, da. M-ai cumpărat cu prețul firmei tatălui meu. Dar data de când încep drepturile tale este duminică. Până atunci, ia mâna de pe marfă!

El se lăsă pe spate în scaun, puțin întors spre ea şi cu un surâs zeflemitor.

— Dacă insişti…

Ochii îi ardeau de mânie reținută.

— Da, insist.

— Mă urăşti, Roxanna? O întrebă el încet.

— Da. Răspunsul fusese categoric, necruțător.

— Bine, va trebui să vedem ce putem face în privința asta. De duminica viitoare.

Delia se oferise să aranjeze părul Roxannei în dimineața nunții. Roxanne o indusese pe lista invitaților, în ciuda sprâncenelor ridicate ale mamei ei.

Delia îi aranja părul într-un coc frumos şi cu şuvițe de păr lăsate pe lângă obraji, care îi încadrau perfect fața.

— Arăți minunat! O să-l laşi tablou, când vă veți îndrepta spre altar, spuse Delia când Roxanne îşi îmbrăcă rochia de mireasă.

Roxanne râse, dar avea un râs amar. Asta avea să rezolve o mulțime de probleme, gândi ea cu un umor negru, dar nu era posibil să se întâmple. Se întoarse să se vadă mai bine în oglindi şi-şi ținu răsuflarea o clipă. Rochia era frumoasă, în ciuda simțămintelor ei, voise să arate minunat în ziua nunții şi rochia fusese aleasă cu grijă. Arăta palidă şi ochii îi erau foarte albaştri, cu pupilele mărite în mod misterios. Vălul îi adăuga o notă de fragilitate. Din acel moment realitatea dispăru şi acceptă fără să observe că aranjamentele pe care le făcuse mergeau ceas şi se trezi în portalul bisericii şi apoi la altar, la brațul tatălui ei, fără să ştie cum ajunsese acolo.

Repetă cuvintele supusă, cu străinul înalt şi crunt alături de ea, şi numai când îi puse verigheta pe deget se uită la el şi-i văzu ochii negri, cu o privire stranie ațintită asupra ei.

În acel moment, timpul încremeni şi ea se gândi: „am promis să-l iubesc şi să-l respect, până moartea ne va despărți. Şi el a promis acelaşi lucru. Dar el nu mă respectă, mă disprețuieşte şi, în plus, eu nu-l iubesc, nu?” întrebarea îi rămase agățată în minte, dar slujba mergea înainte şi asculta

cuvinte solemne, acesta era un lucru solemn, irevocabil, pe care-l făceau. Plecă ochii, ruşinată, gândindu-se la motivele ei reale, rugându-se ca lucrurile să iasă bine. Apoi, veni timpul să semneze în registru şi să primească felicitările familiei ei.

Obrajii mamei ei erau uzi, dar Rhonda, frumoasă în rochia ei de domnişoară de onoare în culori tomnatice imprimate pe mătase, era mai vioaie când o sărută şi insistă să-l sărute şi pe Sebastian. Roxanne simți o undă de invidie când văzu că figura lui se luminează pentru Rhonda, dar când se întoarse spre ea, nu avu curajul să-i întâlnească privirea, temându-se de ceea ce ar putea vedea în ochii ei. Închise ochii când el îşi a-propie buzele reci de ale ei, stând rigidă în brațele lui, gândindu-se numai ca familia ei să nu ştie cum stăteau de fapt lucrurile între ei.

La recepția care urmă, stătu alături de el şi ascultă fără să audă prea mult toasturile şi urările neîntrerupte ale invitaților lor, zâmbi egal şi dorind ca totul să se termine cât mai repede. Observă că tatăl ei era în mare formă, jovial şi surâzător şi, la un moment dat, îl văzu pe Max Ansell făcându-şi drum spre locul unde se afla Delia. Aceasta căpătase o nouă notă de eleganță, cu părul mai scurt şi mai stilat aranjat şi purta o rochie albastră care se potrivea cu ochii ei şi îi punea în mod discret în valoare corpul. Dar mai avea încă o mulțime de fard, deşi puțin atenuat, pentru a merge cu albastrul rochiei. Roxanne considera că arăta foarte frumoasă şi deşi atrăgea în continuare o mulțime de tineri, se menținea rezervată.

Uitând de problemele ei pentru câteva momente, Roxanne observă cu interes cum Max se postase ferm lângă Delia şi vorbea cu ea. Văzu surpriza dar şi atitudinea rece şi fermă a acesteia şi deşi Max era cu spatele la ea, observă că i se înroşeşte brusc ceafa, înainte de a se îndepărta. Cea mai mare parte a recepției se terminase şi mama ei voia să plece acasă. Oamenii se mişcau în dreapta şi în stânga, îşi strângeau mâinile, iar alții se ofereau să-şi conducă prietenii acasă. Erau şi unii care se întrebau dacă să accepte invitația generală de a continua petrecerea la familia Challis sau să

considere distracția încheiată. Când Roxanne îl văzu din nou pe Max, acesta stătea sprijinit de un perete, pe gânduri şi o privea pe Delia care pleca ia brațul unuia din tinerii cu care discutase.

D^n impuls, Roxanne îl lăsă pe Sebastian să vorbească cu o mătuşă a mamei ei şi se duse la Max. O văzu că vine şi el îi zârnbi zeflemitor.

— Eşti o mireasă frumoasă, Roxanne, îi spuse, sărutând-o pe obraz. Sebastian este un bărbat norocos.

— Mulțumesc. Ştii unde s-a dus Delia? Mi-a aranjat părul şi voiam să-i dau un trandafir de la tortul de nuntă ca amintire. Nu ai vorbit cu ea mai devreme?

El o privi ironic, cu ochii de culoarea jadului.

— Ai văzut cum m-a pus la punct? A plecat cu un coleg al soțului tău. Poate ca să se distreze în oraş. Nu mă îndoiesc că îl va convinge s-o facă lată.

— Eu mă îndoiesc, spuse ea calm. Delia s-a făcut fată cuminte în ultimul timp. N-ai băgat de seamă?

Cu un cinism deliberat, Max îi spuse:

— Nu-ți face griji, nu durează mult. A găsi t ceva nou în nişte pantaloni şi a revenit la vechea ei meteahnă.

— Asta i-ai spus cumva înainte?

— În fața celorlalți? Nicidecum. M-am oferit s-o duc acasă. A refuzat. Finito.

— Ai făcut-o de multe ori să sufere, ştii?

— Merita, crede-mă.

— Cred că ar trebui să mai analizezi lucrurile. Cu mai mult discernământ, hisă, spuse ea crispată.

Max părea că se ruşinase puțin.

— În regulă. Aşa este. Am tratat-o prea dur. Mi-am pierdut de multe ori cumpătul.

— De ce? Îl întrebă ea încet.

— Ştii de ce, răspunse el. Voiam de mult să-i sucesc gâtul, dar nu mi-am dat seama de ce, până la petrecerea aceea, şi atunci am renunțat. N-o să mai vorbească cu mine şi dacă fac

un efort să gândesc logic, nu o condamn. Trebuie că mă urăşte mult.

— Nu cred că oamenii ajung la schimbări dramatice m felul lor de-a fi pentru a face plăcere cuiva pe care-l U. Răsc, nu-i aşa? Întrebă Roxanne pe gânduri.

Pentru moment, o undă de speranță se ivi în ochii lui Max. Apoi clătină din cap şi spuse:

— Am făcut-o tocmai să se vadă aşa cum o privesc alții, asta-i tot. Nu face nimic ca să-mi facă mie plăcere.

— Nu conştient, recunoscu Roxanne. Dar sunt convinsă că are o… anumită considerație pentru părerea ta. S-a schimbat, Max, şi mcă foarte evident. Se gândise chiar să-şi tundă părul foarte scurt şi să poarte haine pe care altădată le ura. A trebuit să vorbesc cu ea şi s-o conving să nu facă aşa ceva.

— Proasta! Spuse el, cu un zâmbet slab şi exprorda din ochii lui era nouă pentru ea. Când îşi pune ceva în cap, nimeni n-o opreşte.

— Aşa este, fu Roxanne de acord. Dacă nu ai grijă, o să ajungă la mănăstire.

O clipă păru amuzat, apoi strigă râzând:

— Aşa ceva nu trebuie să se întâmple! Dar n-am putut s-o opresc să facă ce vrea, spuse el mai sobru.

— Cred că ai fi putut. O să-ți spun cava. Dacă se va îndrăgosti vreodată, tipul va fi foarte norocos. Aşa cum spui, nu face niciodată nimic pe jumătate.

Max se uită în altă parte şi ea era sigură că nu vedea nimic în jur. Trăia ceva intens şi apoi, intensitatea din priviri îi scăzu şi se întoarse spre ea.

— N-o să vrea nici măcar să mă mai vadă!

— Uite, locuiți amândoi în acelaşi oraş. N-o să aibă cum să te evite, într-un fel sau altul. Mai devreme sau mai târziu vei avea posibilitatea să rămâi câteva minute singur cu ea. Dar să fii calm, să nu-ți mai pierzi cumpătul. Îi este teamă de bărbați.

— Teamă?

— Da. Aşa mi-a spus. Sunt mai mari şi mai puternici şi când un bărbat îşi iese din fire, singura soluție pe care o ştie este de a le face pe plac.

Roxanne îl văzu amintindu-şi şocat evenimentele de la el de acasă când o luase pe Delia de la petrecere şi o dusese în dormitor. Aducându-şi aminte de Delia când era la şcoală, de mama ei timidă şi tatăl ei care murise când Delia avea şaptesprezece ani, îi spuse încet:

— Cred că ideile tatălui Deliei despre disciplină erau foarte… Primitive.

Lui Max nu-i fu greu să înțeleagă şi încleşta maxilarele.

— Înțeleg. Şi eu care am băgat-o în sperieți. Făcu o pauză. Şi teatrul pe care-l joacă, de fetiță neajutorată.

— Poate că nu este numai teatru.

— Nu. Întotdeauna arată atât de sexy! Şi în sufletul ei este un copil. Roxanne zâmbi compătimitor. Nu are mai multă minte decât o fetiță de cinci ani, încheie Max.

— Tot mai eşti supărat pe ea?

— Da, fir-ar să fie, sunt! Nu, nu pe ea, sunt supărat pe mine. Am treizeci şi unu de ani şi nu m-am simțit niciodată aşa. Şi acum, acum trebuie să fie o fată Co. Delia!

Roxanne îl privi gânditoare.

— Nu o s-o mai faci să sufere, nu? Ce vrei, mai exact?

— Este în regulă, Roxanne. Fie că crezi, fie că nu, vreau s-o conving pe târfa asta proastă să se căsătorească cu mine şi după aceea am s-o țin strâns. Dacă vrea neapărat să-şi tot fluture blestematele alea de gene, să o facă spre mine!

Suna foarte posesiv, dar ea considera foarte probabil că Delia se va simți în siguranță cu un bărbat gelos. Oricum, promitea să fie o relație furtunoasă.

— Ei bine, eu îți urez noroc, spuse ea.

— Mulțumesc, o să am nevoie, răspunse el, încruntându-se D. N nou.

— Mama ta spune că este timpul să plecăm, spuse Sebastian care venise lângă ei.

— Da. Vin. Interludiul cu Max părea să fi readus realitaie<a înapoi şi era foarte conştientă acum de mâna lui Sebastian pe mijlocul ei, de licărul tulburător şi indescifrabil din ochii lui.

Au plecat spre Auckland de la ea de acasă după o oră, iar spre aeroport în maşina lui Sebastian, care fusese adusă de Neal Osborne la ora stabilită. Vor lua un avion spre Rotorua. Când Sebastian o întrebase unde voia să-şi petreacă luna de miere, ea sugerase staţiunea cu sarcasm şi lui i se încordase gura şi i se excitase dorinţa. Urmau să stea într-unui din cele mai mari hoteluri din oraş, lângă zona termală Whakarewarewa.

— Pari foarte bine organizat, îi spuse ea. Tu şi Neal v-aţi sincronizat ceasurile?

— Suntem vechi complici. Din vremea studenţiei.

— Ei bine, se pare că nu ne-a agăţat nimeni vreun pantof sau vreo tinichea de maşină şi cred că i-am dejucat planurile surorii mele de a-mi umple valiza cu confeti.

— Rhonda are multă inventivitate, spuse Se-bastian absent. Ea n-ar fi încercat să strice planurile, în locul tău.

Un timp, el conduse în tăcere şi ea simţea cum tensiunea se adună.

— Mama ta pare foarte tânără, spuse Ro-xanne. Doamna Blair se purtase excelent cu ea, dar puţin cam rece. Roxanne o găsise foarte asemănătoare scrisorii primite.

— La fel ca şi a ta, spuse Sebastian ridicând din umeri.

— Totul a ieşit foarte bine, nu crezi?

— Foarte bine, într-adevăr. Trebuie s-o felicităm pe mama...

— Vrei să fii sarcastic? Întrebă ea, reţinând o notă de asprime în vocea lui.

— Nu. Dar nu trebuie să faci conversaţie de dragul meu, Roxanne.

Ea rămase tăcută şi se uită pe fereastră, clipind repede ca să-şi îndepărteze lacrimile. Sebastian continuă să conducă în tăcere câteva mile, apoi o întrebă, brusc:

— Te-ai bosumflat?

— Nu.

Dar cum se uită la el şi după ce el îi aruncă o privire, opri maşina la umbra unor copaci pe iarba înaltă. O turmă mică de oi care păscuseră îr apropiere de şosea se împrăştie, cu fundurile săltând în mod ridicol, dar Roxanne nu râse.

Sebastian o apucă de bărbie şi-i întoarse faţa spre el.

— Ţi-e teamă?

Gura ei se închise încăpăţânată şi genele îi fluturară, ascunzându-i ochii. Asta era o greşeală, pentru că o lacrimă îi scăpă pe obraz şi el i-o ş tei se cu cealaltă mână.

— N-o să te violez, Roxanne, îi promise încet. Asta te ajută?

Roxanne îşi muşcă puternic buza, cu ochii în alia parte.

— De ce ai insistat atât să te căsătoreşti cu mine?

— Credeam că ţi-am explicat deja, spuse el după o tăcere destul de lungă.

— Pentru că nu-ţi place să fii păcălit când faci un târg?

— Este şi asta, răspunse el şi o sărută, un sărut prelung, explicit, care o făcu să-i bată puternic inima şi o lăsă fără suflu.

Dar nu-l sărută şi ea, iar când el îşi ridică buzele în cele din urmă de pe gura ei şi îi văzu faţa îmbujorată, în ochii lui ea văzu frustrare şi uimire, îi dădu drumul şi porni din nou motorul în tăcere.

Era supărat că nu reuşise să-i smulgă o reacţie de răspuns. Roxanne ghici că el se aşteptase să fie în stare să-i trezească un sentiment, astfel încât să nu fie nevoie să folosească forţa. Asta avusese în vedere promisiunea lui. Numai că nu avea să fie atât de uşor. Ceva se răzvrătea în ea la perspectiva unei vieţi împreună fără dragoste, bazată pe instincte sexuale şi nimic altceva. Dacă Sebastian o iubise vreodată, sentimentele lui păreau să se fi stins subit când descoperise că avusese de gând să-l tragă pe sfoară. Acum nu voia decât bucata lui de carne. Şi faptul că urmărea necruţător să-şi primească datoria îi înăbuşise Roxannei sentimentele de dragoste pe care începuse să le nutrească pentru el, care duseseră la mărturisirea ei dezastruoasă. O acuza de lipsă de integritate şi ea îl învinovăţea de lipsă de înţelegere. Ce călătorie putea fi

bazată pe resentimente, deziluzii şi amărăciuni f Ce şansă avea pentru vreun fel de fericire care să dureze?

CAPITOLUL VII.

Au luat cina la hotel şi Roxanne a descoperit, spre surprinderea ei, că îi era suficient de foame pentru a onora stridiile Bluff suculente, o porție de miel la cuptor, cu vin şi alte ingrediente şi fructe de kiwi cu frişca, la desert. Cafeaua pe care au băut-o după masă a fost tare şi aromată. Hotelul avea un ring mic de dans şi o orchestră formată din trei persoane, dar Roxanne a clătinat din cap când Sebastian a întrebat-o dacă vrea să danseze. Nu voia să stea aproape de el, învârtindu-se în ritmul muzicii romantice, într-o încăpere întunecoasă şi pe un ring de dans de buzunar.

Când s-a ridicat şi i-a tras politicos scaunul, ea şi-a adus aminte de intimitatea camerei lor, cu cele două paturi gemene şi două fotolii, şi spuse repede:

— Aş vrea să respir puțin aer proaspăt. Putem merge să facem o plimbare?

— Sigur. Nu crezi că o să-ți fie frig?

Purta o fustă şi o jachetă peste bluza de mătase naturală. A clătinat din cap şi a ieşit din hotel.

— Aer proaspăt, ai spus?

Şi ea a râs, pentru că mirosul de sulf era puternic şi pătrunzător.

El a luat-o de braț şi a dus-o la un morman de pietre de pe o parte a potecii, unde ieşeau jeturi de apă caldă şi se auzea un forfotit subteran.

— Pe aici trebuie să umbli atent noaptea şi să te ții de potecă.

Pe punctul de a fi de acord cu el, Roxanne închise gura şi nu zise nimic. Era drăguț în mod deliberat, sperând ca ea să lase garda jos. Mâna lui pe brațul ei era fermă şi posesivă, degetele încercând o mângâiere uşoară în timp ce mergea alături de ea, potrivindu-şi pasul cu al ei.

Roxanne şi-a tras brațul şi Sebastian nu s-a împotrivit, dar a simțit că îl deranjase.

Au continuat să meargă în tăcere câtva timp, până au ajuns 'la grădina publică aflată pe malul lacului şi au luat-o pe o alee mai largă care ducea la lac. Pe un pod ornamental, pe deasupra unui izvor de apă termală care se vărsa în apele reci ale lacului, Sebastian s-a oprit brusc.

Ea s-a întors cu spatele la el, cu fața la lac, cu mâinile pe balustrada de lemn a podului. Îi putea simți respirația în păr, căldura pieptului lui în spate. Undeva, nu departe, se auzea un concert de muzică maori. Putea percepe vocile amestecate, ritmul tălpilor goale pe scândurile de lemn ale estradei. Dar Sebastian era aproape şi îi simțea respirația uşoară şi egală, în timp ce a ei se accelerase de teamă.

El i-a ridicat cu degetele o şuviță de păr de pe ceafă. Ea i-a simțit imediat buzele şi s-a înfiorat. Apoi Sebastian a luat-o în brațe, ținând-o chiar de sub sâni şi trăgând-o spre el.

— Relaxează-te, îi spuse el lângă lobul urechii. Bucură-te de privelişte şi de razele luniii Ea-şi puse mâinile pe ale lui, încercând să i le dea la o parte, dar el n-o băgă în seamă şi ştia că nu va ține cont de ea. Simți un val de mânie; dar era prea obosită să se lupte cu el. Treptat, a' făcut ce-i sugerase el, să se relaxeze alături de corpul lui cald şi puternic şi când una din mâinile lui a început insistent să-i exploreze sânii, şoldurile, stomacul, ea nu s-a mişcat. Prin ochii pe jumătate închişi, apa scăldată de razele lunii începu parcă s-o hipnotizeze şi mângâierile lui îi produceau încet, încet, o plăcere chinuitoare.

Când mâna lui s-a mutat mai jos, plăcei-ea a devenit mai intensă şi şi-a lipit capul de umărul lui scoțând un geamăt scurt, care era pe jumătate protest şi pe jumătate plăcere uluită.

Sebastian a răsucit-o spre el şi i-a căutat gura, continuându-şi explorările pasionate. O ținea atât de aproape încât îi simțea inima bătând puternic şi dorința urgentă, năvalnică.

Asta a făcut-o să-şi revină după mai multe momente de participare oarbă la dragostea lui.' începu să se zbată,

protestând prin sunete nearticulate, împingându-l de umeri.

Sebastian îşi ridică faţa împotriva voinţei lui; eliberându-i buzele, dar nu-i dădu drumul.

— Încetează, proasto! Nu mă mai împinge. Nu este cazul să te sperii.

— Este uşor pentru tine să spui asta! Îi replică ea furioasă. La ce te aştepţi când foloseşti forţa brutală ca să mă ţii, ca să mă săruţi?

A mai ţinut-o câteva clipe, uitându-se la ea în lumina lunii. Apoi i-a dat drumul şi s-a dat un pas înapoi, punând ostentativ o mică distanţă între ei.

— Poftim. Bruta ţi-a dat drumul. Mergem înapoi?

În cameră, a întrebat-o dacă vrea să facă baie prima şi ea a acceptat, strângându-şi cămaşa de noapte şi capotul asortat de satin, amândouă de culcare roz.

A stat mult la baie, şi-a periat părul îndelung şi a ieşit cu capotul bine strâns cu cordonul.

Sebastian îşi scosese sacoul şi-şi descheiase cămaşa. S-a uitat la ea de sus în jos fără să zâmbească, după care şi-a luat un halat uşor de pe unul din paturi şi a intrat în baie.

Roxanne nu văzu nici o pijama şi când el s-a întors în cameră în mai puţin de zece minute, ştia că nu purta nimic sub halatul abia legat. Ea aştepta pe unul din paturi, răsfoind o revistă şi când el a venit lângă ea, s-a uitat sfidătoare în ochii lui.

El i-a luat revista şi a pus-o pe noptiera dintre paturi.

— Tot mă urăşti, Roxanne? O întrebă încet. Ochii lui aveau o notă batjocoritoare şi ea, cuprinsă de un val de mânie, îi spuse:

— Da.

— Este păcat.

S-a aplecat fără să-i lase timp de gândire şi a apucat-o de mâini, ridicând-o în picioare. Dându-i apoi drumul la una din ele, a luat cuvertura şi a dat-o în lături. După care a tras cordonul halatului ei până ce laturile i s-au despărţit şi i l-a lăsat să-i cadă jos de pe umeri.

— Foarte frumos, murmură el. Foarte virginal.

A împins-o pe pat încet, i-a ridicat picioarele de pe podea şi a pus cuvertura peste ea.

— Noapte bună, scumpă soție, îi spuse, zâmbind cu subînțeles spre figura ei mirată, şi stinse lumina.

* *

Dimineața, când s-au sculat, el era deja îmbrăcat şi şedea pe celălalt pat, citind ziarul.

— Bună, îi spuse el, când ea l-a privit prudentă. Micul dejun începe să se servească în zece minute şi am închiriat o maşină pentru ora nouă. Doreşti să vizitezi ceva în mod special?

Roxanne clătină din cap.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare şi-i spuse:

— Sunt o mulțime de locuri interesante. M-am uitat în câteva broşuri turistice la recepție. Ai fost la Şahul îngropat?

— Când eram mică.

— Vrei să-l mai vezi?

— Tu vrei?

Sebastian se ridică brusc. Părea foarte înalt, ca un personaj de Ev Mediu, ca un inchizitor.

— Încerc să-ți fac pe plac, soția mea. În fond, a fost ideea ta să venim aici.

— Ştii perfect că nici nu mi-a păsat. N-am vrut nici o lună de miere.

— Aşa cum nu ai vrut nici nuntă, nu? Dar tot ai avut una. Şi acum suntem în luna de miere, ca în cărțile de poveşti. Sărutări sub clar de lună, iar acum ne dedicăm plăcerilor unei vizite turistice. Sau preferi să stai toată ziua aici? Şi asta ține de tradiția lunii de miere, desigur.

— Sigur că nu vreau să stau aici cu tine! Îl repezi ea. Dând cuvertura la o parte, îşi luă capotul şi-l puse pe ea. Eşti domnul şi stăpânul. Mergem oriunde doreşti, bineînțeles. Personal, am urât întotdeauna acest loc î Mi se face pielea ca de găină!

* * * în timp ce explorau satul, cerul s-a înnorat. Satul fusese acoperit de lavă vulcanică într-o noapte tragică din 1886, când muntele apropiat, Tarawera a erupt, transformând în mod irevocabil peisajul pe mai multe mile. Terasele renumite în roz şi alb, care făceau faima aşezării, fuseseră înmormântate pentru totdeauna în cenuşă densă şi se mai găseau acum numai în ilustrate. Peste tot erau indicatoare despre vechile atracții ale satului, care relatau istoria populației care trecuse prin acea îngrozitoare experiență a nopții de foc, când aproape două sute de oameni au murit, cu o singură excepție: un sătean care supraviețuise în mod miraculos şi fusese salvat după aproape opt zile.

Sebastian examina totul cu mare interes, iar Roxanne cu o groază fascinată. După aceea, au mers la Waimangu, pentru a se plimba printre „minunile" termale de acolo, care fuseseră lăsate aşa cum rămăseseră după erupție: terase de culoarea laptelui, udate permanent de o undă de apă, gropi de nămol în fierbere şi un lac fără fund, extrem de adânc, de apă care fierbea la picioarele u-Tior stânci cuprinse permanent de aburi sulfuroşi galbeni, omniprezenți.

Au mâncat de prânz ceva mai târziu, la o braserie cu vederea spre valea plină de aburi, în continuă frământare, şi după aceea a venit ploaia şi s-au întors în oraş, au vizitat centrul maori de la Ohinemutu, cu statuia reginei Victoria dominân-du-l, şi au admirat printoe altele biserica de acolo, înăuntru, împletiturile complicate şi sculpturile se completau cu o fereastră modernă imensă pe care apărea Isus Cristos în mantie din pene astfel expusă spre lac încât părea că păşeşte pe apă.

Aici, tensiunea care pusese stăpânire pe Roxanne s-a diminuat puțin, interesul pentru artizanii care realizaseră biserica fiind mai puternic în timp ce analiza sculpturile migăloase şi tapiseriile complicate din in.

Când au ieşit, ploaia turna şi au fost obligați să alerge până la maşină.

Privind apa care se scurgea pe parbriz, Sebastian spuse:

— Cred că ar trebui să mergem la hotel. Ne luăm costumele de baie şi mergem la Băile Albastre.

Să înoate în apa minerală caldă era ceva care o atrăgea, pe o asemenea vreme, şi a acceptat cu plăcere. El s-a uitat gânditor la ea şi a pornit maşina.

După un timp, pe când plutea leneşă în ana albastră a piscinei, privindu-l pe Sebastian sărind de la trambulină, a simțit lacrimi amestecate cu picături de apă pe obraji. O lună de miere trebuia să însemne o fericire aproape perfectă, o perioadă, pentru un bărbat şi o femeie care se iiioeau, să învețe atât de multe lucruri, să se inițieze într-o mulțime de secrete intime. Ce lună avea să aibă, cu Sebastian cerându-şi drepturile fără dragoste şi ea hotărâtă să nu i le acorde, cu teamă la orice mişcare a lui, la fiecare moment tandru?

Închise ochii, încercând să nu se gândească la nimic, să-şi inhibe orice sentiment şi să nu aibă nimic în minte un timp. Căldura apei aburinde îi produse somn şi aproape că era pe punctul de a adormi, când auzi vocea lui Sebastian.

— Hei, ți-e somn?

— Puțin, răspunse ea, deschizând ochii.

— Să nu adormi. Ai putea să te îneci.

— Poate n-ar fi o idee rea, răspunse ea ironică.

Dar Sebastian nu a luat-o ca o glumă. Ochii au început să-i scânteieze periculos şi-i spuse:

— Nu face pe deşteaptă! Dacă eşti nefericită, este numai din vina ta. Ți-e prea frică să întinzi mâna şi să iei ceea ce ai la îndemână.

— Poate că nu vreau ce am la îndemână, îi replică ea. Poate că vreau ceva ce tu ai făcut sa nu-mi mai fie la îndemână şi încă în mod deliberat!

S-a întors ca să se îndepărteze de el, dar el a apucat-o de braț şi a tras-o spre el.

— Cum ar fi? O întrebă el scrâşnind din dinți. Mi-ai spus că nu-l vrei pe Mark.

— Cum ar fi, să fiu liberă! Bănuiesc că nu poți concepe că s-ar fi putut să nu vreau deloc să am un soț.

El rânji.

— Eşti atât de alunecoasă ca un peştişor fermecat de aur, Roxanne. Am văzut o dată sau de două ori cum se topeşte gheața. Şi se va topi din nou, pentru mine.

— Ce te face să crezi că eşti atât de irezistibil? Întrebă ea ironic. Am jucat teatru în seara aceea pe plajă, ții minte?

Un grup de tineri a intrat în piscină, zbierând şi stropindu-se şi ea s-a folosit de acest prilej ca să se smulgă din strânsoarea lui şi să înoate câțiva metri mai departe, după care a ieşit. Stătuse, oricum, prea mult în apă. Apa te obosea după o jumătate de oră sau mai mult. A stat puțin lângă piscină, uitându-se la ceilalți care înotau sau se zbenguiau, apoi s-a dus să se schimbe.

După cină, s-au aşezat într-unui din saloane şi în timp ce Sebastian vorbea cu un alt turist, Roxanne a murmurat o scuză şi s-a întors în cameră. A făcut un duş şi s-a urcat în pat, deschizând o carte pe care o luase cu ea, dar încordarea zilei, baia în piscina caldă şi masa o obosiseră serios şi îi era somn cu adevărat. Adormise cu mult înainte ca Sebastian să se întoarcă, cartea căzându-i deschisă lângă pat.

* *

Ziua următoare au petrecut-o la unul din izvoarele cu păstrăvi, plimbându-se pe poteci străjuite de tufişuri şi privind prin apa translucidă peştii albaştri înotând în adânc, unde se vedea de asemenea fiecare pietricică. Vremea se ameliorase şi Sebastian a ctunpărat un coş cu picnic şi au mâncat pe iarbă, lângă pârâu.

— Este o şcoală de antrenament la Whaka, mergem s-o vizităm mai târziu? O întrebă el.

— Dacă vrei…

Se făcea că este ocupată, studiind hârtiile în care fuseseră împachetate sandvişurile şi aruncând priviri spre vrăbiile şi porumbeii care le dădeau târcoale.

— Mi-a spus un prieten că momentul cel mai potrivit de a vedea gheizerul Pohutu este după-amiaza, mai târziu.

Pe Roxanne nu o interesa gheizerul în mod deosebit. Avea amintiri vii de la el din copilărie, când vizitase Rotorua şi considera că o dată în viață era suficient. Dar nu voia ca el să cunoască micile ei fobii. Fără să comenteze, continuă să dea de mâncare la păsări până nu mai avu nici o firimitură, apoi s-a ridicat să ducă resturile la un coş care se afla mai încolo.

Când s-a întors, Sebastian era întins pe iarbă şi avea ochii închişi, aparent dormind. S-a uitat câteva clipe la el, fața măslinie fiindu-i acum relaxată, fără însă ca impresia de forță să-i fi dispărut de pe chip. Gura lui care se odihnea arăta mai puțin neîndurătoare, fiind totuşi fermă şi ea fu surprinsă şi şocată de o dorință subită de a-i atinge buzele cu ale ei şi a-l săruta din proprie voință.

Se aşeză la câțiva metri de el, cu spatele sprijinit de un copac şi închise şi ea ochii. Încet, sufletul îi fu cuprins de deprimare. Azi, Sebastian aproape că n-o atinsese deloc, dar ştia că nu putea dura mult. Ii spusese o dată că nu era un om răbdător, deşi era sigură că se putea abține dacă ştia că în cele din urmă obținea ce dorea. Era sigură că nu renunțase la ce voia, dar aştepta momentul prielnic. Din punctul lui de vedere, nu putea să piardă. Erau legal căsătoriți, erau împreună, el o voia şi trebuia să ştie că ei nu-i displăcea. Era inevitabil ca mai devreme sau mai târziu natura şi apropierea să ducă la un final previzibil.

Aşa că, de ce nu putea ea accepta lucrul acesta? De ce să continue cu rezistența asta inutilă, supărându-l şi amărându-l?

Subit, îi veni răspunsul: „Pentru că vreau să fie ceva din dragoste, nu plata unei datorii, nu rezultatul condițiilor unui contract încheiat cu sânge rece".

O iubise oare vreodată? Un bărbat nu cere o femeie în căsătorie fără s-o iubească. Aşa să fie oare? Desigur, un bărbat ca Sebastian. Şi, îşi mai zise Roxanne, mintea limpezindu-i-se ca apa pâraielor pe care le văzuse în ziua aceea: „Dacă totuşi mă iubeşte puțin?" Şi-şi dădu seama că iubind-o, trebuie să fi primit o lovitură puternică atunci când

ea îi spusese de ce se prefăcuse şi fusese de acord să se căsătorească cu el.

În acel moment, recunoscu în sinea ei, nu ținuse seamă în nici un fel de sentimentele lui Sebastian. Numai tatăl şi familia ei, dragostea şi preocuparea ei pentru familie contaseră şi-i mar-caseră acțiunile. Fusese, realmente, un lucru monstruos cel pe care-l făcuse.

Şi acum, nu avea din nou de gând să-l păcălească? Se acuză ea ruşinată. Cât putea spera să mai fie el răbdător? Confruntat cu ostilitatea şi refuzul ei de a onora condiția târgului?

Şi din nou apărea lucrul acela pe care nu-l putea suporta. Poate că Sebastian suferise şi fusese profund jignit şi asta era la baza hotărârii lui ca s-o facă să-şi plătească datoria. Sau poate că fusese atât de deziluzionat când descoperise motivele ei, încât n-a mai simțit nici un fel de dragoste pentru ea, numai nevoia răzbunării, pentru că îşi bătuse joc de el.

Dar să meargă cineva până la căsătorie pentru un asemenea motiv! Încerca să-şi argumenteze că nu era posibil, că trebuia să fie o justificare, că o iubea şi nu putea să renunțe la ea. Dar, cu cât îl cunoştea mai bine, îşi dădea seama că o asemenea consolare era iluzorie.

A vrea pe cineva nu era acelaşi lucru cu a iubi şi nu fusese nici un fel de dragoste în modul cum o tratase înainte de nuntă, după ce aflase că îl înşelase. Şi chiar un bărbat care voia s-o posede din răzbunare ar putea prefera o parteneră mai dornică, mai rezonabilă decât una înspăimântată, frigidă.

Nu, nu putea conta pe dragostea lui Sebastian. Admițând că putea s-o fi pierdut pentru totdeauna, apăru durerea chinuitoare, neaşteptată de a şti că el o dorea mai mult ca orice pe lume dar…

*

Se frământa încă, sub influența şocului de a-şi fi descoperit propriile sentimente când, dupăam ază ceva mai târziu, priveau cum sculptorul profesor îşi instruia ucenicii la şcoala populară de fiu-ui. ADia as cultau explicațiile cum

artizanatul, ca îndeletnicire, aproape pierise până la înființarea şcolii, care avea ca scop nu numai să formeze noii artizani ci şi să constituie un loc de inițiere pentru turişti şi îndeosebi pentru neozeelandezi. După aceea, s-au dus în zona cu ape termale, Sebastian mergând la distanță de ea şi Roxanne încercând cu disperare să-şi ascundă nevoia crescândă de a fi consolată. Când coborau pe lângă bazinele cu nămol fierbinte şi gropile sulfuroase, de unde țâşneau jeturi de apă fierbinte, ea începu să simtă din ncu groaza copleşitoare pe care i-o provocase locul acela când era mică. Atunci credea că asta o aştepta dacă greşea cântând psalmii la biserică – „valea umbrelor şi a morții". Nu cu mult înainte ca familia Challis să viziteze Ro-torua, o femeie alunecase, în mod accidental sau deliberat, într-unui din bazinele cloeotinde cu nămol şi murise. Roxanne auzise relatarea la televizor chiar în seara sosirii lor şi, în timp ce-i ținea strâns mâna tatălui ei, mergând atentă pe po-t' că printre „atracțiile" sinistre de nămol şi apă fiartă, imaginația ei de copil lucra febril. O revolta mirosul acela pătrunzător de sulf, bolboroseala nămolului încins care-i interesa pe turişti, într-un eleşteu negru îngrozitor, trona corpul atrofiat şi pe jumătate putrezit al unui animal mic – o pasăre sau un opossum – ca o oală de porridge la fiert – ceva oribil care se mişca grotesc cu fiecare mişcare a nămolului. I se păruse că stau acolo de mult timp, în vreme ce privea fascinată de groază acei ioc, când tatăl ei a tras-o de mână şi au mers mai departe de potecă.

Acum era cu Sebastian, dar acesta n-o ținea de mână, deşi din când în când degetele lui îi a-tingeau cotul când poteca era abruptă şi îngustă. Fărea că este interesat să vadă toate fenomenele de activitate vulcanică din jurul lor şi când au ajuns la Pohutu, după o cascadă mică ce purta numele de „Vălul miresei", fierbea de un sentiment destul de greu de explicat, izvorât dintr-o teamă pe care făcuse tot ce-i stătea în putință s-o ascundă, pentru faptul că el habar n-avea de sentimentele ei, fie teamă, fie dragostea ei nou descoperită.

Un grup de turişti stătea şi asculta ghidul maori, îmbrăcat într-un costum tradiţional. Pohutu scotea jeturi de aburi şi uneori de apă fiartă şi Sebastian se plimba prin jur căutând un loc cât mai potrivit din care să privească dacă vulcanul intra în acţiune. Întinse mâna spre Roxar.ne apropiindu-se de ea, dar Roxanne clătină din cap, cu gura încordată şi el ridică din sprâncene, apoi din umeri şi se îndepărtă.

Apoi, terenul de sub picioarele ei începu să vibreze şi un muget înfricoşător urcă din subteran.

— Sebastian! Ai grijă! Ţipă ea.

El se întoarse şi-i rânji zeflemitor când ea făcu involuntar un pas spre el.

— Este în ordine, o asigură el. Nu mă apropii!

Apoi, gheizerul a explodat în faţa lor. O coloană înaltă de apă fierbinte, urlând ca un animal care şi-a pierdut controlul, s-a ridicat în văzduh. Turiştii au scos exclamaţii şi au aplauJat, încercând să surprindă evenimentul cu aparatele de fotografiat pe care le aveau pregătite, iar Roxaime şi Sebastian priveau şi ei cu capetele în sus şi cu expresii de încântare pe figură. Simţeau stropi de apă caldă pe faţă şi fuseseră învăluiţi de aburii apei. Ea a vrut să fugă şi s-a împiedicat.

L-a auzit pe Sebastian strigându-o şi apoi s-a auzit un zgomot ciudat aproape, urmat de o perdea roşiatică. O mână cu pielea cafenie i-a atins braţul şi pe când îşi dădea seama că era ghidul maori, Sebastian a apărut din aburi şi l-a ajutat s-o ridice pe Roxaime.

S-a agăţat de el în timp ce aburul se dispersa şi se îndepărta. Îi simţea braţele puternice şi solide şi auzea cum o întreba cu o voce neliniştită

— Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva?

Ea s-a dezlipit de lângă el, dinţii clănţănin-du-i de spaima care o cuprinsese pe moment.

— Mi-a nimerit piciorul într-o groapă, îi spuse ea, supărată să constate că vocea îi tremura. M~am speriat îngrozitor.

Nu fusese dojenită, gaura era o denivelare de teren, deloc periculoasă şi deşi ieşeau aburi şi de acolo, firicelul de apă

care se ridica din ea avea temperatura apei de duş.

— Aburul m-a speriat. Nu mai vedeam nimic.

Ghidul se uită la ea cu nişte ochi cafenii vicleni.

— Trebuie să fii cu ochii în patru pe unde calci, îi spuse el cu o notă de asprime.

— Da, spuse Roxanne. Îmi pare rău. Mulțumesc că m-ai ajutat, Bărbatul i-a zâmbit şi a bătut-o pe mână.

— Este în regulă. Te-ai speriat puțin, nu? Eşti palidă.

— Cred că i-ar trebui să bea ceva, îi spuse ghidul lui Sebastian.

— O idee bună, consimți Sebastian. Hai să mergem.

— Eşti sigur că ai văzut tot ce voiai? Îl întrebă Roxanne, cu o notă uşoară de sarcasm.

Sebastian se uită la ea, încruntat.

— Da, răspunse el şi o luă ferm de braț. Şi sunt sigur că şi tu ai văzut suficient.

Înapoi la hotel, a condus-o într-un salon şi a comandat de băut. După două pahare de gin şi apă tonică, Roxannei i s-a părut că se învârteşte puțin camera când s-a ridicat şi şi-a dat seama că trecuseră multe ore de la prânz şi nu era obişnuită cu băuturi alcoolice pe stomacul gol.

A reuşit să ajungă în cameră şi, odată acolo, s-a bucurat să-şi scoată pantofii repede şi să se întindă în pat. Sebastian s-a aşezat lângă ea cu un braț petrecut peste ea.

— Ți-e bine acum?

— Da. Mă odihnesc numai puțin şi apoi mă schimb înainte de a merge la masă.

— N-ai glumit când ai spus că urăşti locul acesta, nu? Atunci de ce ai venit cu o asemenea propunere?

Ea se uită în altă parte.

— Mai glumesc şi eu când nu este cazul, ştii asta. Este locul unde vin să-şi petreacă luna de miere toate cuplurile de îndrăgostiți.

El n-a mai spus nimic şi a stat aşa o vreme.

Apoi, s-a ridicat şi a intrat în baie, iar Roxanne a închis ochii, prefăcându-se că moțăie.

La masă, Sebastian a vorbit foarte puțin şi asta a făcut-o să fie nervoasă. A băut mult vin şi s-a simțit uşor amețită şi destul de curajoasă. Orchestra cânta din nou şi după ce şi-au băut cafeaua, ea spuse:

— Hai să dansăm.

Privirea pe care i-o adresă era rece şi circumspectă, dar spuse:

— În regulă, dacă asta este dorința ta.

Pe micul ring de dans s-a pierdut în brațele lui, cu capul lipit de haina lui şi ochii închişi. Voia să fie aproape de el, să-l simtă. El o ținea strâns şi ea era încântată. Nu mai conta dacă o iubea sau o disprețuia. Ea îl iubea şi îl voia şi asta va fi suficient pentru amândoi, pentru moment. Când i-a atins uşor sprâncenele cu buzele, ea a ridicat ochii spre el şi i-a simțit buzele pe ale ei, după care el spuse brusc:

— Hai sus.

Au luat liftul şi interiorul lui răcoros părea că o înviorează puțin. Sebastian apăsă pe buton şi în câteva secunde au fost sus. El a ghidat-o uşor cu mâna pe coridor şi când au intrat în cameră el a aprins lumina, făcând-o să clipească de strălucirea ei.

Roxanne s-a dus la fereastră şi a tras draperiile, scoțându-şi între timp pantofii. Apoi s-a întors şi i-a zâmbit, văzându-l lângă uşă, nemişcat, negru la față şi cu o expresie aspră.

— Sebastian?! Îl strigă ea, tulburată şi nelinişitită.

El făcu un pas, apoi doi spre ea şi ea-i întinse o mână, invitându-l, rugându-l.

El s-a apropiat de ea şi i-a luat mâna, apoi a cuprins-o cu brațele, sărutând-o cu patimă şi violență, dându-i capul pe spate şi făcând-o să-şi deschidă buzele, în timp ce cu o mână îi frământa sânii. Pe Roxanne o străbătu un val de teamă şi plăcere în acelaşi timp şi se agăță sălbatic de el, la început pur şi simplu pentru a-şi păstra e-chilibrul şi apoi într-o frenezie pasionată, pentru a răspunde înflăcărării lui.

După câteva momente el o ridică în brațe şi o aşează pe pat. Ea întinse mâinile spre el şi-l luă pe după gât, trăgându-l în

jos spre ea.

— Vrei să vin la tine în pat, Roxanne? Vrei să faci dragoste?

Ea încuviință din cap, timidă.

— Te rog, Sebastian, vino. Dragule…

În loc să se aşeze pe pat lângă ea, o sărută din nou, până ce ea a scâncit nemaiputând să suporte, cu buzele învinețite.

— Te-ai speriat serios azi şi te-ai şi amețit puțin. Şi în această situație, nu aş prea accepta invitația ta. Te vreau foarte conştientă şi cu mintea limpede. Şi să mă doreşti cu adevărat. În momentul ăsta, tot ce vrei este un fel de consolare. Ei bine, nu sunt ursulețul tău, nici tatăl tău. Cheamă-mă din nou când îți vei reveni şi vei fi mai lucidă. Atunci s-ar putea să mă intereseze;

Privindu-l cum pleacă de lângă ea, trăgân-du-şi sacoul după el şi descheindu-şi nasturii de la cămaşă, Roxanne s-a gândit că nu ar fi putut fi mai trează ca în clipa aceea. Refuzul lui o scosese din amețeala alcoolului şi se simțea deplin stăpână pe simțurile ei. Dar acum nu era cazul să-i reînnoiască invitația. Evident, nu era într-o dispoziție potrivită.

Sebastian a intrat în baie şi Roxanne s-a întors cu spatele la el, astfel ca atunci când va reveni să se poată preface că doarme. Nu-d va uşura situația, era clar, şi cu toată sinceritatea, nu vedea de ce ar fi făcut-o. Numai ea nu era sigură că după acest refuz brutal va mai fi capabilă să reînnoiască invitația.

CAPITOLUL VIII.

Dimineața, când Roxanne se trezi, Sebastian nu era în cameră. Ea se îmbrăca şi îşi aranja părul când el intră, arătând plin de viață şi chipeş într-o cămaşă crem descheiată la gât şi pantofi cafenii. Părul îi era mai puțin îngrijit ca de obicei şi părea că aduce cu el un suflu de aer de afară.

— Unde ai fost? Îl întrebă ea.

— Mi-ai dus lipsa? Nu aşteptă ca ea să-i răspundă şi continuă: M-am plimbat pe afară. Vrei să ne întoarcem acasă?

S-a răsucit de la oglindă, cu pieptenul încă în mână. Sebastian i-a răspuns mirării din ochi cu un zâmbet.

— La mine acasă, preciza el. La vilă. Noua noastră casă, ştii?

Mai mult ca sigur că reflectase la asta în timp ce se plimbase, trăgând concluzia că luna lor de miere fusese un fiasco. Roxanne se gândi la vila lui de lângă plajă, liniştită şi retrasă, la aerul plăcut şi proaspăt care mirosea a mare.

— Da, aş vrea, te rog.

Îşi petrecură dimineața făcând cumpărături şi plecară după prânz, Roxanne simțindu-se mai puțin încordată decât în ultimele zile. Sebastian era tăcut, ooncentrându-se asupra drumului.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca o proastă, ieri la Whaka, spuse ea după o vreme.

— Ca o proastă?

— Mi-a fost frică, mărturisi ea. Acel loc mă făcea nervoasă când eram copil şi nu cred că am depăşit acea fază. Nu mă aştept să înțelegi…

— De ce nu?

Roxanne ridică din umeri. Nu şi-l putea imagina pe Sebastian suferind de temeri din copilărie.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, el îi răspunse:

— Dacă vrei să mă vezi țipând sau luând-o la sănătoasa, închide-mă într-o casă cu o viespe. M-a muşcat una, odată pe plajă, când eram copil, şi n-am mai uitat acea întâmplare. În afară de durere, am crezut că am rămas orb.

Zâmbea uşor, dar nu era amuzat. Desigur că nu va țipa şi n-o va lua la fugă, dar s-ar putea să transpire totuşi puțin din cauza amintirilor din copilărie. Roxanne se întreba ce fel de copil fusese; unul singuratic, bănuia, din puținele lucruri care-i scăpaseră despre viața lui de familie.

Călătoria a fost lungă şi Sebastian a luat-o pe un drum care ocolea suburbiile orăşelului Wai-miro, ceea ce o făcu să i se pară călătoria şi mai lungă, dar în felul acesta nimeni din oraş nu va şti despre întoarcerea lor. Roxanne îi era recunoscătoare pentru asta. Nu voia să înceapă cu justificări în fața curioşilor de ce îşi scurtaseră luna de miere.

Când au ajuns, Sebastian a deschis larg uşa casei şi, pe neaşteptate, a luat-o în braţe şi a tre-cut-o pragul.

— Trebuie să facem lucrurile aşa cum se cuvine, îi spuse, sărutând-o afectuos. O lăsă jos şi continuă: Aprinde toate luminile, vrei? Eu aduc valizele.

Ea aprinse luminile pe culoar şi în bucătărie şi făcu cafea. Îl auzi intrând cu valizele în dormitor şi cum se îndreaptă apoi spre bucătărie şi ea constată cu stupefacţie că nu se dusese în camera lui cu un singur pat.

A turnat cafeaua într-o cafetieră şi când el întră, ea nu-l privi, dar mâinile îi tremurau când s apucat bolul cu zahăr şi l-a pus pe masă.

— Vrei să mănânci ceva? Îl întrebă.

— Pot să aştept. Mai avem nişte ouă şi mai sunt alimentele pe care le-am cumpărat în dimineaţa asta. Vrei să găteşti tu, sau mă ocup eu?

— Nu, pregătesc eu.

Roxanne i-a turnat cafeaua şi şi-a pus şi ei.

Stăteau unul în faţa altuia, sorbind lichidul fierbinte, Roxanne având ochii aţintiţi asupra ceştii.

— Ce este? Întrebă Sebastian.

— Nimic, spuse ea, forţându-se să-şi ridice privirea spre el.

El o privi cu atenţie, după care-şi bău cafeaua şi se ridică.

— Mă duc să despachetez luorurile. Apropo, fii spaţiu suficient şi pentru ale tale. Ai şase sertare la dispoziţie şi o jumătate de şifonier.

— Mulţumesc. O să despachetez mai târziu; Cumpăraseră câteva legume, carne şi lapte, admiţând tacit că nu voiau să se ducă la Waimiro la magazin. Roxanne se apucă să pregătească ceva şi apoi puse masa la bucătărie; o prefera celei mari, de mahon, din salon, şi-l strigă pe Sebastian, Afară se întunecase deja, bucătăria era bine luminată şi era plăcut. Sebastian aruncă o privire spre masă, apoi Roxannci, şi scoase nişte pahare cu picior şi o sticlă cu vin roşu dintr-un dulap.

— Mulțumesc, spuse ea când el îi puse paharul în față.

— Nu crezi că ne-ar trebui şi nişte lumânări?

— Cred că o să poți vedea ce mănânci şi, oricum, bănuiesc că nu ai lumânări.

— Te înşeli.

Se duse la im sertar, scotoci prin el şi scoase două lumânări groase de culoare crem, punân-du-le într-un suport de ceramică. Aprinse lumânările şi stinse lumina. Imediat, atmosfera deveni mai intimă şi, pe când el se aşeza, Roxanne încercă să rupă tăcerea, spunând cu voce tare:

— Habar nu aveam că eşti atât de romantic, Sebastian.

— Da? Se pare că mai ai o mulțime de idei greşite despre mine.

Nervoasă, Roxanne luă un cuțit şi o furculiță şi începu să mănânce.

— N-ai băut nici un pic de vin, îi aminti Sebastian, după ce terminase friptura.

Sorbi puțin vin şi puse paharul jos.

— Este bun. Dar puțin cam sec pentru gustul meu.

— Mai am şi alb, dacă preferi. Roxanne clătină din cap.

— Vrei desert? Avem înghețată şi fructe conservate.

Îşi luă un măr şi începu să-l curețe, după ca-re-l tăie în patru, punând două sferturi lângă ea, pe o farfurioară.

Mărul era dulce şi zernos şi, cu puțină brânză, a constituit un sfârşit plăcut pentru acea masă. Ea mai luă o înghițitură de vin, în timp ce el îşi turna al doilea pahar.

— Cafea? Îl întrebă ea.

— Nu, mulțumesc.

Roxanne strânse farfuriile goale şi le puse în chiuvetă, apoi luă şi celelalte obiecte de pe masă, în timp ce Sebastian îşi termina paharul cu vin. L-a umplut din nou şi s-a ridicat.

— Îți pun şi ție nişte vin şi mai stăm în salon.

— Nu, mulțumesc. Vreau să rămân trează. A urmat o tăcere apăsătoare şi Roxanne ştia că el voia ca ea să se uite la el. În cele din urmă el spuse, tărăgănându-şi vorbele:

— Asta ar putea să însemne foarte multe.

— Nu am nimic de adăugat față de ce am spus. Am băut destul aseară.

— Şi ce anume regreți? O întrebă. Reacția ta interesantă, sau faptul că ți-am refuzat inițiativa generoasă?

— Poate că regret durerea de cap pe care am avut-o în dimineața asta.

— Poate.

Sebastian stinse lumânările şi merse după ea, aprinzând o lampă în salon dar lăsând restul în semiobscuritate. A luat-o de braț şi a împins-o ferm spre canapeaua lungă, aşezându-se alături de ea.

Avea în continuare paharul în mână şi deşi ea era crispată, el părea relaxat în timp ce o luă de umeri. Afară, luna devenise un glob portocaliu imens, atârnând deasupra vârfurilor copacilor. Marea era neagră şi pe cer clipeau numeroase stele.

— Vrei puțină muzică? O întrebă el. Roxanne clătină din cap. Vuietul îndepărtat al valurilor şi spargerea lor de țărmul nevăzut al oceanului erau pentru ea destulă muzică.

— Ar trebui să despachetez, spuse ea.

— Nu te mişca. O trase spre el, încât acum îi simțea părul moale pe obraz. Poți să despachetezi şi mai târziu. Destinde-te acum.

Ea continuă să soarbă din vin şi după câteva momente făcu un efort să se relaxeze, supunân-du-se cu ochii pe jumătate închişi. Simți buzele lui atingându-i tâmplele, apoi el îşi puse paharul jos pe podea lângă el şi o apucă de bărbie, făcând-o să-l privească.

— Eşti aproape adormită, o critică el.

— A fost o zi obositoare.

Şi-a aplecat capul şi a sărutat-o, un sărut lung şi apăsat, în timp ce degetele i se plimbau pe gât şi din nou pe bărbie, pentru a-i ține fața în sus.

Roxanne închise ochii şi când el îi ridică gura, genele i-au fluturat. Ținând-o încă strâns, Sebastian o întrebă:

— Eşti prea obosită ca să mi te opui? Ea deschise ochii încet şi se uită la el.

— Chiar vrei să mă lupt cu tine?

— Nu, vreau să participi, fir-ar să fie! Vocea lui era încă blândă, dar privirea i se înnegurase.

Roxanne zâmbi slab, satisfăcută de mica răzbunare din noaptea trecută. Sebastian îşi miji o-chii, având o undă primejdioasă în privire când văzu expresia de provocare şi respingerea diffi ochii ei.

Stăruind cu privirea asupra ei, începu să-i descheie nasturii bluzei, unul câte unul. Îi admira avid albeața pielii şi sânii frumoşi, bine conturați, reținuți de un sutien subțire, iar cu degetul arătător îi atinse buzele uşor, după care se îndreptă pentru scurt timp, pentru a-i pipăi pulsul de la gât. A alunecat apoi brusc între sânii ei.

Roxanne şi-a ținut mai mult timp respirația, aşteptând ca el să-i scoată din sutien. Dar el şi-a plimbat din nou degetul, urmărind conturul părții de deasupra a sutienului, făcând-o să se înfi-(c) are de plăcere.

— Sebastian, oftă ea adânc.

— Da? Vocea lui era blândă şi plăcută.

Ea privi în ochii lui negri, insondabili, încercând să disceamă răspunsul la întrebarea pe care nu îndrăznise s-o pună. Văzu numai dorință reprimată şi speculație ironică. Închise ochii.

— Nimic.

Întoarse capul ca să scape de privirea lui scrutătoare şi se simți brusc foarte obosită.

Un timp Sebastian nu s-a mişcat, apoi a început să-i încheie nasturii bluzei.

Ea deschise ochii surprinsă, în timp ce el o ridica în picioare.

— Hai, spuse el. Mergem să ne plimbăm pe plajă. Ceva trebuie să te trezească.

— Este întuneric! Protestă ea. Nu vreau să mă plimb pe plajă la ora asta târzie.

— Cunosc bine poteca. Şi în plus, este lună plină.

Deschise uşa terasei şi o luă de braț. Când au ajuns la nisip era rece şi alb în lumina lunii şi vântul le sufla picături mici de apă de mare în față, în timp ce valurile înspumate se spărgeau necontenit de țărm.

Roxanne simți stropii pe față şi-i linse pe cei care-i atinseseră buzele. Nisipul de sub picioare era fin şi se deplasa uşor prin el. Briza părea să-i sufle direct în minte, îndepărtându-i confuzia şi îndoiala şi provocându-i o confruntare cu propriile sentimente. Vântul se înteți şi ea începu să tremure.

— Ți-e frig? O întrebă el şi o luă pe după umeri.

— Nu, răspunse ea, desprinzându-se de el şi scoțându-şi pantofii pentru a se bălăci în apa întunecată.

Ştia că Sebastian o privea şi după o vreme l-a auzit, când un val mai mare a udat-o până la coapse:

— Vrei să înoți?

Părea amuzat şi că făcuse numai o glumă: Era prea rece ca cineva să se aventureze să facă o baie, dar ea simțea un neastâmpăr neobişnuit. S-a întors şi a ieşit din apă alergând câțiva paşi mai departe de el. Apoi şi-a desfăcut fermoarul fustei, lăsând-o să-i cadă la picioare, şi şi-a scos bluza.

Sebastian stătea nemişcat, privind-o. După ce a terminat să se dezbrace, ea a alergat în apă, fără să se uite la el. Când el a apărut lângă ea, Roxanne avu o senzație de triumf, dar s-a întors şi a început să înoate, inima bătându-i foarte puternic.

Chiloții transparenți şi sutienul pe care-l purta erau la fel de sumari ca un costum bikini. Sebastian o apucă de braț şi o trase spre el, Roxanne având un şoc când şi-a dat seama că el era complet gol şi înota lângă ea. S-a zbătut sălbatic ca să se desprindă de el şi a reuşit să ajungă pe creasta unui val când acesta s-a spart în capul lui.

Râdea încă atunci când mâinile lui puternice au apucat-o de gleznă şi ea a reuşit să ia o gură de aer înainte ca el s-o bage la fund şi apoi să-i dea drumul, pentru a-l descoperi aşteptând-o să iasă la suprafață, cu un rânjet pe față. A luat-

o cu el şi au înotat câțiva metri împreună, pentru a se separa iarăşi şi a apărea la suprafață râzând în timp ce un alt val îi învăluia din nou.

Au ieşit la mal împreună, tremurând de frig. Sebastian şi-a tras pantalonii pe el, iar Roxanne şi-a luat bluza pe ea. Nu-şi găsea pantofii şi fusta era udă, astfel încât a fost nevoită să şi-o pună aşa pe ea, după care s-au îndreptat amândoi repede spre potecă.

Când au ajuns sus, Roxanne gâfâia serios şi pielea i se făcuse ca de găină pe picioare. Sebastian a împins-o urgent în casă, dar ea s-a oprit în prag şi punându-şi brațele în jurul bustului, a încercat să se onrească din tremurat.

— Ce te-a apucat să intri în apă? O întrebă el. Nu vezi în ce hal tremuri?

— Da, dar sunt complet trează.

Cu ochii mijiți a studiat-o aşa cum stătea a-colo, cu fusta subțire lipită de picioare. Roxanne s-a uitat la el, ochii ei exprimând o invitație şi o provocare.

— Treci în dormitor şi usucă-te, îi spuse el brusc.

Sebastian a urmat-o de aproape, a scos un prosop mare din dulap şi i l-a întins, în timp ce el a luat un altul şi a început să se frece pe cap şi pe față.

Roxanne s-a şters pe față şi apoi s-a uitat gânditoare la el, remarcând cum îi jucau muşchii pe brațe şi pe tors. Picioarele i se uscaseră, dar bluza îi absorbise toată apa de pe ea, doar din păr i se prelingea apă pe umeri.

— Mai bine îți scoți bluza, îi spuse Sebastian.

— Trebuie să scot altceva din valiză.

— Şi nu ai de gând s-o faci?

S-a uitat repede la el, remarcând tonul deosebit pe care-l folosise şi ceea ce a văzut în ochii lui a făcut-o să se înroşească.

El a venit la ea şi mâinile ei au rămas nemişcate pe prosop, în timp ce, pentru a doua oară în acea seară, el i-a îndepărtat marginile bluzei. Dar de data asta nu s-a mai oprit doar la

atât, ci i-a dat-o jos cu totul. I-a luat prosopul din mână şi i l-a pus pe umeri, lăsându-i părul să se reverse peste el.

— Deci, eşti trează, îi spuse.

— Da.

— Şi conştientă.

— Da, răspunse ea fără nici un fel de teamă.

— Şi trează? Mai întrebă ei încet.

— O, foarte. N-am băut nki un strop toată seara.

Sebasiâan, parcă mulţumit de răspunsul ed, şi-a continuat explorările, dar nedesfăcându-i încă sutienul. Dar şi-a introdus degetele sub el şi i-a apucat sfârcul. Roxanne a gemut brusc de plăcere şi el a râs, seoţându-şi mâna din cupa sutienului şi ridicându-i bărbia.

— Şi mă vrei? O întrebă triumfător. Cu cealaltă mână îi mângâia spatele, ţinând-o aproape de el, iar buzele îi erau la câţiva centimetri de ale ei.

Ea-i rosti numele în şoaptă, rugător, şi el o luă în braţe, ducând-o în dormitor. A aşezat-o peste cuvertura de mătase neagră şi a întrebat-o:

— Îţi mai este frig?

Roxanne a clătinat din cap, dar încă tremura, de excitare şi o undă de teamă.

Prosopul îi căzu de pe umeri în timp ce el o ducea în dormitor. El a ridicat-o uşor, a dat cuvertura 'a o parte şi i-a lăsat pârul să se împrăştie peste perna albă. Mâinile i-au alunecat pe coapsele ei, producându-i fiori, dar apoi a învelit-o cu plapuma.

— Dă-te puţin mai încolo şi înveleşte-te bine.

Ascultătoare, Roxanne s-a băgat sub plapumă, în timp ce privea cu tandreţe cum lumina lunii, care se revărsa prin fereastra largă, contura corpul lui gol pe când se dezbrăca în grabă de tot ce avea pe el.

Veni im adiat în pat, aiăâiiri de ea şi începu să-i exploreze corpul cu aviditate, la început u-merii, apoi mijlocul şi în cele din urmă coapsele. In căutările lui a dat peste cupa sutienului pe caro l~a scos imediat şi a început s-o sărute şi

s-o mângâie într-un fel pe care ea nici nu l-ar fi putut visa, în timp ce era cuprinsă de valuri de fierbințeală cărora abia le putea face față. Când el a tras cu mâna de chiloții ei, ea abia aştepta să-l ajute să îndepărteze şi această ultimă barieră. Ea îl cuprinsese deja în brațe şi se plimba cu mâinile pe spatele lui musculos.

— Acum, iubito.

Ea l-a lăsat să-i desfacă picioarele cu ale lui, fără să-i fie teamă. Era ciudat, dar el o trata cu blândețe, se forța să se controleze, de dragul ei.

— Te doare? Îi şopti el, cu gura lângă a oi.

— Nu, îi răspunse ea. Era o minciună, dar nu prea mare, pentru că durerea nu conta în comparație cu plăcerea care creştea în ea cu fiecare secundă şi deşi la un moment dat i-a venit să țipe, durerea i-a dispărut repede.

Sebastian i-a atins buzele cu ale lui şi ea a simțit că acesta tremura şi le-a deschis repede pe ale ei, calde şi primitoare. El a sărutat-o cu înflăcărare şi ea simți cum tremurai s-a răspândit în tot corpul lui şi s-a arcuit mulțumită sub el, privindu-l cu triumf şi bucurie.

— O, Doamne, gemu el. Nu! Vreau să simți şi tu Ia fel.

— Am simțit, a rostit ea pe nerăsuflate. Şi acum simt, dar nu te opri, te rog, nu te opri…

Senzația care a urmat a copleşit-o şi ştia că şi el era copleşit. Nu mai spuse nimic până ce momentul de plăcere a trecut şi au rămas amândoi epuizați unul lângă altul, ea cu capul pe umărul lui iar el mângâindu-i şoldul cu mâna, reflectând intens.

— A fost în regulă? A întrebat-o el încet, cu buzele la tâmpla ei.

— Foarte în regulă, răspunse ea adormită. Îți mulțumesc, Sebastian.

— Eu îți mulțumesc, iubita mea dragă, spuse el.

Aşa credea, că asta era ce auzise, dar chiar când murmurul vocii lui i-a ajuns la ureche, se cufundase într-un somn adânc şi a doua zi se întreba dacă chiar auzise ceva în acest sens.

*

De dimineață, s-a trezit în sunetul ploii care răpăia pe acoperiş şi când a deschis ochii l-a găsit pe Sebastian sprijinit într-un cot, privind-o.

— Bună dimineața, îi spuse el.

Dându-şi seama că plapuma alunecase jos în timpul nopții, Roxanne a tras-o peste ea, acope-rindu-şi sânii. Sebastian a rânjit şi a băgat mâna pe sub plapumă, văzând cu satisfacție cum ea roşeşte.

— Ar fi mai bine să ne sculăm, spuse Roxanne.

— De ce? Suntem în luna de miere, nu?

— Sebastian, nu putem sta în pat toată ziua! El râse.

— Vrei să pariem?

— Vreau să mă duc la baie.

— In regulă, du-te.

Ea s-a ridicat, cu plapuma înfăşurată în jurul corpului, şi s-a uitat în jur. Valiza ei nedeschisă se afla lângă uşă. Sutienul era pe podea lângă pat, dar nu ştia unde sunt chiloții.

— Sebastian, nu am nimic de pus pe mine.

— Nu suntem decât noi doi, iubito. El se uita la ea, amuzându-se. Ce s-a întâmplat?

Ea întoarse capul spre el şi-i spuse

— Cred că ştii foarte bine.

Poate că era o prostie, în acea situație, dar nu putea în ruptul capului să traverseze camera în plină zi, fără nimic pe ea.

Sebastian s-a indicat şi a sărutat-o şi ea îi simți țepii bărbii nerase pe obraz. Apoi s-a dat jos din pat, s-a dus la şifonier şi a pus pe el un halat, apoi a adus valiza pe pat.

— Poftim, îi spuse. Eu fac repede un duş şi mă rad, iar tu cauți ce-ți trebuie între timp.

Când s-a întors după zece minute, Roxanne era îmbrăcată în capotul roz.

— Baia este a ta acum.

Odată ajunsă în baie, se apucă să se pieptene după care a intrat la duş. Când a ieşit s-a mai pieptănat o dată, punându-

şi capotul şi un prosop peste umeri înainte de a reveni în dormitor.

Sebastian nu mai era acolo, dar mirosul costiței prăjite care venea de la bucătărie îi dădu de ştire unde era. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi un jerseu din cele pe care le avea în valiză. Sebastian apăru în uşă tocmai când ea terminase. Era încă în halat. După ce a privit-o câteva clipe cum se îmbrăca, a întrebat-o:

— Vrei să mănânci ceva?

— Mulțumesc.

S-a întors spre măsuța de toaletă şi şi-a aranjat puțin părul.

— Nu te îmbraci?

— Te deranjează cum sunt îmbrăcat? Ea clătină din cap.

— După micul dejun, atunci, spuse Roxanne.

Costița era crocantă şi delicioasă şi el mai pusese ouă şi roşii ca garnitură. Cafeaua îi aştepta aburind.

— Nu regreți noaptea trecută, Roxanne?

— Dar tu?

— Glumeşti?

— Atunci, nu regret nici eu.

Roxanne termină prima de mâncat şi începu să curețe masa în timp ce el îşi mai bea cafeaua. Avea de spălat farfuriile de eu o seară în urmă şi a dat drumul la apă caldă în chiuvetă. El a venit în spatele ei, a pus ceaşca în chiuvetă şi a cuprins-o cu brațele după mijloc, sărutându-i pielea moale pe sub jerseu.

Roxanne puse puțin detergent în apă şi închise robinetul.

— Nu pot să spăl vasele dacă mă ții aşa! Şi încercă să-i dea mâinile la o parte. Dar el o strânse şi mai tare şi o sărută pe ceafă. Roxanne oftă şi se destinse, începând să-i mângâie brațele cu mâinile. El îi atinse lobul urechii cu buzele şi o muşcă uşor.

— Hai înapoi în pat, iubito, murmură el. Ea clătină din cap, cu ochii închişi în timp ce savura cum o cuprindea încet şi plăcut excitația.

— Vreau să te privesc, îi spuse el. Hai, vino în pat, draga mea.

Farfuriile au rămas uitate în chiuvetă mult timp, apa s-a răcit şi spuma a dispărut de la suprafață. Ploaia continua să răpăie pe acoperiş dar C i doi nu auzeau nimic, nu vedeau nimic, nu se gândea la nimic, numai unul la altul. Pentru Roxanne, lumea se circumscria doar la brațele soțului ei. Ştiind că lui îi plăcea corpul ei, că mirosul părului ei încă umed, pielea ei catifelată, sânii frumos conturați, ca şi arcuirea corpului şi picioarele zvelte îl încântau, a devenit încet, încet mai puțin timidă față de aprecierea lui aproape lacomă față de corpul ei gol şi-i făcea o plăcere erotică nespusă să-l lase să-l descopere. Atingerea gurii lui o amețea şi fiecare sărut, fiecare îmbrățişare era mai satisfăcătoare decât cea dinainte. Ştia că el era foarte grijuliu ca să dea prioritate nevoilor ei şi îi plăcea să-i răspundă şi ea în a-celaşi mod, să descopere cum să-şi folosească mâinile, gura şi corpul şi să-i producă o satisfacție senzuală egală cu a ei.

Zilele şi nopțile care au urmat au fost magice, clipe furate eternității şi s-au cunoscut unul pe altul în sute de feluri, şi-au depănat amintiri, şi-au împărtăşit glume intime, sărutări şi drăgălăşenii. Când ploaia a încetat şi a început să strălucească soarele, s-au plimbat pe malul oceanului ținându-se de mijloc şi s-au bucurat împreună de momentele pe care le petreceau.

Nimeni nu i-a deranjat şi nu voiau decât să fie ei doi, dar a venit şi ziua când trebuia să se reîntoarcă la preocupările lor cotidiene dinainte de nuntă.

Sebastian a fost primul care a adus în discuție acest lucru.

— Trebuie să mă duc la Auckland, mâine.

— Da, oftă Roxanne. Şi eu trebuie să-mi reiau treburile la magazin. Trebuia să se termine odată.

Sebastian s-a uitat la ea şi a strâns-o la piept.

— Nu se va termina, Roxanne. Nu se va termina niciodată.

CAPITOLUL IX.

Magazinul supraviețuise foarte bine în absența ei. Mama sa se oferise s-o ajute pe Grace în lipsa ei şi se pare că-i plăcea atât de mult încât îi venea greu să-l predea Roxannei. Cu Rhonda plecată la şcoala de arte şi Roxanne măritată, descoperea că are mult timp la dispoziție şi trebuia să gătească numai pentru două persoane.

— Tu şi Sebastian trebuie să veniți la cină, îi souse ea Roxannei. Mâine?

— În regulă, cu condiția ca Sebastian să fie liber, îi promise Roxanne.

Cina a fost superbă ca de obicei, mama ei radia şi tatăl ei era foarte jovial. Când a rămas câteva clipe singur cu Roxanne, i-a spus vădit incomodat:

— Ştii, Roxanne, după nuntă am început să mă întreb dacă nu cumva mă amăgeam că totul a ieşit bine. Mi-a fost teamă că făcuseşi ceva ce nu trebuia, de dragul familiei, dar îmi dau seama că m-am înşelat. Te văd fericită, nu-i aşa?

— Mai fericită decât m-am aşteptat, l-a asigurat ea. Poate că mai fericită decât merit.

— O, nu, nu spune asta. Mă bucur nespus pentru tine. Foarte mult.

În drum spre casă, Roxanne îi spuse lui Sebastian:

— Ar trebui să-i inviți la noi. Te-ar deranja?

— Sigur că nu. Şi mai sunt şi alții pe care ar trebui să-i invităm.

— Să dăm un dineu?

— Ți-ar plăcea? Depinde de tine.

— Mă încântă. Pe cine vrei să inviți?

— Sunt îndatorat cumva față de Max Anseâl, care a fost foarte ospitalier. Şi l-am văzut pe Neal, ieri. El şi Felicia îşi iau o săptămână de concediu. Au o căsuță pe coastă în care-şi petrec din când în când sfârşitul de săptămână sau concediul. Dacă am putea aranja ceva săptămâna asta, ar putea participa şi ei.

— În ordine, spuse Roxanne după o scurtă tăcere. Îi plăcea Neal Osborne, dar nu acelaşi lucru îl putea spune despre

soția lui. La nuntă, Felicia fusese foarte elegantă, într-o rochie neagră, vaporoasă, cu un şliț până la şold şi buzele îi fuseseră reci când a sărutat-o pe obraji şi i-a aruncat o privire enigmatică lui Sebastian înainte de a-l săruta. Roxanne văzuse cum el roşeşte puțin şi zâmbetul ciudat pe care i l-a adresat când a plecat de lângă ei.

Amintirile au copleşit-o tulburător. Este ridicol, îşi spuse ea în sinea ei. Neal şi Felicia erau vechi prieteni cu Sebastian şi ea a vrut să-i invite. Faptul că Roxarmei îi era dificil să-i placă Felicia nu conta. Nici lui Sebastian nu era obligatoriu să-i placă prietenii ei. Se va strădui să-i placă Felicia în viitor, asta era tot.

— Apropo, spuse ea. Aş vrea s-o invit pe De-lia, dacă nu ai nimic împotrivă.

Sebastian rânji uşor.

— Asta ar fi de natură să amâne petrecerea; dacă Max se decide să-i sucească gâtul.

— Max este o persoană civilizată.

— Nici un bărbat nu este civilizat când este îndrăgostit şi supărat din cauza asta.

— E timpul să nu mai fie supărat. Delia este o fată foarte plăcută şi drăguță.

— Astăzi problema. Şi-a răspândit drăgălăşenia cu mult prea multă larghețe.

— Nu-ți place?

— Nu ştiu ce să spun, răspunse el, uitându-se pieziş la ea.

Roxanne s-a strâmbat indignată şi el a rânjit.' – în ordine, îi spuse. Îmi place şi Max o iubeşte. Eşti satisfăcută?

— Poate că ea nu-l vrea pe Max.

— Atunci de ce ai de gând să-i pui unul în fața altuia?

— Mda, Max o iubeşte într-adevăr şi în momentul când nu va mai ține seama de trecut, va fi probabil un bărbat bun.

— Dar pe tine te-a interesat Max vreodată, Roxanne? O întrebă Sebastian.

— Nu. Nu este genul meu.

— Dar Mark a fost?

— Aparent, nu. Şi nu m-arn căsătorit cu Mark, nu?

— Nu, Dar nici eu nu ți-am dat vreo şansă sa alegi.

Asta era adevărat, dar nu regreta acum. Se întreba dacă el regreta. Tăcerea se prelungea devenind tensionată şi, pentru ca momentul să fie mai agreabil, îi spuse:

— Iar eu m-am decis să profit cât mai bine de situație, nu?

Sebastian a apăsat brusc pe frână, făcând maşina să se zdruncine puternic, oprind pe marginea drumului. S-a întors spre ea cu figura încordată.

— Şi asta faci? O întrebă cu asprime. Asta este tot şi nimic altceva?

Cu ochii mari şi mirați, Roxane clătină din cap.

— Am glumit, spuse ea cu voce nesigură.

— Să nu mai faci asemenea glume! Mormăi el printre dinți şi o sărută cu sălbăticie.

I-a dat drumul şi a pornit motorul, cu fața cătrănită. Roxanne şi-a dus mâna la buzele care o dureau şi s-a uitat la el cu o surpriză speculativă. Încă nu era sigur de ea, îşi dădu ea seama. În ciuda pasiunii şi dragostei pe care i le dăruise, nu era sigur că ea îl iubea. Privind prin parbriz afară, fără să vadă nimic, ştia că trebuia să-i spună.

Hotărâtă să-l liniştească, să-i dea asigurări de dragostea ei, se întoarse spre el, dar fu inhibată de profilul lui aspru, de expresia rece din ochii lui când i-a aruncat o privire întrebătoare. Şi-a dat seama că şi Sebastian fusese ciudat de reținut. Îi spusese că era frumoasă, că o dorea, că îl fascina corpul ei, că îi plăcea gustul gurii ei şi pielea ei catifelată. Îi spunea „draga mea” şi făcea dragoste cu ea cu o pasiune aprigă şi o pricepere deosebită, dar nu-şi aducea aminte să-i fi spus vreodată „te iubesc”.

El voia ca ea să-l iubească, asta era cert. Dar, brusc, nu mai era sigură de motivele lui. Dubiile au continuat s-o frământe şi în zilele care au urmat, deşi a încercat să se rupă de ele şi să-şi a-mintească de faptul că atunci când se dăruise cu toată ființa şi inima soțului ei, o făcuse fără nici o rezervă, fără să-i ceară să răspundă dragostei ei. Era obsedată de teama că

Sebastian aştepta completa ei capitulare, că el avea încă un plan ascuns, subtil, de răzbunare. Dar când făcea dragoste cu ea, reacția ei pasionată îi anula temerile şi neîncrederea, convingând-o că îşi imagina lucruri care, de fapt, nu existau. Îşi spuse că era absurdă, iar blândețea şi pasiunea lui Sebastian i-au îndepărtat orice îndoială.

* * *

Invitații la dineul lor formau un grup eterogen. Părinții Roxannei erau cei mai în vârstă, dar pentru că făcuse cunoştință cu o pereche de vârstă medie care locuia temporar în una din vilele din jur, Roxanne îi invitase şi pe ei. Grace Sher-wood şi soțul ei au fost încântați de invitație, iar Delia, după o muncă asiduă de convingere din partea Roxannei, a acceptat să vină. Roxanne îi spusese că vine şi Max, dar acestuia nu-i vorbise de intenția de a o invita şi pe Delia.

Domnul şi doamna Challis au sosit primii şi Max curând după ei. Familia Sherwood a adus-o şi pe Delia, ajungând printre ultimii.

Max vorbea cu familia Osborne când Delia a intrat, cu un coc blond excentric şi o fustă neagră, dramatic de simplă, cu o bluză albă din şaten care-i dădea un aer de eleganță.

Unii invitați şi-au întors curioşi privirea, iar ea a văzut-o pe Felicia, îmbrăcată într-o rochie scurtă, raşie, cauce-i punea în evidența părul negru şi pielea albă. Nu-i place eoncmența, apre-cie Roxanne. Cu atât mai bine pentru tine, Delia. Imediat şi-a regretat ironia şi şi-a îndreptat privirea spre Max. Avea o figură încruntată, dar ea bănuia că nu era din cauza paharelor pe care le consumase sau a corpului Feliciei pe care-l privea apreciativ dar şi cu indiferență.

A salutai-(c) fără să zâmbească pe Dalia şi apoi 6-a întors spre Felicia. O clipă, Delia a arătat de parcă primise o palmă... Dar când Sebastian a venit la ea şi a întrebat-o ce vrea să bea, ea i-a zâmbit strălucitor şi i-a cerut băutura ei obişnuită: Baccardi şi Coca-Cola.

A strălucii toată seara, clar Max părea blocat lângă Felicia. Numai asta nu-i trebuia Deiiei, o lecție de gelozie, pe care Max

părea hotărât să i-o acorde. Roxanne s-a uitat la Neal după ce au terminat de mâncat, întrebându-se dacă îşi făcea probleme că soția sa era monopolizată de un alt bărbat. Cufundat în conversația cu Sebastian şi tatăl ei, părea că nu-l deranjează deloc.

Făcea calea când Delia a venit în bucătărie, oferindu-se s-o ajute. Roxanne s-ar fi putut descurca singură, dar a acceptat, încercând să pară recunoscătoare. Delia a pregătit ceştile şi farfurioarele şi se învârtea prin bucătărie.

— Ce petrecere minunată, Roxanne, îi spuse ea.

Dar Roxanne nu mai putu să suporte.

— Ştiu că este o petrecere îngrozitoare pentru tine, Delia. Îmi pare rău. Credeam că Max nu va mai încerca să te pedepsească. Sunt sigură că nu dă nici doi bani pe Felicia sau pe oricare altă femeie.

— Eşti chiar sigură? Se pare că l-a îmbrobodit de tot.

— Joacă numai teatru, pentru tine…

— Teatru! Te asigur că este încântat, şi tu ştii asta. Este nemaipomenită, nu? Şi ştie exact cum să îmbrobodească un bărbat. Mai mult decât aş fi reuşit eu vreodată.!

— Nu cred că Felicia este chiar aşa…

— Nu? Delia râse uşor. Îmi dau seama că este o prietenă a ta, Roxanne. Dar umblă după cuceriri. Şi este subtilă, mai dibace decât am fost eu. Vreodată, dar crede-mă, nu este decât aparență sub învelişul costisitor pe care-l afişează.

— Cred că ai prejudecăți, îi spuse Roxanne, nevrând să creadă în acele aprecieri privind caracterul Feliciei, dar descoperi că este gata să accepte, totuşi, ce i se spunea.

— S-ar putea să fie aşa, accept. Dar am dreptate, îmi vine să-i scot ochii.

— Din cauza lui Max?

— Da, fir-ar să fie, din cauza lui Max. Delia îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi continuă: Nu-ți face griji. N-o s-o fac. Nu vreau să-ți stric petrecerea şi, în plus, încerc să fiu o doamnă.

Roxanne râse.

— Vreau să aud şi eu gluma, spuse o voce masculină.

Max deschisese uşa şi se sprijinea de ea. Deiiei îi tremură ceaşca din mână, blestemă în surdină şi spuse:

— Iste în regulă, Roxanne. Nu s-a întâmplat nimic.

— Şi care a fost, totuşi, gluma? A întrebat Max din nou, intrând în bucătărie şi oprindu-s la câțiva paşi de Delia.

— Roxanne râdea pentru că i-am spus ca să încerc să mă port ca o lady.

Max zâmbi în barbă în timp ce o studia- ^

— Nu te extenua încercând, spuse el încex. Pentru mine eşti o lady aşa cum eşti.

Delia păru uimită şi apoi prudentă.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă ea.

— O să-ți explic în drum spre casă.

— Mă duc acasă cu familia Sherwood.

— O să mergi acasă cu mine. Familia one -wood va pleca curând, pentru că au lăsat copilul c cineva şi petrecerea s-a terminat deja.

— Vrei să spui că nu te poți rupe de doamna Osborne? Sunt surprinsă că soțul ei nu obiectează că te-ai uitat la decolteul ei toată seara.

Max rânji.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Eşti ge o să?

— Puah! Delia clătină din cap. Sigur ca nu sunt geloasă! Mă gândesc că dacă ai de gan să-mi enumeri băieții cu care am fost împreun, ar trebui să faci mai întâi ordine în ograda ta.

O femeie măritată, ştii doar…

— Sigur că este. Şi dacă aş fi fost soțul ei, l-aş fi tras o mamă de bătaie până acum.

— O! Misoginule şi porcule!

— Aşa te vreau, Delia, spuse Roxanne, car fusese spectatoare până atunci.

— Ori te faci util, ori mai bine pfeci, ^ Max. Poți să iei şi câteva ceşti de cafea când te întorc în salon.

Când toți trei s-au întors în salon, Felicia vorbea cu Sebastian şi Roxanne s-a uitat la ei cu a-tenție. Felicia şedea

într-un fotoliu, cu corpul înclinat în mod provocator spre Sebastian, care stătea pe un braț al fotoliului. Felicia zâmbea şi o dată a ridicat mâna spre el dar a lăsat-o jos înainte de a-l atinge.

Roxanne a servit cafea invitaților, ajutată de Delia şi când familia Sherwood s-a ridicat şi a spus că pleacă, ea i-a aruncat o privire Deliei.

— Îmi pare rău că te smulgem de la o asemenea serată încântătoare, i-a spus Grace.

— Nu vă deranjați, spuse Max ferm, o duc eu pe Delia acasă.

— O, perfect. Grace era mulțumită şi deşi Delia i-a aruncat o privire mânioasă lui Max, a rămas pe loc.

Cei ce stăteau într-o vilă vecină au plecat puțin după aceea. Ceilalți au mai zăbovit puțin timp şi, în cele din urmă, Neal s-a aşezat lângă soția lui şi a luat-o pe după umeri, în timp ce vorbea cu Sebastian şi Max. Felicia acceptase un ultim pahar cu băutură de la Sebastian şi îl ținea în mână în timp ce privirea ei circula de la unul la altul. O dată privirea ei s-a abătut de la Max la Delia şi după aceea din nou la Max şi Roxannei i s-a părut că întrevede o notă de supărare în ochii ei. Max a zâmbit numai, în genul lui cinic ob!: nuit şi Felicia şi-a aruncat privirea aiurea, bând şi restul băuturii.

— Neal, nu este timpul să plecăm? Întrebă ea.

— Am aşteptat să-ți termini paharul, draga mea, spuse el, ridicându-se în picioare.

Max a apucat-o pe Delia de braț şi a ridicat-o de pe scaun.

— Este timpul să ne retragem, spuse el, ignorând efortul ei de a se elibera. Delia ridică din umeri şi cedă, prefăcându-se bosumflată.

— Nu ai şi o jachetă, Delia? O întrebă Roxanne.

Delia răspunse că nu, şi Sebastian îi puse pe umeri şalul pe care aceasta îl aruncase neglijent pe spătarul unui scaun. Ea îi adresă un zâmbet larg şi el răspunse cu un surâs sardonic.

Familia Osbome a plecat prima şi Max a urcat-o pe Delia în maşina lui sport, joasă, în timp ce Roxanne şi Sebastian stăteau la câțiva metri ca să le facă semn cu mâna.

— Mulțumesc pentru invitație, spuse Max, sărutând-o pe Roxanne pe obraz.

— Max, ai grijă! Îl preveni ea.

— Nu-ți face griji, îi şopti el, atingându-i brațul cu mâna. Ştiu, este nervoasă ca un pisoi şi pe deasupra mai şi zgârie. Cel puțin am făcut-o să vorbească din nou cu mine, chiar dacă numai pentru a mă ocărî! Mulțumesc pentru tot, Roxanne.

I-a petrecut cu vederea, cu pumnii strânşi pentru ei şi Sebastian a observat, luându-i mâinile în ale lui şi descleştându-le.

— Cred că Max ştie exact ce face, spuse el: Delia o să-l ma; joace câtva timp, dar i se va supune în cele din urmă.

— Sper să nu cedeze prea uşor, spuse Roxanne cu o notă caustică, intrând în casă. Mi se pare că era cam sigur pe el.

Sebastian râse.

— Ce s-a întâmplat în bucătărie? Max a mormăit ceva ca „solidaritate între femei" când a ieşit de acolo. L-ați luat la mijloc?

— Nu a fost nimic ca să nu-i poată face față, spuse ea sec. Delia l-a făcut misogin şi porc şi eu am fost de acord cu ea.

— De ce a mai făcut o încercare cu ea?

— De fapt, vorbea cu Felicia. Dar n-o să-ți spun ce a zis. Este prietenul tău, în definitiv.

Ea luă câteva pahare şi ceşti şi le puse pe o tavă. Sebastian şi-a desfăcut cravata şi a scos-o, după care şi-a descheiat nasturii la cămaşă.

— Neal este, într-adevăr, prietenul meu. Şi Felicia se întâmplă să fie soția lui.

— Asta vrea să însemne că nu-ți place?

— Nu.

El s-a întors luând o scrumieră şi s-a îndreptat spre bucătărie. Roxanne a luat-o după el cu tava şi a pus paharele în chiuvetă. Încercând să pară indiferentă, i-a spus:

— Îți place?

El a râs uşor.

— Ştii, nu m-am gândit niciodată la asta. Am…

— Ai… Ce?

— Nimic, spuse el în cele din urmă ridicând din umeri. De ce mă chestionezi aşa?

— Întrebam şi eu. Sunt curioasă în legătură cu prietenii tăi. Nu-l deranjează pe Neal când soția lui face avansuri unui alt bărbat toată seara?

— Dar nici Max nu a prea lăsat-o în pace.

— Sigur că nu, dar nici ea nu s-a lăsat. Aşa face mereu?

— Felicia este una din acele femei cărora le place să se țină de bărbați. Te frământă problema?

— Nu. Vreau să ştiu ce înseamnă pentru tine, totuşi?

Sebastian îşi miji ochii şi se îndreptă spre ea. Îi luă fața în mâini şi o privi în ochi.

— Este soția prietenului meu. S-o luăm aşa cum este, aceasta cred că este atitudinea rezonabilă. Cineva a răscolit lucrurile, nu? A făcut Max aluzii? Este genul lui, de regulă, să adune unu cu unu şi să ajungă la cinci sau şase.

— Nu, n-a fost Max, zise ea. Spune-i intuiție. Ce s-a întâmplat, Sebastian? Ai avut vreo legătură cu Felicia înainte?

— Nu, spuse el cu răceală. N-am avut nici o legătură cu ea. Aşa că, pune-ți frâu minții tale suspicioase, draga mea. Mă acuzi degeaba.

A tras-o spre el şi a sărutat-o cu pasiune. Mintea ei continua să se frământe, sigură că el îi ascundea ceva şi o deranja că se eschiva.

— Hai să ne culcăm, îi murmură el.

— Nu. Încercă să se desprindă din îmbrățişarea lui, dar el o ținea strâns şi a dus-o în dormitor.

Ea continua să se împotrivească, dar el a trântit-o pe pat şi s-a suit lângă ea şi sărutând-o iarăşi, ca s-o împace. Dar ea se împotrivea în continuare în timp ce el îi deschidea fermoarul de la spate şi îi scotea rochia. El s-a oprit brusc, gâfâind de frustrare şi efort.

— Este o rochie frumoasă. Ar fi păcat s-o distrugem.

— N-ai s-o faci! Şuieră ea printre dinți, în întuneric.

— Oare?

I-a scos rochia, cu grijă totuşi, şi a aruncat-o pe jos. Roxanne ar fi vrut să-l pălmuiască, dar el a apucat-o de încheieturile mâinilor şi a tras-o în jos. Ştia că el este mai puternic dar ea avea mândrie şi se lupta de dragul ei în timp ce mâinile lui o imobilizaseră şi îi explora pielea cu buzele, până a simțit că se excită toată şi că o lasă picioarele de dorință.

A gemut de plăcere, capul i se mişca dintr-o parte în alta şi brusc el i-a dat drumul de mână, băgându-şi mâinile în părul ei şi ținând-o astfel încât putea să-i vadă fața albă şi ochii care-i străluceau puternic.

— Nu vreau să te violez. Spune-mi că nu vrei să încetez…

În mod irațional, ar fi dorit ca el să n-o fi întrebat. Nu voia ca el să se oprească acum. Şi nici nu voia ca el să-şi dea seama cât de dornică era. Rămase nemişcată sub el, abia răsuflând, încordată, aşteptând cu nerăbdare ce avea să urmeze.

— Ei? Îi spuse el încet.

— Fir-ai să fii! Spuse ea în şoaptă, atât supărată cât şi veselă. L-a luat cu brațele pe după gât şi el a sărutat-o cu înflăcărare, nemaiputând de dorință înainte de a-i da satisfacția după care tânjea şi a-i smulge ultima ofrandă a corpului ei pe care ea abia aştepta să i-o acorde.

CAPITOLUL.

După trei ziie, Delia a apărut la Roxanne în magazin cu un diamant pe deget care a făcut-o pe Grace să holbeze ochii.

Îți place? O întrebă Delia, ținând mâna în sus ca să vadă şi Roxanne.

— Este splendid! Şi mă bucur pentru tine. Koxanne a îmbrățişat-o şi a sărutat-o pe obraz cu multa căldurĂ. Pe când nunta?

— Foarte curând! Max nu vrea să aştepte deloc, vrea să; pung laba pe mine repede, dar n-aş vrea ca lum^a să creadă că este altceva la mijloc, aşa că a fost de acord să aştepte o lună.

Grace interveni stupefiată:

— Max, Max Ansell?

Roxanne îi aruncă o privire plină de căldură. Da, el, spuse Delia. A Ti i Ce ^ne' es*e m^nuna^> spuse Grace. Max Este un bărbat norocos, îi spuse Roxanne.

Grace privea neîncrezătoare.

Reacția lui Sebastian a fost, desigur, una de surprindere. Roxanne i-a povestit cele întâmplate, m drum. Spre casă.

Cu ochii pe drumul pe care-l avea în fața, destul de sinuos, a rânjit şi a spus:

— Mă bucur pentru Delia.

— Nu a fost în întregime ideea ei, ştii doar.

— Nici nu presupuneam că este. Dar a ştiut când să se oprească, nu? Probabil îndată ce şi-a dat seama că Max se gândea serios la căsătorie, nu?

Roxanne s-a întors indignată spre el şi şi-a dat seama că el o tachina.

— De fapt, noi femeile nu stăm şi aşteptăm gâfâind ziua când un bărbat ne oferă o verighetă! Căsătoria nu mai reprezintă totul pentru existența unei femei. Unele preferă să rămână independente.

— Să te includ şi pe tine în categoria asta? O întrebă el încet şi umorul îi dispăru de pe figură.

— N-am spus eu asta.

— Te pricepi excepțional să exprimi ceea ce gândeşti, Roxanne.

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă. Am fost invitați să petrecem sâmbăta cu Neal şi Felicia, la reşedința lor de pe plajă.

— Ce plăcut, spuse ea reținut.

— Iți place să pescuieşti?

— Nu în mod deosebit. Te duci la pescuit?

— Neal o să vrea să mă ia cu el în barcă. Fe-liciei nu-i place cine ştie ce, aşa că veți putea sta împreună în timp ce noi ne încercăm norocul în largul oceanului.

Părea o zi perfectă pentru bărbați, s~a gândit Roxanne cu tristețe. Ar fi vrut să-i spună că s-ar fi putut duce singur, dar nu voia să para că-l îngrădeşte de la a face ceva şi, drept urmare, tăcu.

Când a venit ziua respectivă, Felicia a întâmpinat-o cu căldură, părând să-i facă plăcere.

— O să avem o zi de leneveai ă, spuse ea veselă. Este prea rece ca să ne scăldăm, dar ştiu un loc unde este permanent cald dacă este puțin soaie, şi putem face plajă şi să vorbim.

Ia început au luat prânzul, supă şi carne rece cu salată, şi au băut vin alb. Apoi i-au condus pe bărbați la barcă, după care s-au întors la vila de pe plajă.

Au spălat vasele, iar apoi Felicia a luat o cuvertură de plajă şi două prosoape, câteva fructe şi o sticlă de vin într-un coş.

— Ți-ai luat bikini-ul? O întrebă pe Roxanne care dădu din caP. Îl avea chiar pe ea.

— Vino, atunci. O, pahare! S-a oprit să pună două pahare cu picior în coş. Ei bine, de ce n-am face-o? Spuse ea, prinzându-i privirea Roxannei. Bărbații au luat o duzină de cutii de bere cu ei.

Hoxanne zâmbi. Felicia era într-o dispoziție buna. Roxanne începu să spere că s-ar putea să devină prietene.

Locul despre care-i vorbise Felicia era aşa cum aceasta îl descrisese. Era, de fapt, un golfuleț la adăpost de orice briză, unde puteai să faci plaiă Şi să te bronzezi chiar şi iarna. S-au dezbrăcat şi au rămas în bikini, iar Roxanne a observat că Felicit era deja frumos bronzată, ceea ce-i punea în mod deosebit în evidență corpul.

S-au uns cu loțiune pentru bronzat şi s-au întins pe cuvertură. Felicia avea ochelari mari de oaie, dar Roxannei îi plăcea ca soarele s-o bată i pe pleoape.

— Vrei puțin vin? O întrebă Felicia.

Ar fi refuzat, dar, când deschise ochii, Felicia era cu paharul lângă ea.

Roxanne s-a ridicat în capul oaselor şi a luat un pahar. Vinul era încă rece şi reconfortant. Felicia l-a băut pe al ei cu

o plăcere aproape senzuală, lăsându-şi capul pe spate. Avea ochii închişi şi când a coborât paharul acum pe jumătate gol, şi-a lins buzele umede.

— Mmm, murmură ea, deschizându-şi ochii care erau aproape violeți. Delicios, nu?

S-a lăsat pe spate şi a ridicat paharul în fața ei, încât strălucea în bătaia soarelui.

— Arăți ca o zeiță păgână, îi spuse Roxanne involuntar.

Felicia a privit-o surprinsă, cu buzele roşii arcuite într-un zâmbet. Arăta extrem de frumoasă şi în mod hotărât, sexy. Roxanne se gândi că bărbații trebuie s-o fi considerat aproape irezistibilă.

— Să-l terminăm cât este încă rece, spuse Felicia. Mai vrei unul?

Roxanne clătină din cap, ținând paharul în sus ca să-i arate că era aproape plin.

— Te mişti încet, îi spuse Felicia glumind şi îşi turnă încă un pahar, aplecându-se pentru a-i completa paharul Roxannei, în ciuda protestelor ei.

— Ce te face să crezi că m-ar opri? O întrebă Roxanne curioasă.

— Lui Sebastian nu-i place ca femeile să bea, Stncă nu ai descoperit? Este foarte sever dacă cineva se ameţeşte.

— Ştiu. Roxanne şi-ar fi putut muşca limba, pentru această afirmație, aducându-i aminte de incidentul de la Rotorua, dar Felicia zâmbi încântător.

— Ai descoperit, deci. A fost foarte supărat? Roxanne clătină din cap şi bău din vin. Felicia s-a strâmbat.

— O, a fost foarte aspru, nu? Biata de tine. Cred că a fost teribil.

Roxanne râse uşor.

— Îl cunoşti foarte bine.

A urmat o tăcere ciudată şi Roxanne s-a uitat la Felicia care o privea fix. Apoi a râs şi ea, dar forțat şi artificial.

Felicia şi-a terminat vinul şi a pus sticla în coş. S-a întins pe burtă şi şi-a desfăcut copca de la sutien, cu capul întors spre

Roxanne.

Roxanne a sorbit puțin vin pe gânduri, cu ochii pe întinderea de apă care ajungea până la orizont, cu valurile care se formau ici, colo şi se spărgeau la mal. Pescăruşii zburau pe deasupra țipând disperați în aer şi câteva rândunele zburau razant cu apa. Felicia părea că moțăie şi, după un timp, Roxanne s-a aşezat şi ea pe cuvertură şi a încercat să facă acelaşi lucru. Dar s-a simțit uşurată când a văzut cum se adună norii, acoperind soarele şi Felicia s-a ridicat brusc, tresărind;

— O, Doamne! Se pare că vine ploaia. Ar fi bine să strângem şi să plecăm.

Au ajuns acasă cu puțin timp înainte de a începe ploaia şi Felicia a început să râdă, a scoa sticla de vin, s-a uitat la ce a rămas şi a turnat în ambele pahare.

— Bărbații noştri vor sosi în curând, spuse ea, şi din păcate nu mai am un strop pentru ei.

— O să se descurce? Roxanne îşi luă paharul şi se duse la fereastra largă care dădea spre ocean, încercând să se uite în larg prin perdeaua de ploaie.

— O să se descurce, nu-ți face griji.

Când au sosit, erau uzi până la piele, dar a-parent într-o dispoziție bună, tachinându-se reciproc şi foarte interesați să se laude cu cei trei pssți respectabili pe care-i prinseseră înainte ca ploaia să înceapă să cadă.

După câteva minute, după ce stătuseră în bucătărie în timp ce apa curgea de pe ei şiroaie pe podea, Felicia le-a spus cu autoritate:

— Ei bine, ca soție de mulți ani, sunt obişnuită să fiu ignorată, dar soția ta a fost nelinişitită din cauza ta, Sebastian.

Rânjetul de pe figurile celor doi bărbați a pierit. Neal arăta încurcat şi i-a spus ceva foarte galant Feliciei, cum că ar fi ultima femeie din lume pe care un bărbat ar putea-o ignora, în timp ce Sebastian s-a uitat pieziş la Roxanne, cu o sprânceană în sus şi o privire întrebătoare.

Roxanne s-a uitat în altă parte şi Neal l-a condus pe Sebastian în dormitor ca să-şi schimbe hainele ude.

Sebastian s-a urcat în pat şi a luat o carte, iar ea s-a dus la baie, cu mintea într-o confuzie totală. Când s-a întors, el îşi stinsese veioza şi păxea că adormise. Ea îl suspecta că rămăsese treaz, dar nu voia să vorbească, să-i explice ce anume avusese în vedere cu acea remarcă, anume că regreta aranjamentul dintre ei. Şi ştia din experiență că nu avea rost să-l sâcâie ca să-i dea un răspuns pe care era hotărât să-l evite.

De dimineață, el a plecat destul de devreme spunând că se va duce la vechiul lui apartament, unde mai avea ceva de lucru.

— Am fost foarte ocupat cu fuziunea şi am neglijat aJte sectoare, spuse el. Tatăl tău poate să se descurce singur săptămâna asta.

— Cred că da, răspunse ea mecanic. Spune-mi, ai pierdut din cauza fuziunii?

— A costat mult, până acum. Dar în perspectivă cred că va ieşi bine.

— Îți sunt recunoscătoare, spuse ea, pentru ceea ce ai făcut pentru familia mea.

El înclină din cap destul de ironic.

— Da, ştiu că eşti. Ți-ai arătat gratitudinea destul de convingător, să nu crezi că nu apreciez.

Ea îşi dădu seama că el înțelesese greşit tot ce spusese ea şi obrajii i s-au înflăcărat într-o dezamăgire mută.

El a râs, un chicot scurt, crud şi aspru. A sărutat-o şi după aceea a plecat, ea auzind maşina cum se îndepărtează pe alee, zgomotul ei fiind acoperit treptat de cel al valurilor de pe plajă. Valurile erau mari în dimineața aceea şi cerul ce-nuşiu.

După-amiază, # apărut Felicia, cu fața albă şi ochii scânteietori, îmbrăcată într-o bluză cu guler larg, pantaloni negri de catifea raiată şi cu o geantă de voiaj în mână.

— Pot să intru? Întrebă ea, când Roxanne deschise uşa. Ea s-a aşezat pe canapea şi şi-a scos o trusă de fard din geantă.

— O, Doamne? Arăt îngrozitor.

— N-am auzit maşina, îi spuse Roxanne iritată. A venit şi iNeal?

— N-am venit' cu maşina, spuse Felicia. Am plecat, de fapt, cu maşina, dar n-am verificat dacă are benzină şi când am rămas fără benzină, mu exista nici un garaj deschis pe o distanță de mile – duminica, ştii. Aşa că am făcut autostopul până aici. M-am gândit că Sebastian m-ar putea lua până la Auckland. A spus ceva ieri, că se duce acolo săptămâna asta.

— A plecat deja.

— A plecat l Felicia părea că era pe punctul de a izbucni în lacrimi şi fața i se crispa. O, Doamne, ce mă fac acum?

— Ce s-a întâmplat? Unde este Neal?

— Neal? Felicia râse fără chef. Probabil că este cu barca lui blestemată. S-a dus să pescuiască! Nu era acasă c&nd m-am trezit şi m-am gândit că a plecat din nou cu barca. Îmi ajunge. L-am părăsit. Asta ani făcut. Mi-am părăsit bărbatul.

Roxanne rămase cu gura căscată, neştiind ce să spună. FelicLa părea mulțumită de ea însăşi şi-şi băgă oglinda înapoi în geantă.

— Aş putea să beau ceva, Roxanne? Am nevoie de ceva ca să mă calmez.

— Da, desigur. Ce ai vrea? Să fac o cafea, ce spui?

— Mai târziu, poate. Pentru acum, ai ceva vodcă sau gin?

Avea câte puțin din fiecare, aşa ca le-a scos pe toate, precum şi un pahar şi a lăsat-o pe *eJi-cia să-şi toarne ce doreşte.

— Te-aş putea duce eu la Auckland, s-a oieri t ea fără chef, dacă eşti sigură că asta vrei. Dar nu crezi că ar trebui să-i spui lui Neal unde eşti 7 Dacă găseşte maşina, s-ar putea să-şi tacă griji.

— N-o să-i pese decât de maşina lui prețioasă! Felicia a înghițit conținuta paharului de gin şi a întins din nou mâna după sticlă.

— Sunt sigură că nu este adevărat. Ei spuse ferm Roxanne.
'.

— Nu. Zău? Fata mea dragă, nu ştu despie ce este vorba. Am fost împreună toți atâta timp, Neal, eu şi Sebastian, ani de zile, şi acum apari tu şi strici totul şi crezi că-mi poți da sfaturi despre căsătoria mea, spuse Felicia aproape duşmănoasă.

Roxanne se făcu albă la față. _

— N-am avut de gând să-ți dau nici un sfat. M-am gândit numai că Neal ar putea fi îngrijorat în legătură cu tine, dacă nu ştie unde eşti. Dar poate vrei să-mi spui ce rău ți-am făcut eu.

Felicia arăta aproape vinovată.

— Nu te mai gândi, îi spuse şi goli paharul. Ia-o de aici, adăugă ea, împingând sticla goala spre Roxanne. Este un obicei prost să bei dimineața. De regulă, nici eu nu beau.

Roxanne luă sticla şi o puse, împreună cu cea de vodcă, ia dulap. Începu să fiarbă cafeaua fara s-o mai într^ pe Felicia şi aduse două ceşti în salon. Felicia stătea în mijlocul încăperii, uitân-du-se în jur.

Este frumos, apreeie ea. Ai avut noroc. Roxanne puse ceştile pe masă, dusă pe gânduri.

De ce spui asta? Întrebă ea pentru că pe figura Felicit citea amărăciune.

— Nu ştii, nu? NU ştii nimic?

Ochii îi sădeau de parcă ar fi avut febră şi paloarea feței îi era accentuată de două pete roşii ui obraji.

— Cred că este timpul să aflu, nu?

Era obosită de aluzii şi bănuieli. Dacă Felicia ştia ceva ce ea nu ştia, voia să audă. Va şti cel puțin care este situația.

Totul ar fi putut fi al meu, spuse Felicia pe un ton vehement. Ochii i s-au plimbat scormonitori prin cameră, lacomi. Dacă m-aş fi hotărât să-l părăsesc pe Neal mai devreme. Dacă n-aş fi fost o laşă, o proastă!

Roxanne rămase nemişcată, încercând să înțeleagă ce-i spunea. Felicia începu dintr-o dată să râdă.

Ttian a fost îndrăgostit de mine ani la rând, continuă ea. Nu s-a uitat niciodată la o altă femeie, țm în mod serios. Dar eu eram preocupată să fiu o soție credincioasă. Apoi într-o seara, la o petrecere, m-am apropiat mai mult de el. Speranței^ iui Sebastian au renăscut. Mi-a cerut să-l părăsesc pe Neal şi să fim împreună. Când l-am rfUZat, a stat o vreme departe, apoi a venit şi mKa Spus că a cumpărat vila asta. Retrasa, intimă şi aproape de plajă. Vin uneori singură pe plajă când Neal este ocupat. Mi-ar fi fost uşor să mă furişez până aici pentru câteva ore, seara. Aranjase totul. Cumpărase un cuib numai pentru noi doi. Dar am refuzat. Nu voiam să-l înşel pe Neal. Puteam flirta, dar nu să am o legătură cu prietenul cel mai bun al lui Neal. Aşa că... S-a logodit cu tine. Dragoste prin ricoşeu, sau o răzbunare asupra mea.

Roxanne asculta ce-i spunea Felicia, vrâtnd Să respingă totul, numai că se potrivea cu ce ştia ea, poziția casei, tensiunea pe care o sesizase între Sebastian şi Felicia. Şi deodată, şi-a amintit alte lucruri minore care căpătau o nouă semnificație, vinul spumos şi paharele de cristal pe care Sebastian le scosese acolo, deşi casa abia era mobilată în acel timp, lumânările pe care le puseseră pe masă în prima lor noapte acolo, când s-au întors din luna de miere. Erau acestea destinate Feliciei?

— Ți se răceşte cafeaua, îi spuse ea.

Felicia i-a aruncat o privire curioasă şi s-a aşezat să bea cafeaua. Obosită, Roxanne şi-a luat ceaşca şi s-a cufundat într-un fotoliu de partea cealaltă.

— N-ar fi trebuit să-ți spun. Promite-mi că Sebastian nu va afla nimic, m-ar omorî! Nu trebuie 3ă-ți faci probleme. Eu plec. Nu-l voi mai revedea. Îmi pare rău.

Roxanne avea o senzație de greață. Incapabilă să-şi termine cafeaua, puse ceaşca înapoi pe masă.

— Când vrei să pleci? O întrebă.

— Cât mai curând, te rog. Mă duc să stau la p prietenă. Este devotată, o să înțeleagă. Dar mai asta, că poate o folosise ca să-şi astâmpere suferința şi că s-ar fi putut consola cu asta,

dar nu putea. Oricum ar fi privit lucrurile, el o folosise şi nu putea înghiți aşa ceva. O privise ca pe un obiect de uz, nu ca pe o ființă care iubeşte şi are rievoie de iubire, ci ca un lucru ca toate lucrurile pe care le poseda.

Îi spusese o dată că o cumpăra, dar el se supărase crunt. Poate pentru că era prea aproape de adevăr? Poate că privise căsătoria lor ca pe o tranzacție şi pe ea ca pe o marfă vandabilă.

Şi ce voise să spună când afirmase că regreta târgul lor? Se întâmplase după ziua petrecută cu Felicia şi Neal. Şi tot după asta, Felicia se decisese să-l părăsească pe Neal. Dacă acum Sebasti-an se afla cu Felicia?

O, Doamne, nu! Îşi spuse ea. Suspiciunea o înnebunea. Era ridicol. Şi totuşi, era ceva cu Felicia, ceva care făcea ca ideea să nu fie absolut imposibilă.

Şedea pe una din canapelele de piele, cu fruntea sprijinită de un braț când auzi cheia în broască şi Sebastian intră.

Ar fi putut jura că scânteierea din ochii lui când a văzut-o a fost de plăcere, dar aceasta a fost repede înlocuită de surpriză.

— Bună! S-a întâmplat ceva rău?

— Am dus-o pe Felicia cu maşina, spuse ea încercând să pară indiferentă. Maşina lor s-a stricat.

— Ce ghinion. Neal era şi el cu ea?

— Nu, nu era, nu se întorsese încă.

— Curios. Am crezut că urma să vină înapoi azi, amândoi. De fapt, am nevoie de Neal mâine, să participe la o şedință…

Telefonul sună şi Sebastian ridică repede receptorul.

— Bună, Neal. Am auzit că ți s-a stricat maşina. Apropo, este şi Roxanne aici, mi-a spus că. S-a întâlnit cu Felicia şi a dus-o cu maşina. Un moment. Unde ai dus-o, Roxanne? Neai tocmsd a sosit de la Auekland şi nu ştie ce-i cu ea.

— Este foarte bine. A trecut pe acasă şi s-a dus la o prietenă.

— Unde?

Roxanne ezită şi ridică din umeri.

— Vrei să spui că ai dus-o până acasă şi ea a spus că pleacă în altă parte?

— Este foarte bine unde este, repetă Roxanne. Spune-i lui Neal asta.

— Roxanne spune că este bine şi s-a dus la o prietenă... Nu ştiu, Neal. Să văd dacă Roxanne îşi aminteşte şi te sun.

— Ce se întâmplă? O întrebă după ce puse receptorul în furcă. Dacă ştii unde este, pentru Dumnezeu, de ce nu spui clar? Neal e înnebunit. A plecat fără să-i spună nimic, a găsit maşina abandonată şi acum habar nu are unde se află, ca şi când ar fi dispărut. Este căutată acum pe coastă de o mulțime de oameni.

— Ei, ar fi bine să n-o mai caute. Este la loc sigur. S-a uitat la el, păstrând tăcerea cu încăpățânare.

— Ce naiba-i cu tine? Este soțul ei, pentru Dumnezeu! Are dreptul să ştie...

— Ea nu vrea ca ei să ştie. Sunt de acord că ar fi trebuit să-l anunțe despre ce avea de gând, am încercat s-o determin să-i scrie un bilet, cel nutin Dainu este copil, este femeie m toată firea. Dacă nu vrea să-l vadă pe Neal şi dacă vrea să stea altundeva o vreme, este treaba ei.

— Dar te amesteci în felul acesta în casatoT'ii-î IOT*

_. NU nu mă amestec. Am făcut un serviciu unei femei, m-a rugat să fiu discretă şi asta fac.

— Solidaritate feminină? Nu înțelegi, Roxanne. Felicia nu este tocmai normală în momentul acesta...

— Pentru că şi-a părăsit bărbatul? Mie mi se pare un lucru normal. _

_ Nu înțeleg ce dracu' vrei sa spui cu asta. Ea râse Şi explică.

— Nu, nu înțelegi...

În acel moment era solidară cu toate femeile nedreptățite de pe lume, împotriva pretenției bărbaților de a avea anumite drepturi speciale.

— Dar nu este important chiar acum, spuse el printre dinți. Trebuie să-mi spui unde este Felicia!

— Ei bine, n-o să-ți spun.

Roxanne se ridică, pentru că el se îndrepta brusc spre canapea, negru la față. O apuca violent de'umeri şi ea se uită mânioasa la el.

_ Ce vrei să faci? Să mă bați ca sa spun

— Mă stăpânesc!

— Te caracterizează, îi spuse ea indignata. Asta o să-i facă şi Neal Feliciei, când îşi va recupera proprietatea”?

— Neal n-a atins-o niciodată, nici cu un deget pe Felicia şi n-o va face în vecii vecilor. Ce ți-a spus?

— Printre altele, că ai iubit-o am de zile!

În clipa când rosti aceste cuvinte, ştiu că erau adevărate. El se albi la față, dar imediat se îmbujora şi-i dădu drumul.

— Ce altceva? Întrebă el cu un calm imperturbabil.

Felicia o rugase să nu spună nimic, dar ea nu-i promisese şi, deşi nu avusese de gând s-o facă, într-un moment de furie pasionată o făcuse şi-şi dădu seama că nu era cinstit față de Sebastian şi căsătoria lor. Trebuia să-i acorde şansa să se apere, să nege, dacă putea. Ii văzuse vinovăția pe față, dar el nu va nega şi asta o durea mai mult ca orice.

— Continuă, îi spuse Sebastian cu asprime. Ce ți-a mai spus?

— Că ai vrut ca ea să trăiască cu tine, să-ți fie metresă şi te-a refuzat. Ai cumpărat vila de pe plajă pentru ea, pentru că era lângă cea a Os-bornilor şi te-ai gândit că te vei întâlni cu ea pe furiş, fără să afle Neal. Şi că tu te-ai căsătorit cu mine pentru că nu ai găsit altceva mai bun.

— Târfa, spuse el cu sânge rece. Târfa naibii!

— Spunea că o s-o omori dacă o să afli ce mi-a spus.

— Aş fi în stare. Mai bine s-ar ruga s-o găsească Neal primul.

Roxanne zâmbi cu amărăciune.

— Te cunoaşte foarte bine, nu? Mai bine decât aş putea eu să te cunosc vreodată.

— Ai crezut-o, spuse el cu o privire care-i pătrundea în suflet. Ai crezut toate prostiile pe care ți le-a debitat ea?!

— Prostii? Vrei să spui că nu este adevărat ce mi-a spus? Sunt numai prostii, nu?

— Da.

— Eşti un mincinos! Îi replică ea cu dispreț.

— Roxanne! A întins mâna spre ea, dar ea s-a eschivat, nevrând să-l mai vadă roşu la față de vinovăție şi cu mânia frustrată din ochi.

— Nu mă atinge! Îi spuse ea înfuriată. N-aş putea suporta să mă atingi.

— Roxanne, ascultă! În regulă, în regulă. Nu te ating. Numai ascultă, vrei? Este important s-o găsesc pe Felicia…

— Pentru Neal, sau pentru tine?

— Taci! Încerc să-ți explic, este important. Felicia are probleme cu băutura. Ea nu vrea să recunoască acest lucru şi nici Neal, dar a început să-şi dea seama că acum are nevoie de ajutor. Mi s-a destăinuit puțin ieri, numai puțin şi mi-a spus că este îngrijorat în privința ei. Îți închipui ce îngrijorat este acum. Era înnebunit când am vorbit cu el. Dă-mi voie să-i telefonez şi să-i spun unde este.

Roxanne îşi aduse aminte cât de mult băuse Felicia ieri, după vinul pe care-l băuseră la prânz şi cum îi ceruse ceva de băut îndată ce ajunsese la ea azi-dimineață. Totul putea fi adevărat. Dar nu păruse influențată de alcool şi-i spusese să pună deoparte ce mai rămăsese şi că nu bea de obicei, de dimineață…

— Asta ar însemna să cred ce mi-ai spus, îi zise ea încăpățânată.

— Înțeleg. Şi nu prea pui bază pe ce ți-am spus în momentul de față. Roxanne nu răspunse nimic. L-ai crede pe Neal, dacă ți-ar afirma?

— S-ar putea. Dar s-ar putea să nu aibă nici o importanță.

Se vedea cât este de supărat, dar se controla incă.

— Cred că nu va vrea să plece de acasă, îi spuse el. O aşteaptă, în situația că s-ar întoarce. Te duc la el.

Când au sunat la uşă, Neal a deschis şi a fost atât de dezamăgit când i-a văzut, încât Roxannei i s-a strâns inima

de compasiune.

Nici n-a aşteptat să intre în casă şi-i spuse Roxannei:

— Sebastian mi-a spus că era bine, când v-ați despărțit.

— Destul de bine, l-a asigurat Roxanne.

— Asta este o veste bună. Era destul de normală?

— Era destul de trează, răspunse Roxanne. Neal s-a înroşit şi s-a uitat la Sebastian.

— Roxanne nu crede că Felicia are probleme cu băutura, spuse Sebastian cu grijă.

— Ba are, confirmă Neal, obosit. Nici eu n-am vrut să cred ani de zile, dar m-am convins aseară. A băut de nu s-a mai oprit. Am găsit sticle prin toate locurile. Habar n-am avut că se aprovizionează cu atâta băutură. Este unul din semnele clasice, nu? Când cineva începe să ascundă băutură prin casă. Am încercat să fiu rațional, i-am spus să mergem la doctor, la vreo clinică. A fost foarte violentă şi a făcut un tărăboi nemaipomenit. Când a adormit, în cele din urmă, am crezut că nu se mai trezeşte. Azi-dimineață am ieşit să mă plimb, încercând să-mi limpezesc gândurile, să analizez cele întâmplate. Când m-am întors, ea plecase cu maşina. Când am găsit maşina tamponată de un pom.; Roxanne scoase o exclamație şi Neal s-a oprit şi s-a uitat la ea.

— Mie mi-a spus că a rămas fără benzină; explică ea.

— Cred că n-a. Vrut să recunoască ce s-a întâmplat de fapt, că nu vedea clar.

Stătea pe canapea şi Sebastian o aşezase pe Roxanne pe un scaun.

— Mi-a fost extrem de teamă că se îmbătase rău şi-şi pierduse controlul şi că făcuse ceva – im ştiu – să fi căzut de pe vreo stâncă sau că intrase să înoate în ocean, orice. Am crezut că înnebunesc. Apoi m-am gândit că poate fusese pe aici. Unde s-a dus, Roxanne?

— M-a rugat să nu-ți spun.

— Dar tu ştii.

— Eu am dus-o acolo.

— Roxanne, vorbi el cu ochii plini de speranță, o înțeleg pe Felicia. Are nevoie de mine. Am dezamăgit-o în multe privințe. Eu vreau să duc o viață liniştită, iar ea vrea să se distreze. Iar când se aprinde în legătură cu ceva, ies de obicei şi o las până îi trece. Nu-i place deloc asta, ar prefera să se descarce şi să lămurească lucrurile, dar eu nu sunt un luptător, n-am fost niciodată. Ea vrea ca toată atenția să fie îndreptată asupra ei şi uneori nu reuşesc să fac acest lucru. Sunt ocupat, nu pot să-i cânt tot timpul în strună, îi place ce-i cumpăr, pentru că am un serviciu bun, dar sunt şi foarte ocupat. Uneori caută a-tenția altor bărbați. Seara trecută, am descoperit că nu crede că o iubesc, pentru că nu sunt gelos când ea atrage alți bărbați. M-am gândit că poate este fericită aşa, nu-i nimic rău în asta, nu? O iubesc, fiumai că uneori mi-e greu să-i arai ca ° iubesc, într-un fel care să însemne ceya^ pentru ea. Roxanne, îi place viața tumultuoasă, insa are nevoie de stabilitate şi eu reprezint stabilitatea pentru ea. Are nevoie de mine acum, mal murt ca oricând, şi sunt gata să~i accept nevoile acum, cieşi înEtinte am încercat să i le neg. Aş putea s-o ajut. Ştia că o să te întreb unde se afla. Ştia. S-a asigurat să mă poți duce ia ea.

Roxanne recunoscu că era adevărat, dar e^ta;

— Nu vreau decât să vorbesc cu ea şi daca mă alungă, îți jur că plec. Nu mă mai apropii de ea, decât dacă mi-o va cere. Te rog, Koxanne.

— Îmi amintesc adresa, îi spuse ea-Ne#l îşi trecu mâna peste față.

— Mulțumesc. Mă duc imediat, vă rog sa ma scuzați.

— Da, noroc, îi spuse Sebastian pentru amândoi.

Neal le-a zâmbit şi au plecat cu toții. Maşina lui era deja departe când Sebastian a pornit motorul. Roxanne era tristă şi-şi muşca buzele.

— Ai făcut ce trebuia, îi spuse Sebastian. M o înțelege. Este singurul care poate s-° ajute. Dacă are cât de puțină minte, îl va accepta.

Roxanne spera că Felicia va proceda aşa. Neal e iubea şi părea că teama de a se trata pentru problema ei, o făcuse să intre în panică şi^ sa tuga de eiA fost brusc sigură că Neal va câştiga în cele iin urmă.

CAPITOLUL XI dore, dar dorința mea cea mai mare în momentul acesta, este să te fac să înțelegi!

Roxanne s-a aşezat pe brațul canapelei cu figura înnegurată. Sebastian rămăsese în picioare, cu mâinile în buzunare.

— Uite, ştii că te-am minţit în după-amiaza asta. A fost o prostie din partea mea şi îmi dau seama că din cauza asta îți vine cu mult mai greu să accepți că ceea ce-ți spun acum este adevărul. Faptul că în după-amiaza asta totul părea atât de complicat, cu tine încordată şi bosumflată şi urân-du-mă şi Neal aşteptând să afle unde este Feli-cia. Şi când mi-am dat seama ce poveste ți-a mai scornit, mi s-a părut mai simplu şi mai uşor de suportat pentru tine să neg totul.

— Să o iau ca o scuză? Că nu ai vrut să mă răneşti?

— Nu este o scuză. Este adevărul.

— Aşa ai spus mereu. Dar se pare că adevărul se schimbă, nu?

— Poate că nu se schimbă, depinde de cine-l spune. Probabil că ai auzit relatarea Feliciei, dar nu vrei să-mi permiți şi mie să-ți spun adevărul meu?

— A fost foarte convingătoare. Sebastian oftă.

— Da, cred. Fanteziile ei alcoolice par foarte reale.

— Crezi că a inventat totul?

— Nu. Aş fi tentat să spun aşa. Insă nu. E-xistă un grăunte de adevăr în spusele ei. Când am cunoscut-o pe Felicia, m-a tulburat şi mi-a trebuit mult timp ca să-mi revin. Ți-am spus o dată, nu m-am gândit niciodată dacă îmi place sau nu Mi-a căzut cu tronc şi basta.

— Dragoste la prima vedere? Întrebă ea cu voce slabă, simțind cum o cuprindea gelozia.

— Dacă ar fi fost dragoste, da. Ştiam că nu puteam face nimic, era soția lui Neal şi acum, privind înapoi, cred că asta o făcea şi mai atrăgătoare Era de neatins şi eram mult prea

ocupat ca <=ă' alerg după vreo femeie. Cu Felicia, n-a trebuit să-mi fac probleme. Era acolo. Am crezut că este secretul meu, când într-o zi mi-am dat seama că ştia şi Neal. Părea să nu conteze. Presupun că într-un fel situația atingea latura romantica. Neal era cel mai bun prieten al meu şi ştia că nu voi atenta la soția lui. Feliciei îi plăcea să mă joace. Când am constatat asta, m-a şocat. Asta a fost când am început încet, încet să nu mai fiu îndrăgostit de ea, cred, când am descoperit cât de mult îi plăcea acest joc. Neal a avut dreptate în legătură cu ea – găsea o plăcere excitantă să se joace cu emoțiile mele. Neal ştia ceva, desigur, dar ceea ce ştia nu-l deranja, atâta timp cât Felicia era fericită. Eu eram cel nenorocit şi amărât. Am început să dau înapoi, dar era greu să evit totul. Neal şi cu mine aveam de rezolvat afaceri împreună şi nu puteam să-l „concediez", nu menta o asemenea soarta, nu era vina lui şi cei mai mulți bani pe care-i câştiga îi reveneau de la Renner. Aşa că am continuat să-i văd pe amândoi. Felicia a simțit că mă răcisem față de ea şi nu-i plăcea. Odată, la un picnic, am rămas sinjțun – poate că a fost aranjamentul ei, nu ştiu. M a tachinat şi m-a ațâțat şi parcă voia s-o sărut, nu ştiu sigur, s-ar putea să mă înşel. În ce mă am sărutat-o… Destul de violent, mă tem. A fost singura dată şi m-am îngrozit după aceea să descopăr că ea privea cele întâmplate ca primul pas spre o relație deplină.

— Îngrozit? Roxanne părea foarte sceptică.

— Da, răspunse Sebastian, zâmbind uşor. Poate ți se pare că fac pe eroul, dar ultimul lucru pe care-l voiam era o legătură cu soția lui Neal. Tentația era mare, recunosc, dar în acel moment eram deziluzionat de Felicia şi o suspectam că bea mult şi nu mai era responsabilă de acțiunile ei. Dorința de emoții tari devenea tot mai puternică. Dacă nu le putea obține dintr-un flirt sau o petrecere, atunci trebuiau să vină din relații sexuale extra-conjugale şi băutură.

— Vrei să-mi spui că ai refuzat-o?

— Da. Mi-am găsit o locuință în afara Auck-land-ului, ca să nu mai fiu uşor disponibil şi am avut o justificare legitimă să-

i întâlnesc mai puțin. Chiar dacă părea aproape de casa lor de pe plajă, nu era o problemă.

— Şi ai ales Waimiro.

— Da, mi s-a părut ideal. Şi apoi te-am găsit pe tine. Roxanne… Se apropie de ea. Te rog, crede-mă. Ți-am spus adevărul curat. Te-am cerut în căsătorie, eram îndrăgostit de tine şi de nimeni altcineva. Cum te-am cunoscut, impactul a fost… Se opri făcând un gest cu mâna.

— Ca prima oară când ai sărutat-o pe Felicia?

El nu răspunse imediat.

— Nu, nu aşa, absolut deloc. Erai cu totul diferită. Aveai o calitate care mi s-a părut convingăloare: integritatea. Simțeam ca pot avea încredere în tine.

Roxanne se făcu palidă, ammtindu-şi cât abuzase de această încredere.

— De aceea am fost atât de mâhnit şi supărat când am descoperit că intenționai să mă tragi pe sfoară.

— Ai simțit că erai din nou înşelat de o femeie.

— Cam aşa ceva. Mai târziu, mi-am dat seama că ai făcut-o pentru dragoste – nu pentru mine, ci pentru dragoste în general. Şi după ce mi-a trecut gelozia şi supărarea pentru că-ți iubeai tatăl şi familia încât erai în stare să_ renunți la principii, am sperat ca într-o zi să mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu.

Se aşează lângă ea, studiind-o.

— Nu mi-ai plăcut la început, spuse ea.

— Ştiu. M-a deranjat pentru că eu te-am plăcut şi te-am dorit din primul moment. Îmi amintesc că ai intrat părând să fi fost sărutată cu puțin înainte şi primul meu gând a fost: „O, Doamne, într-o zi o să fiu eu cel care o va săruta”. Apoi, mi-am dat seama că erai şi furioasă şi^am vrut să râd sincer uşurat: „Dacă cel care a sărutat-o nu-i mai este în grații, poate că am şi eu o şansă”. Urmă o perioadă de tăcere.

— Dar de ce? Rosti ea în şoaptă. De ce m-ai cerut de soție, de ce m-ai obligat să-mi țin promisiunea?

— Pentru că te iubesc. Te-am iubit întotdeauna şi te voi iubi mereu.

— Nu mi-ai spus asta niciodată!

— Nu? Şi are importanță?

DAPHNE CLAIR

— Sigur că are, răspunse ea contrariată. Dacă aş fi ştiut asta, chestiunea cu Felicia n-ar fi contat deloc!

— Am fost cumva un prost?

— Da, spuse Roxanne iritată. Ai fi putut să-mi spui, continuă ea, amenințându-l cu pumnul.

El a apucat-o de încheietura mâinii şi a râs, trăgând-o spre el încet, orice eventuală împotrivire era de prisos.

— Te-am aşteptat pe tine să-mi spui! Te-am făcut să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa? Am crezut că este dovada cea mai palpabilă că sunt nebun după tine, fără să-ți mai dau satisfacția de a ți-o spune în fiecare zi!

— Ai spus că regreți ce-ai făcut, totuşi! Îl acuză ea.

— Am regretat folosirea constrângerii, spuse el, melancolic. A vrut să însemne că nu puteam fi niciodată sigur că te-ai măritat cu mine dacă n-aş fi recurs la asta. Şi dacă n-ai venit să-mi spui, de unde să fi ştiut că mă iubeai? Apropo, tot nu mi-ai spus încă.

— Nu… Nu pot… Aşa… Cu sânge rece.

Ochii i-au strălucit, deşi se distingea o undă de exasperare şi s-a aplecat spre ea, şi a sărutat-o fără s-o prevină, fără milă dar cu o convingere infinit de tandră şi pasionată.

Răspunsul ei a fost prompt, arzător şi complet şi când el a ridicat capul, buzele ei erau roşii şi-i tremurau.

— Nu te las să pleci până nu te aud spunând.

— Dar cine ți-a spus că vreau să-mi dai drumul? Îi şopti ea, cu o notă de malițiozitate.

El a tras-o uşor de păr ca şi când ar fi vrut s-o pedepsească.

— Vrăjitoareo! Nici n-am avut de gând să-ți dau drumul.

— Sebastian, de ce ai cumpărat vin şi lumânări?

— Poftim? În ochi i se citea mirarea şi nerăbdarea.

— Vin şi lumânări. Abia te mutaseşi şi aveai vin şi pahare potrivite la vilă.

— Le-am cumpărat ca să sărbătorim, îți aminteşti? Te-am invitat să participi alături de mine, să ciocnim un pahar pentru faptul că mă mutasem într-o casă nouă. Îmi amintesc cum m-ai privit atunci, cu multă dezaprobare.

— Nu, nu exagera. Îmi puneam tot felul de întrebări. Şi lumânările? Le-ai scos când ne-am întors precipitat din luna de miere. Extrem de o-portun.

— Da, nu-i aşa? Dar de fapt, le-am cumpărat la sugestia lui Max. Mai apar şi întreruperi de curent, prostuțo! Când este vremea rea, se rup firele exterioare.

— Întreruperi de curent! Desigur!

— Desigur, o îngână el. Eşti satisfăcută?

— Da. Eram numai curioasă.

— Aşa că spune-mi ce voiam să aud.

Dar nu i-a dat nici o şansă să spună ceva imediat, găsindu-i repede buzele şi sărutându-o până ce ea n-a mai putut să respire. În cele din urmă s-a oprit, s-a uitat la ea şi ochii îi scânteiau.

— Acum!

— Te iubesc, te iubesc. I-a atins părul şi fața cu degetele şi a continuat: Aş fi dorit să fi existat şi o altă cale pentru a-ți spune asta.

— Dar, draga mea, există! I-a spus el zâmbind.

A culcat-o pe canapeaua neagră şi a început să-i arate.

SFÂRŞIT